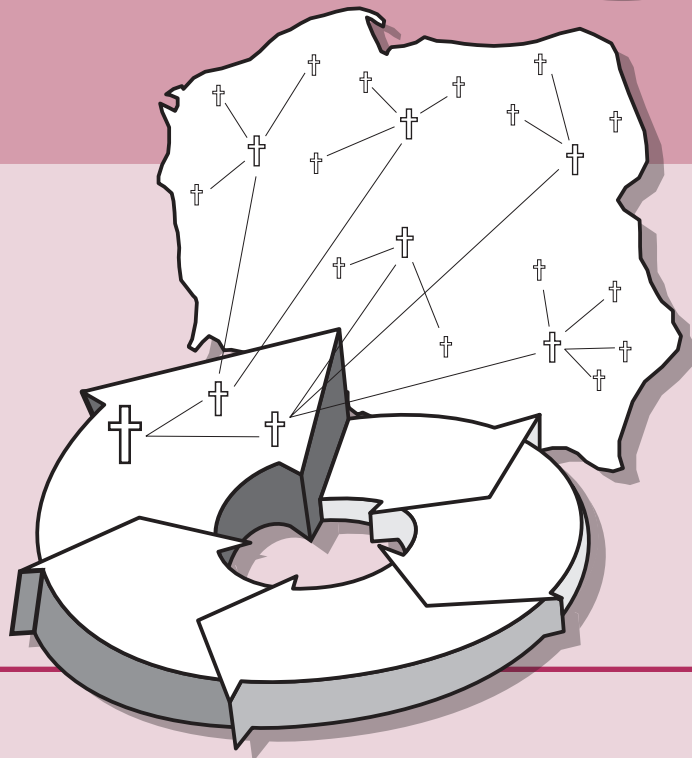

Kurs Omega

*Praktyczne Przygotowanie dla
Chrześcijan Zakładających Kościoły*

Kurs Omega:

Praktyczne przygotowanie
dla
założycieli kościołów

Podręcznik piąty

Opracowany przez

The Alliance for Saturation Church Planting

we współpracy z

Peter Deyneka Russian Ministries

**Kurs Omega:
Praktyczne przygotowanie dla chrześcijan zakładających kościoły
Podręcznik piąty**

Published by
The Bible League, 16801 Van Dam Road, South Holland, IL 60473 USA
Tel: (800) 334-7017 E-mail: BibleLeague@xc.org www.bibleleague.org

Copyright ©1999 by *The Alliance for Saturation Church Planting*.
This material was prepared in cooperation with Peter Deyneka Russian Ministries, Project 250.

Pozwalamy i zachęcamy do kopiowania i rozprowadzania tego materiału w dowolnej formie, pod warunkiem, że: (1) będzie podany autor, (2) jeżeli dokonasz modyfikacji, zostaną one zaznaczone, (3) nie będziesz pobierał opłaty przewyższającej koszt kopiowania i (4) nie wykonasz więcej niż 1 000 kopii.

Jeżeli chciałbyś umieścić ten materiał w internecie lub jeżeli zamierzasz wykorzystać go w sposób inny niż powyższy, prosimy o skontaktowanie się z:

The Alliance for Saturation Church Planting, H-1111 Budapest, Budafoki út 34/B III/2, HUNGARY,
tel.: +(36-1) 466-5978 and 385-8199 Fax: +(36-1) 365-6406. E-Mail: SCPAlliance@compuserve.com.
Zachęcamy także do tłumaczeń i adaptacji do własnego kontekstu kulturowego. W takim przypadku również prosimy o kontakt z *The Alliance*, żebyśmy mogli udzielić zachęty i poinformować innych, którzy mogą być zainteresowani użyciem twojej wersji językowej lub innym wykorzystaniem tego materiału.

Więcej informacji na temat służby *The Alliance* możesz uzyskać kontaktując się z:

P.O. Box 843
Monument, CO, USA 80132-0843
Toll-free: (800) 649-2440
E-mail: Contact_USA@AllianceSCP.org
www.AllianceSCP.org
Europe Field Office E-mail: SCPAlliance@compuserve.com

Peter Deyneka

Russian Ministries

Project 250
P.O. Box 496, 1415 Hill Avenue
Wheaton, IL, USA 60189
Tel: (630) 462-1739 Fax: (630) 690-2976
E-mail: RMUSA@ASR.ru
www.russian-ministries.org

Tekst Biblii, jeśli nie zaznaczono inaczej, pochodzi z: „Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu”,
Brytyjskie i Zagraniczne Towarzystwo Biblijne, Warszawa.

Printed in Poland

PODZIĘKOWANIA

Dziękujemy wszystkim, którzy wnieśli swój wkład w przygotowanie podręczników tej serii. Następujące osoby przyczyniły się w dużym stopniu do ich powstania, głównie pisząc i redagując materiały. Panie, załóż swój kościół aż po krańce ziemi!

Jay Weaver, General Editor, *World Team*

Richard Beckham	<i>Greater Europe Mission</i>
David & Lisa Bromlow	<i>Christ For Russia</i>
Ron Brunson	<i>World Witness and United World Mission</i>
Don Crane	<i>Greater Europe Mission</i>
Bea Crane	<i>Greater Europe Mission</i>
Hunter Dockery	<i>World Harvest Mission</i>
Mike Elwood	<i>Greater Europe Mission</i>
Jeff Geske	<i>United World Mission</i>
Dave Henderson	<i>C B International</i> <i>-- Project 250 of Peter Deyneka Russian Ministries</i>
Bob Mackey	<i>United World Mission</i>
Bob Martin	<i>United World Mission</i>
Paul Michaels	<i>Grace Brethren Intl. Mission</i>
Norie Roeder	<i>United World Mission</i>
Ki Sanders	<i>World Team</i>
Larry Sallee	<i>UFM International</i> <i>-- Project 250 of Peter Deyneka Russian Ministries</i>
Eric Villanueva	<i>United World Mission</i>
David Westrum	<i>Interlink Ministries</i> <i>-- Project 250 of Peter Deyneka Russian Ministries</i>

SPECJALNE PODZIĘKOWANIA ZA POMOC ADMINISTRACYJNĄ I TECHNICZNĄ DLA:

Edith Bond	<i>The Alliance Regional Resource Team</i>
David Gál	<i>The Alliance Regional Resource Team</i>
Nell Harden	<i>Retired English Professor</i>

Spis treści

WSTĘP	I
O THE ALLIANCE.....	III
PROGI	V
PRZEGLĄD PROGRAMU.....	VII
WIZJA SCP	1
Lekcja 13: Wizja i działanie teleskopu	3
I. definicje wizji i teleskopu	3
II. patrzenie z wizją bożego żniwa	4
III. korzystanie z teleskopu dla Bożego żniwa.....	4
IV. duchowa moc i władza	7
Lekcja 14: Mobilizacja	9
I. czym jest Mobilizacja? Mobilizacja obejmuje:	9
II. dlaczego wierzący powinni być zmobilizowani?	10
III. biblijne przykłady mobilizacji	10
IV. cechy Charakterystyczne efektywnych mobilizujących	11
V. przykłady Mobilizacji	12
Lekcja 15: Następane kroki	17
I. cykl zakładania kościołów	17
II. rola nowego kościoła: pomnażanie – zakładanie kościołów-córek.....	18
III. rola pierwotnego zespołu zakładającego kościoły: rozpoczęcie od nowa – zakładanie nowego kościoła	20
Lekcja 16: Szkolenie jako element ruchu zakładania kościołów.....	25
I. szkolenie jako część ruchu	25
II. Podstawy szkolenia założycieli kościołów	27
III. Proces szkolenia założycieli kościołów.....	28
IV. doradzanie założycielom kościołów	29
Lekcja 17: Mobilizowanie przywódców przez inicjatywy narodowe	31
I. strategia Dawn.....	32
II. warunki konieczne dla strategii Dawn	33
III. dwanaście elementów strategii Dawn.....	33
KOŚCIÓŁ	39
Lekcja 15: Dyscyplina kościelna.....	41
I. biblijne zasady dyscypliny kościelnej	42
II. przykłady.....	43
Lekcja 16: Oddawanie czci Bogu w lokalnym kościele.....	45
I. funkcja oddawania czci Bogu.....	46
II. jak wybrać odpowiednie formy oddawania czci Bogu.....	49

III.	wspólne oddawanie czci Bogu a zakładanie kościołów	49
Lekcja 17:	Jak prowadzić wspólne oddawanie czci Bogu	51
I.	rola prowadzącego oddawanie czci	51
II.	cechy prowadzącego oddawanie czci	52
III.	wskazówki do prowadzenia nabożeństwa.....	52
IV.	ćwiczenie w planowaniu nabożeństwa	54
Lekcja 18:	Kościół lokalny a większe Ciało Chrystusa	59
I.	partnerstwo.....	59
II.	poziomy zaangażowania w partnerstwie	61
III.	dziesięć cech efektywnego partnerstwa.....	61
Lekcja 19:	Historyczny wpływ Kościoła w Polsce	65
I.	początki chrześcijaństwa	65
II.	wzrost chrześcijaństwa	66
III.	obecny stan chrześcijaństwa	66
DUCHOWY CHARAKTER	67	
Lekcja 14:	Służba pojednania.....	69
I.	wstępne myśli na temat rozwiązywania konfliktów.....	70
II.	rozwiązywanie konfliktów jest możliwe dzięki ewangelii.....	71
III.	nauczanie nowego testamentu na temat rozwiązywania konfliktów	71
IV.	miłość do innych	73
V.	Praktyczna pomoc w rozwiązywaniu konfliktów	73
Lekcja 15:	Moralna prawość chrześcijan zakładających kościoły	75
I.	Popularne Trio: pieniądze, seks i władza	76
II.	ogólne zasady prawości moralnej.....	78
III.	korzyści płynące z prawości moralnej.....	79
IV.	prawość moralna może drogo kosztować.....	79
MODLITWA	83	
Lekcja 10:	Zachęcanie do modlitwy wspierającej ruch zakładania kościołów	85
I.	badanie terenu.....	86
II.	przekazywanie wizji: czego Bóg pragnie dla tego miejsca?	86
III.	przygotowuj i przysposabiaj ludzi, którzy będą modlić się o zakładanie kościołów aż do nasycenia	87
IV.	znajdź przywódców modlitwy i kontaktuj ich ze sobą.....	88
Lekcja 11,12:	Koncert modlitwy	91
I.	wychwalanie Boga za jego wierność	91
II.	przypomnienie Bożych błogosławieństw z przeszłości.....	91
III.	módlcie się za stałą pracą zakładania kościołów	92
IV.	świętujcie dobroć Boga pieśniami i uwielbieniem	92
PRZYWÓDZTWO	93	
Lekcja 11:	Posyłanie przywódców	95
I.	założyciele kościołów muszą posyłać innych do służby.....	95
II.	Problemy związane z posyłaniem	97
III.	zasady posyłania.....	98
IV.	utrzymywanie kontaktów z tymi, których posłałeś.....	99

Lekcja 12: Przywództwo ruchu	101
Dodatek 12A: Przywódcy ruchu	103
I. ruchy wymagają specjalnego rodzaju przywódców.....	103
II. przywódcy ruchu komunikują wizję.....	103
III. przywódcy ruchu są mobilizującymi.....	104
IV. przywódcy ruchu są animatorami	104
GRUPY KOMÓRKOWE	107
Lekcja 12: Korzystanie z grup komórkowych w istniejącym kościele.....	109
I. ocena.....	110
II. planowanie i realizacja planu.....	112
Lekcja 13: Opieka nad grupami komórkowymi.....	115
I. opieka nad grupami komórkowymi.....	116
II. Struktury opieki dla różnych modeli służby grup komórkowych	119
III. zastosowanie dla twojej służby grup komórkowych.....	120
Dodatek 13A: Grupy komórkowe: końcowy krok	123
I. serce dla narodów.....	123
II. pomnażanie przez wiarę	123
III. kościoły dla narodów.....	124
ZWIASTOWANIE	127
Lekcja 1: Biblijne zwiastowanie I	129
I. Indukcyjne studium Biblii – solidna podstawa	130
II. główna myśl fragmentu	130
III. struktura treści kazania.....	132
IV. Typy kazań.....	134
Lekcja 2: Biblijne zwiastowanie II	137
I. zwiastowanie w nowym testamencie.....	137
II. uwzględnienie słuchaczy	139
III. pomaganie słuchaczom w odkrywaniu.....	140
Lekcja 3: Biblijne zwiastowanie III	143
I. sprawy duchowe	143
II. sprawy emocjonalne.....	145
III. wygląd fizyczny	146
RODZINA	149
Lekcja 3: Służba rodzinie.....	151
I. SCENARIUSZ PIERWSZY – IREK I LIDKA	152
II. SCENARIUSZ drugi – Ala i Tomek	153
III. SCENARIUSZ Trzeci – dominik i jego rodzina	153
IV. SCENARIUSZ czwarty – Ania i Mirek	154
V. SCENARIUSZ piąty – Renata i jej rodzina	155

WSTĘP

CEL TEGO MATERIAŁU

Chrześcijanie zakładający kościoły często są rekrutowani i posyłani niemal bez praktycznego przygotowania do postawionego im zadania. Przywódcy kościoła, przytłoczeni trudnościami służby, często nie posiadają wyraźnej wizji tego, co Bóg pragnie przez nich dokonać. Jednak zarówno założyciele, jak i przywódcy kościoła potrzebują praktycznego przygotowania i wizji, ale szkoły biblijne i seminaria są dla wielu nieosiągalne.

Niniejszy materiał ma im dostarczyć nie tylko wizji, lecz także biblijnych podstaw i praktycznych umiejętności służby, które zamienią tę wizję w rzeczywistość. Nie jest to program edukacyjny. Zapewnia on raczej niezbędne fundamenty biblijne i edukacyjne, a także praktyczne umiejętności służby, nieodzowne dla zakładania kościołów. Pomimo iż *Kurs Omega* powstał z myślą o krajach Europy Środkowej i Wschodniej oraz byłego ZSRR, cieszą nas doniesienia, że okazał się pożyteczny także w innych krajach.

Program ten opracowano dla realizacji dwóch celów:

1. Zapewnienie praktycznego przygotowania niezbędnego do zakładania kościołów.
2. Mobilizacja całego Ciała Chrystusa do ruchu zakładania kościołów.

Dzisiaj obserwujemy ruchy zakładania kościołów w wielu krajach na całym świecie, m. in. w Brazylii, Rumunii, na Filipinach, w Nigerii. Wierzymy, że kościół lokalny jest głównym Bożym narzędziem ewangelizacji świata i że zakładanie kościołów oparte na zasadach pomnażania jest najefektywniejszym środkiem do wypełnienia Wielkiego Nakazu Misyjnego. Nowe kościoły muszą być zakładane z wizją pomnażania i zdolnością do zakładania kolejnych nowych kościołów. Stwarza to korzystne warunki dla ruchu kościołów, który może objąć cały naród i przekształcić życie ludzi w całym kraju.

W ruchu zakładania kościołów potrzebni są ludzie na wszystkich poziomach tego zadania, począwszy od młodych wierzących, pełnych entuzjazmu z powodu swojej nowej wiary, aż do przywódców poszczególnych wyznań. Sami założyciele nigdy nie będą w stanie zapoczątkować ruchu zakładania kościołów. Ten materiał można zastosować z korzyścią dla wszystkich pracowników i przywódców kościoła, którzy mogą bezpośrednio i pośrednio wspierać wysiłki założycieli wypełniając służbę, do której powołał ich Bóg.

PRZEGLĄD PROGRAMU

Ten podręcznik jest jednym z pięciu, które zawierają około trzydziestu godzinnych lekcji. Aby umożliwić osiągnięcie przedstawionych wyżej celów, program zajęć obejmuje szeroki zakres tematów istotnych dla zadania zakładania kościołów. Należą do nich: wizja SCP (zakładanie kościołów aż do nasycenia), służba grup komórkowych, prowadzenie w uczniostwie, kościół, ewangelizacja, indukcyjne studium Biblii, przywództwo, modlitwa, duchowy charakter i inne.

Program zajęć został podzielony na pięć podręczników w celu zapewnienia rozwoju w procesie uczenia się. Po ukończeniu danego podręcznika każdy uczestnik wprowadza w życie zawarte w nim zasady przed rozpoczęciem następnego podręcznika. Dlatego wiele późniejszych sesji opiera się na zasadach i umiejętnościach, które uczestnicy poznali i wprowadzili w życie podczas wcześniejszych lekcji.

Innymi słowy program zajęć jest tak opracowany, by jego treści były poznawane i jednocześnie wykorzystywane w rzeczywistym procesie zakładania kościołów. Gdy uczestnik aktywnie pracuje nad założeniem nowego kościoła, będzie potrzebował pewnych umiejętności i wiedzy, a także napotka na różne problemy. Umiejętności i wiedza potrzebne w początkowej fazie zakładania kościoła zostały omówione w pierwszych podręcznikach, natomiast działania i zasady potrzebne w późniejszej fazie przedstawione są w podręcznikach późniejszych. Każdy podręcznik jest przygotowany tak, by kształtować umiejętności, odpowiadać na pytania, omawiać potencjalne problemy związane z aktualną fazą zakładania kościoła, w którą uczestnik jest aktywnie zaangażowany. Po tym Wstępie znajdziesz listę kluczowych zadań rozwojowych, inaczej „progów”, do których przygotowuje się uczestników kursu i które powinni wykonać między seminariami.

Lekcje są pogrupowane według tematów, a każdy z pięciu podręczników zawiera lekcje na kilka tematów. Niektóre z tych tematów, na przykład „wizja” i „kościół” znajdują się we wszystkich pięciu podręcznikach. Inne, takie jak „prowadzenie w uczniostwie” pojawiają się w programie nieco później, gdy

uczestnik styka się z nimi na swoim etapie służby. W dalszej kolejności podana jest lista lekcji dla każdego z pięciu podręczników.

KORZYSTANIE Z MATERIAŁU

Rada Dla Uczestnika

Przygotowanie wszystkich pięciu podręczników tego programu wymagało wiele czasu, modlitwy i wysiłku. Każdy podręcznik zajmuje się konkretnymi umiejętnościami służby i wiedzą niezbędną w procesie zakładania nowego kościoła. Dlatego gorąco polecamy rozpoczęcie nauki od pierwszego podręcznika, a nie od jednego z podręczników późniejszych. W podobny sposób każda lekcja została starannie wybrana i opracowana tak, by była pożyteczna, możliwa do zastosowania i miała istotne znaczenie dla zadania zakładania kościołów. Korzystne efekty przyniesie praca nad nimi po kolei.

Warto sobie uświadomić, że prawdziwe uczenie się ma miejsce wtedy, gdy stosuje się koncepcje przedstawione w tych lekcjach w swoim osobistym życiu i służbie. Większość lekcji na końcu zawiera plan działania. Plany działania mają pomóc w zastosowaniu idei przedstawionych w lekcji i powinny być wykonane przed rozpoczęciem następnego podręcznika. Bardzo pomocne może być posiadanie doradcy, który będzie zachęcał cię i udzielał rad w trakcie zakładania nowego kościoła. Taki doradca może także „rozliczać” cię ze stosowania poznawanych koncepcji w swoim życiu i służbie. Rada osoby „towarzyszącej” przynosi nie tylko skutek pedagogiczny – wielu założycieli kościołów może poświadczyć, że jest to niezwykle pomocne w życiu i służbie. Dlatego gorąco zachęcamy do poszukiwania w modlitwie jakiejś formy doradztwa, która wzbogaciłaby i umocniła twoją służbę zakładania kościoła.

Rada Dla Osoby Prowadzącej Szkolenie

Ten materiał może być wykorzystywany w wielu kontekstach, takich jak szkoła biblijna, seminarium lub seminarium przy kościele. Nie jest to jednak przede wszystkim materiał edukacyjny. Jest to materiał szkoleniowy, nastawiony na praktyczne przygotowanie. Edukacja skupia się na wiedzy i informacji. Natomiast intencją tego materiału nie jest jedynie przekazywanie wiedzy, ale motywowanie do działania przy wykorzystaniu zdrowych, biblijnych umiejętności służby. Podręcznik ten przeznaczony jest dla „wykonawców”.

Choć metoda, jaką wybierzesz do nauczania lekcji z każdego podręcznika, zależy od Twojej konkretnej sytuacji, proponujemy, aby każdy podręcznik był realizowany w trakcie tygodniowego seminarium. Jednakże wiele ośrodków szkoleniowych z powodzeniem wykorzystuje inne możliwości organizacyjne, lepiej dostosowane do życia i prowadzonej służby. Czasami są to dwa intensywne weekendy lub regularne sesje tygodniowe. Zaleca się podkreślanie planów działania pod koniec każdej lekcji, aby zostały wykonane przed następnym seminarium. Przedział czasowy między seminariami powinien wynosić od czterech do sześciu miesięcy. Zaletą tej metody nauczania jest łączenie zasad poznawanych podczas seminarium z ich praktycznym zastosowaniem między seminariami.

Podczas seminariów nie jest konieczne nauczanie każdego punktu każdej lekcji, ponieważ uczestnicy mogą przeczytać ten materiał samodzielnie. Czasami dobrą metodą jest zapoznanie się uczestników z treścią lekcji i dyskusja na temat jej związku z ich własnym doświadczeniem. Kiedy indziej najlepszym sposobem przekazania treści może być wykład prowadzony przez specjalistę z danej dziedziny. **NIE KONCENTRUJ SIĘ JEDNAK NA METODZIE WYKŁADOWEJ.** Bądź twórczy, wypróbuj różnorodne metody do przekazania zasad i umiejętności zawartych w lekcjach. Inni prowadzący wykorzystują takie metody jak dyskusje grupowe, warsztaty i odgrywanie ról.

Posiadasz święty depozyt. Pan Kościoła chce czynić uczniami wszystkie narody i potrzebuje przywódców. Masz niesamowitą możliwość udzielenia pomocy i przygotowania wielu, którzy przyspieszą rozwój ruchu zakładania kościołów i wprowadzą innych w ich pomnażanie.

Dalsza pomoc

Nie wahaj się skontaktować z nami, jeżeli możemy ci w czymś pomóc przy rozszerzaniu wizji ruchu zakładania pomnażających się kościołów lub praktycznego przygotowywania zakładających kościoły.

Jay Weaver, General Editor

Budapeszt, Węgry, styczeń 2000

JayWeaver@compuserve.com

O THE ALLIANCE

Program ten został przygotowany przez *The Alliance for Saturation Church Planting* we współpracy z Project 250 z Peter Deyneka Russian Ministries. *The Alliance* to grupa współpracujących kościołów i organizacji misyjnych, które mobilizują wierzących do napelnienia ewangelicznymi kościołami każdego kraju w Europie Centralnej i Wschodniej oraz byłym Związku Radzieckim. Saturation Church Planting to strategia starająca się założyć lokalne kościoły w każdym mieście, wiosce i osiedlu, aby ludzie, którzy przyjmą Chrystusa, mieli lokalną wspólnotę, w której mogliby wzrastać i przygotowywać się do służby. *The Alliance* wychodzi z założenia, że połączenie sił wzmacnia skuteczność, redukuje powtarzanie się i demonstrowanie jedności wierzących w Chrystusa.

W CO WIERZYMY:

- Kościół lokalny jest głównym narzędziem Boga w ewangelizacji i uczniostwie.
- Partnerstwo z kościołami i organizacjami misyjnymi ma kluczowe znaczenie dla pomnażania lokalnych kościołów i rozwoju ruchów zakładania kościołów aż do nasycenia.
- Praktyczne przygotowywanie przywódców jest konieczne dla zakładania kościołów i wzrostu kościoła.
- Traktat w Lozannie jest wyznaniem wiary dla *The Alliance*.

CO ROBIMY:

Praktyczne przygotowywanie i doradztwo dla chrześcijan zakładających kościoły

The Alliance zapewnia oparte na praktycznych umiejętnościach przygotowanie w formie seminariów, z praktycznymi zadaniami służby mającymi na uwadze zakładanie pomnażających się kościołów.

Gromadzenie informacji

Właściwa informacja prowadzi do trafnych decyzji w zakładaniu kościołów. *The Alliance* może Ci pomóc przez szkolenie i konsultacje w zakresie gromadzenia informacji odnośnie do zakładania kościołów i ich wzrostu.

Konsultacje w zakresie ruchu modlitwy

Ruch zakładania kościołów rozpoczyna się od wizji, którą odkrywamy i udoskonalamy szukając w modlitwie Bożego planu. *The Alliance* może pomóc Ci lepiej zrozumieć rolę ruchów modlitwy w zadaniu zakładania kościołów oraz podpowie, jak wspierać ruch modlitwy w Twoim regionie.

Ukazywanie wizji

Czego Bóg chce dla twojego kraju? On pragnie, by wszędzie były kościoły! *The Alliance* może pomóc w ukazywaniu wizji nowych kościołów przez seminaria na temat zasad zakładania kościołów aż do nasycenia.

ABY UZYSKAĆ WIĘCEJ INFORMACJI, SKONTAKTUJ SIĘ Z:

The Alliance for Saturation Church Planting
Regional Resource Team
H-1111 Budapest
Budafoki út 34/B III/2, HUNGARY
Tel: +(36-1) 466-5978 lub 385-8199
Fax: + (36-1) 365-6406
E-mail: SCPAlliance@compuserve.com

CYKL ZAKŁADANIA KOŚCIOŁÓW

Zakładanie kościołów nie jest serią przypadkowo powiązanych wydarzeń i działań; jest to proces zmiernający do określonego celu. Wymaga on koordynacji działań, połączenia umiejętności, wspólnej filozofii działania i kompetentnego przywództwa. Rozwój w tych zasadniczych dziedzinach jest celem szkolenia chrześcijanina zakładającego kościół. „Cykl zakładania kościołów” przedstawia wizualnie, z określonego punktu widzenia, wzajemne związki kluczowych zasad i praktyk działających w procesie zakładania kościołów. Jest on dla założyciela czymś w rodzaju „mapy”, pozwalającej zawsze zorientować się, skąd przyszedł i dokąd zmierza.

PROGI

dla Kursu Omega — programu zakładania kościołów

Progi to konkretne zadania w służbie, które zostały włączone w ten program. Każdy próg to jak gdyby kolejny stopień w szerszym procesie zakładania nowego kościoła. Progi są konkretnymi punktami działania, które pomagają uczestnikowi kursu zastosować w praktyce koncepcje zawarte w Kursie Omega. Są zarówno kamieniami milowymi na drodze postępu, jak i drogowskazami pokazującymi dalszy kierunek. Poniżej zamieszczamy listę progów i głównych zagadnień przedstawionych w Kursie Omega.

**PODRĘCZNIK
PIERWSZY:** Główne zagadnienia: Wizja SCP, Cel kościoła, Indukcyjne studium Biblii oraz Prowadzenie badań

Konkretne punkty działania:

- Zbadanie celu kościoła w świetle Wielkiego Nakazu Misyjnego.
- Przygotowanie ogólnej strategii służby w oparciu o wizję myślenia typu „Z”.
- Badanie „formy i funkcji” w pierwszym i współczesnym kościele.
- Nauczenie się i prowadzenie indukcyjnego studium Biblii.
- Napisanie osobistego świadectwa i podzielenie się nim z innymi.
- Założenie grup wsparcia modlitewnego dla ewangelizacji i zakładania kościołów.
- Wykonanie szerokiego projektu badawczego dla obszaru docelowego.

**PODRĘCZNIK
DRUGI:** Główne zagadnienia: Ewangelizacja oraz Grupy komórkowe

Konkretne punkty działania:

- Podzielenie się z innymi wynikami projektu badawczego na obszarze docelowym.
- Napisanie deklaracji celu kościoła.
- Opracowanie filozofii służby zakładania kościołów.
- Opracowanie strategii osobistej ewangelizacji, włączając w to ewangelizację indywidualną.
- Rozpoczęcie służby grup komórkowych z akcentem na ewangelizacji.
- Posługiwanie się indukcyjnym studium Biblii osobiście i w grupach komórkowych.

PODRĘCZNIK TRZECI: Główne zagadnienia: Czynienie uczniami Jezusa, Walka duchowa, Zespoły i praca zespołowa

Konkretne punkty działania:

- Rozpoznawanie i szkolenie przywódców grup komórkowych.
- Czas modlitwy i postu.
- Ocena światopoglądu założyciela kościołów w zestawieniu ze światopoglądem biblijnym.
- Korzystanie z prawd biblijnych do obrony przed atakiem duchowym w życiu i służbie założyciela kościołów.
- Tworzenie indywidualnych planów czynienia uczniami Jezusa dla ludzi zaangażowanych w służbę zakładania kościołów.
- Wykonanie zadań związanych z budowaniem zespołu i jego oceną.
- Analiza darów duchowych założyciela kościołów i zespołu zakładania kościołów.

PODRĘCZNIK CZWARTY: Główne zagadnienia: Przywództwo i Szafarstwo

Konkretne punkty działania:

- Analiza silnych i słabych stron stylu przywództwa założyciela kościołów, ze szczególnym akcentem na metodach osobistej interakcji z innymi.
- Zastosowanie zasad przywództwa w postawie służby w życiu i służbie założyciela kościoła.
- Analiza wykorzystania czasu w życiu i służbie chrześcijanina zakładającego kościoły, ustalanie priorytetów, układanie planu zajęć.
- Ocena ofiarności finansowej założyciela kościoła oraz zakładanego kościoła.
- Przegląd biblijnych ról męża i żony i obowiązki założyciela kościoła wobec swojej rodziny.
- Prowadzenie istniejących grup komórkowych przez proces pomnożenia.
- Przygotowanie strategicznego planu działania dla służby zakładania kościołów aż do nasycenia.

PODRĘCZNIK PIĄTY: Główne zagadnienia: Pomnażanie, Mobilizowanie innych oraz Promowanie ruchów SCP

Konkretne punkty działania:

- Inicjowanie współpracy w służbie z innymi grupami ewangelicznymi na obszarze docelowym.
- Planowanie i stosowanie w praktyce struktury opieki nad grupami komórkowymi, która będzie przyczyniać się do stałego wzrostu i pomnażania.
- Uczenie ludzi modlitwy o zakładanie kościołów aż do nasycenia; mobilizowanie do modlitwy na poziomie miasta, regionu i kraju.
- Przygotowanie i wprowadzenie w życie planu szkolenia i doradzania nowym założycielom kościołów.
- Przygotowanie i wysłanie nowych przywódców do służby zakładania kościołów.
- Promowanie w nowych kościołach wizji zaangażowania misyjnego nie tylko na ich obszarze docelowym, ale także „aż po krańce ziemi”.

PRZEGLĄD PROGRAMU

Dotyczy głównie fazy **FUNDAMENTY** Cyklu Zakładania Kościołów

PODRĘCZNIK PIERWSZY – Przeгляд

Wizja SCP	Kościół	Duchowy charakter	Modlitwa	Metody studium Biblii	Ewangelizacja
<p>Lekcja 1: Myślenie typu „Z”</p> <p>Lekcja 2: Wielki Nakaz Misyjny i zakładanie kościołów</p> <p>Lekcja 3 (3A): Cykl zakładania kościołów</p> <p>3A: Modele zakładania kościołów</p> <p>Lekcja 4 (4A,4B): Zasady prowadzenia badań</p> <p>4A: Rozumienie swojego obszaru docelowego</p> <p>4B: Przykładowe kwestionariusze</p>	<p>Lekcja 1: Biblijne fundamenty kościoła</p> <p>Lekcja 2 (2A): Cel kościoła</p> <p>2A: Ćwiczenia dotyczące Wielkiego Nakazu Misyjnego</p> <p>Lekcja 3 (3A): Forma i funkcja</p> <p>3A: Zastosowanie formy i funkcji</p> <p>Lekcja 4: Definicja lokalnego kościoła</p>	<p>Lekcja 1: Usprawiedliwienie przez wiarę</p> <p>Lekcja 2: Życie według ewangelii</p> <p>Lekcja 3: Wzrastanie chrześcijanina</p> <p>Lekcja 4: Przemieniająca moc Ewangelii</p> <p>Lekcja 5: Prowadzenie dziennika duchowego</p>	<p>Lekcja 1, 2: Koncert modlitwy</p> <p>Lekcja 3 (3A): Jak pomagać w modlitwie</p> <p>3A: Trójki modlitewne</p>	<p>Lekcja 1 (1A): Wprowadzenie do indukcyjnej metody studium Biblii</p> <p>1A: Jak dotrzeć do nas Biblia</p> <p>Lekcja 2 (2A): Obserwacja Bożego słowa</p> <p>2A: Język Biblii</p> <p>Lekcja 3: Zastosowanie — warsztat</p> <p>Lekcja 4(4A): Interpretacja Bożego słowa</p> <p>4A: Tabele biblijne</p> <p>Lekcja 5: Interpretacja — warsztat</p> <p>Lekcja 6: Stosowanie Bożego słowa</p> <p>Lekcja 7 (7A): Zastosowanie — warsztat</p> <p>7A Efez — I.B.S.</p>	<p>Lekcja 1: Wprowadzenie do ewangelizacji</p> <p>Lekcja 2, 3: Pisanie osobistego świadectwa</p>
4	4	5	3	7	3

Liczby w nawiasach () odnoszą się do dodatków.

Dotyczy głównie fazy **ZDOBYWANIA** Cyklu Zakładania Kościołów

PODRĘCZNIK DRUGI – Przeгляд

Wizja SCP	Kościół	Duchowy charakter	Modlitwa	Przywództwo	Grupy komórkowe	Metody Studium Biblii	Ewangelizacja
<p>Lekcja 5 (5A): Biblijne podstawy zakładania kościołów aż do nasycenia</p> <p>Lekcja 6: Badanie – warsztat</p> <p>Lekcja 7: Mobilizacja zasobów dzięki badaniom</p>	<p>Lekcja 5: Istota kościoła</p> <p>Lekcja 6 (6A): Zbiorowe funkcje Kościoła</p> <p>6A: Chrzest w <i>świecie Nowego Testamentu</i></p> <p>Lekcja 7: Deklaracja celu istnienia kościoła</p> <p>Lekcja 8 (8A): Filozofia służby zakładania kościoła</p> <p>8A: Opracowanie filozofii służby zakładania kościoła</p>	<p>Lekcja 6: Żyć jak synowie, nie jak osieroceni</p> <p>Lekcja 7 (7A): Uczenie się synostwa</p> <p>7A: Osieroceni a synowie</p>	<p>Lekcja 4: Koncert modlitwy</p>	<p>Lekcja 1 (1A): Biblijne zasady przywództwa</p> <p>1A: Przykłady przywództwa oraz ich ocena</p> <p>Lekcja 2 (2A): Sylwetka przywódcy</p> <p>2A: Przywódca</p>	<p>Lekcja 1: Funkcje i korzyści z grup komórkowych</p> <p>Lekcja 2 (2A, 2B): Zasady przywództwa w grupach komórkowych</p> <p>2A: Przełamywanie lodów w grupach komórkowych</p> <p>2B: Przykładowe zajęcia podczas spotkań grupy komórkowej</p> <p>Lekcja 3 (3A): Zakładanie grupy komórkowej</p> <p>3A: Planowanie - ćwiczenia</p> <p>Lekcja 4 (4A): Ewangelizacja w grupie komórkowej</p> <p>4A: Więcej na temat oikos</p> <p>Lekcja 5: Prezentacja grupy komórkowej</p> <p>Lekcja 6: Filozofia służby grupy komórkowej</p>	<p>Lekcja 8 (8A): Różne sposoby posługiwania się indukcyjnym studium Biblii</p> <p>8A: Studium biograficzne o Barnabie</p> <p>Lekcja 9 (9A, 9B): Prowadzenie indukcyjnego studium Biblii</p> <p>9A: Indukcyjne studium Biblii na podstawie Mat. 20:17-28</p> <p>9B: Indukcyjne studium Biblii na podstawie Łuk. 15: 1-7</p> <p>Lekcja 10,11 (10A): Ćwiczenie w prowadzeniu indukcyjnego studium Biblii</p> <p>10B: Fragmenty do opracowania drogą indukcyjnego studium Biblii</p>	<p>Lekcja 4 (4A): Ewangelizacja a zakładanie kościołów</p> <p>4A: Ocena strategii ewangelizacyjnych</p> <p>Lekcja 5 (5A,5B): Bariery w skutecznej ewangelizacji</p> <p>5A: Kościół w każdym narodzie</p> <p>5B: Odpowiedzi na powszechne zarzuty</p> <p>Lekcje 6, 7 (6A, 6B, 6C): Proces nawrócenia</p> <p>6A: Charakterystyka osób, którym chcesz głosić Ewangelię</p> <p>6B: Trzy zasady strategicznej ewangelizacji</p> <p>6C: Badanie postawy Jezusa wobec ludzi</p>
3	4	2	1	2	6	4	4

Liczby w nawiasach () odnoszą się do dodatków.

Dotyczy głównie fazy **BUDOWANIA** Cyklu Zakładania Kościołów

PODRĘCZNIK TRZECI – Przeгляд

Wizja SCP	Kościół	Duchowy charakter	Modlitwa	Przywódtwo	Grupy komórkowe	Ewangelizacja	Czynienie uczniami Jezusa	Walka duchowa
<p>Lekcja 8: Pierwsze postępy</p> <p>Lekcja 9: Elementy ruchu zakładania kościołów</p>	<p>Lekcja 9, 10: Dary duchowe</p> <p>Lekcja 11: Społeczna dynamika kościoła</p>	<p>Lekcja 8,9: Prawo i Ewangelia</p> <p>Lekcja 10 (10A): Odwracanie się od grzechu jako sposób życia</p> <p>10A: Miejsce grzesznika</p>	<p>Lekcja 5: Modlitwa i post</p> <p>Lekcja 6, 7: Koncert modlitwy</p>	<p>Lekcja 3: Sfery przywództwa</p> <p>Lekcja 4: Wprowadzenie do pracy zespołowej</p> <p>Lekcja 5: Budowanie zespołu</p>	<p>Lekcja 7 (7A): Dynamika dyskusji w grupie komórkowej</p> <p>7A: Pytania do dyskusji</p> <p>Lekcja 8: Trośczenie się o ludzi w grupie komórkowej</p> <p>Lekcja 9: Przygotowanie nowych prowadzących dla grup komórkowych</p>	<p>Lekcja 8: Ewangelizacja przez przyjaźń</p>	<p>Lekcja 1: Wprowadzenie do czynienia ludzi uczniami Jezusa</p> <p>Lekcja 2 (2A): Twoja rola w czynieniu uczniami Jezusa</p> <p>2A: Cechy charakterystyczne chrześcijańskiej miłości</p> <p>Lekcja 3 (3A): Znaj swoich ludzi, znaj swój cel</p> <p>3A: Nektóre teksty NT o wierze, nadziei i miłości</p> <p>Lekcja 4 (4A) Pomaganie uczniom w duchowym wzrastaniu</p> <p>4A: Analiza potrzeb duchowego wzrostu</p> <p>Lekcja 5 (5A): Formy czynienia uczniami Jezusa</p> <p>5:A Plan czynienia uczniami Jezusa</p>	<p>Lekcja 1: Rozumienie światopoglądu</p> <p>Lekcja 2 (2A): Dynamika duchowej walki</p> <p>2A: Indukcyjne studium Biblii: Efezjan 4:17-5:21</p> <p>Lekcja 3 (3A, 3B): Bitwy duchowe</p> <p>3A: Studium Biblii</p> <p>3B: Przykłady z całego świata</p>
2	3	3	3	3	3	1	5	3

Liczby w nawiasach () odnoszą się do dodatków.

Dotyczy głównie fazy **NAUCZANIA** Cyklu Zakładania Kościołów

PODRĘCZNIK CZWARTY – Przeгляд

Wizja SCP	Kościół	Duchowy charakter	Modlitwa	Przywódstwo	Grupy komórkowe	Czynienie uczniami Jezusa	Szafarstwo	Rodzina
<p>Lekcja 10 (10A, 10B): Komponenty strategii budowania ruchu zakładania kościołów</p> <p>10A: Wiera i posłuszeństwo a strach i niewiara</p> <p>10B: Rzeczy przyczyniające się do wzrastania</p> <p>Lekcja 11: Znaki ruchu</p> <p>Lekcja 12: Pasterzowanie w ruchu</p>	<p>Lekcja 12: Dynamika sił w nowym kościele</p> <p>Lekcja 13: Cechy charakterystyczne wzrastających kościołów</p> <p>Lekcja 14: Struktura władzy w kościele</p>	<p>Lekcja 11: Miłość jako podstawa służby</p> <p>Lekcja 12: Rozumienie Ojcowskiego serca</p> <p>Lekcja 13: Łaska dla pokornych</p>	<p>Lekcje 8, 9: Modlitwa o przebudzenie</p>	<p>Lekcja 6 (6A): Przywództwo w postawie służby</p> <p>6A: Lista kontrolna przywódców</p> <p>Lekcja 7: Dynamika przywódcztwa</p> <p>Lekcja 8: Style interakcji</p> <p>Lekcja 9: Potrzeby przywódcztwa</p> <p>Lekcja 10 (10A): Przygotowywanie nowych przywódców</p> <p>10A: Cechy do budowania w nowym przywódcy</p>	<p>Lekcja 10: Dyskusja na temat pytań i problemów dotyczących grup komórkowych</p> <p>Lekcja 11: Pomnażanie grup komórkowych</p>	<p>Lekcja 6: Seminarium na temat czynienia uczniami Jezusa</p>	<p>Lekcja 1: Wprowadzenie do szafarstwa</p> <p>Lekcja 2: Szafarstwo finansowe</p> <p>Lekcja 3: Zarządzanie czasem</p> <p>Lekcja 4: Strategiczne planowanie</p> <p>Lekcja 5: Strategiczne planowanie - seminarium</p>	<p>Lekcja 1: Biblijne role w rodzinie</p> <p>Lekcja 2: Wychowywanie dzieci</p>
3	3	3	2	5	2	1	5	2

Liczby w nawiasach () odnoszą się do dodatków.

Dotyczy głównie faz **POMNAŻANIA I RUCHU** Cyklu Zakładania Kościołów

PODRĘCZNIK PIĄTY – Przeгляд

Wizja SCP	Kościół	Duchowy charakter	Modlitwa	Przywództwo	Grupy komórkowe	Zwiastowanie	Rodzina
<p>Lekcja 13: Wizja i działanie telesaopu</p> <p>Lekcja 14: Mobilizacja</p> <p>Lekcja 15: Następne kroki</p> <p>Lekcja 16: Szkolenie jako element ruchu zakładania kościołów</p> <p>Lekcja 17: Mobilizowanie przywódców przez inicjatywy narodowe</p>	<p>Lekcja 15: Dyscyplina kościelna</p> <p>Lekcja 16: Oddawanie czci Bogu w lokalnym kościele</p> <p>Lekcja 17: Jak prowadzić wspólne oddawanie czci Bogu</p> <p>Lekcja 18: Kościół lokalny a większe Ciało Chrystusa</p> <p>Lekcja 19: Historyczny wpływ kościoła w _____ (Historia kościoła w kontekście twojego kraju)</p>	<p>Lekcja 14: Służba pojednania</p> <p>Lekcja 15: Moralna prawosć chrześcijan zakładających kościoły</p>	<p>Lekcja 10: Zachęcanie do modlitwy wspierającej ruch zakładania kościołów</p> <p>Lekcje 11, 12: Koncert modlitwy</p>	<p>Lekcja 11: Posyłanie przywódców</p> <p>Lekcja 12 (12A): Przywództwo ruchu</p> <p>12A: Przywódcy ruchu</p>	<p>Lekcja 12: Korzystanie z grup komórkowych w istniejącym kościele</p> <p>Lekcja 13 (13A): Opieka nad grupami komórkowymi</p> <p>13A: Grupy komórkowe: końcowy krok</p>	<p>Lekcja 1: Biblijne zwiastowanie I</p> <p>Lekcja 2: Biblijne zwiastowanie II</p> <p>Lekcja 3: Biblijne zwiastowanie III</p>	<p>Lekcja 3: Służba rodzinie</p>
5	5	2	3	2	2	3	1

Liczby w nawiasach () odnoszą się do dodatków.

ŁĄCZNA LICZBA GODZIN W PROGRAMIE: 127.

WIZJA SCP

WIZJA SCP
LEKcja 13

Wizja i działanie teleskopu

ZANOSZENIE EWANGELII ŚWIATU

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest motywowanie lokalnych kościołów do podejmowania służby o zasięgu lokalnym, regionalnym, ponadkulturowym i ogólnoswiatowym.

Główne punkty

- Chrześcijanie muszą patrzeć na świat z perspektywy Bożego żniwa.
- Kościoły powinny być zaangażowane w służbę na poziomie lokalnym, regionalnym, ponadkulturowym i międzynarodowym.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć, jak uzyskać biblijną wizję postępu Ewangelii, zaczynając lokalnie i idąc aż „po krańce ziemi”.
- Znać zasadę korzystania z „teleskopu”, aby maksymalnie wykorzystać środki, jakimi dysponuje kościół, do ewangelizacji świata.
- Mieć swój udział we wprowadzaniu w życie biblijnej wizji na poziomie lokalnym, regionalnym, ponadkulturowym i w skali całego świata.

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Pod koniec lekcji daj uczestnikom kursu czas na przemyślenie i wypełnienie diagramu teleskopu na ilustracji 13.3. To pomoże im dostrzec ich „Judeę, Samarię i krańce ziemi”. Pan może posłużyć się tą lekcją, by wezwać niektórych uczestników kursu do międzynarodowej pracy misyjnej lub do modlitwy o wysłanie międzynarodowych pracowników z zakładanych przez nich kościołów.

WPROWADZENIE

Kościół musi być posłuszny Wielkiemu Nakazowi Misyjnemu przez czynienie uczniów *we własnym narodzie i we wszystkich narodach*. W tej lekcji będziemy rozważać fragment z Dziejów Apostolskich 1:8, gdzie czytamy, że mamy być świadkami Jezusa w Jerozolimie (lokalnie), w Judei (regionalnie), w Samarii (międzynarodowo) i aż po krańce ziemi (nowe kultury, języki i miejsca).

I. DEFINICJE WIZJI I TELESKOPU

Aby lokalne kościoły mogły skutecznie uczestniczyć w wypełnianiu Wielkiego Nakazu Misyjnego, potrzebują **wizji**. Wizja to zdolność patrzenia ponad tym, co jest, aby zobaczyć to, co może być. Duchowa wizja pozyskania świata dla Jezusa Chrystusa to zdolność do postrzegania narodów, regionów i ludów świata jako miejsc i ludzi, do których dotrze Ewangelia poprzez ewangelizację i zakładanie kościołów.

Wizja jest jedynie wspaniałą ideą, dopóki nie stanie się rzeczywistością. Zastosowanie **teleskopu** to metafora opisująca różne typy przenikania do świata (geograficznie i kulturowo), które musi stosować kościół, aby wypełnić Wielki Nakaz Misyjny. Rozwijający się i wychodzący na zewnątrz kościół jest jak teleskop, który wydłuża się, pozwalając wyraźnie zobaczyć coraz dalsze przedmioty. Każdy rodzaj przenikania będzie wymagał od lokalnego kościoła podjęcia konkretnych kroków ofiarności i oddania dla postępu Ewangelii. Kościoły lokalne powinny zanosić Ewangelię ludziom ze swoich środowisk, narodów oraz innych krajów.

Rozwijający się i wychodzący na zewnątrz kościół jest jak teleskop, który wydłuża się, pozwalając wyraźnie zobaczyć coraz dalsze przedmioty.

II. PATRZENIE Z WIZJĄ BOŻEGO ŻNIWA

Jezus wzywa Kościół do wizji Jego żniwa ludzkich dusz. On posłużył się metaforą żniwa w Ewangelii Mateusza 9:38, nakazując uczniom modlić się, aby wystarczyło robotników na to wielkie żniwo. W dniu Pięćdziesiątnicy Izrael obchodził święto żniw. Tego dnia wraz z nadejściem Ducha Świętego wizja żniwa uległa przemianie i narodził się kościół. Zamiast cieszyć się żniwami kościół głosił chwałę Boga narodom w ich własnych językach, zbierając żniwo ludzkich dusz: trzy tysiące pierwszego dnia! Ci ludzie przychodzący do Chrystusa nadali nowe znaczenie Bożemu żniwu i stali się częścią nowego kościoła.

Postługując się terminologią *zakładania kościoła* możemy powiedzieć, że w dniu zesłania Ducha Świętego został założony pierwszy kościół nowotestamentowy. Kościół, który powstał tego dnia, rozmnożył się ponad milion razy na wszystkich zamieszkałych kontynentach ziemi! Żniwa muszą jednak trwać dalej, ponieważ trzeba „zasiać” kilka milionów nowych kościołów. Jim Montgomery w swojej książce *DAWN 2000* stwierdza, że trzeba założyć około siedmiu milionów nowych kościołów, aby dotrzeć do całego świata. Naszą wizją jest głoszenie Ewangelii, zakładanie kościołów i przyprawianie ludzi do kościoła jako uczniów i naśladowców Jezusa Chrystusa. Kościół uzyskuje wizję Bożego żniwa „otwierając swoje oczy” i „patrząc na pola” świata. Wizja jest początkiem przygody kościoła w wypełnianiu Wielkiego Nakazu Misyjnego.

... trzeba założyć około siedmiu milionów nowych kościołów, aby dotrzeć do całego świata.

III. KORZYSTANIE Z TELESKOPU DLA BOŻEGO ŻNIWA

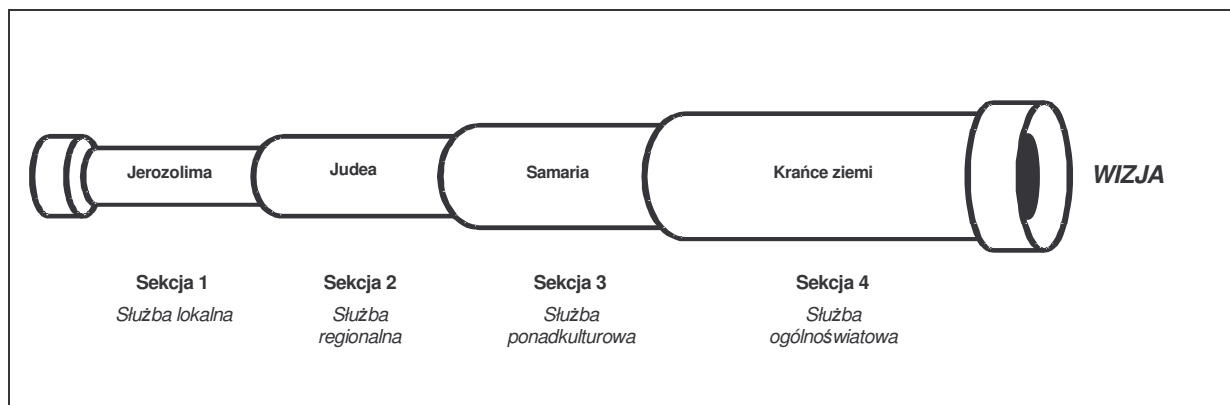
Fragment z Dziejów Apostolskich 1:8 opisuje stopniowy wzrost kościoła od Jerozolimy aż po krańce świata, a także daje pewien zarys księgi Dziejów Apostolskich (patrz Tabela 13.1).

Tabela 13.1 Dziejże Apostolskie 1:8

DZIEJE 1:8:	„Jerozolima”	„Judea”	„i Samaria”	Krańce ziemi
Znaczenie	Lokalne miasto	Region	Sąsiedni region	Świat
Plan Dziejów Apostolskich	Dzieje Apostolskie 1-8 (Dzieje 5:28)	Dzieje Apostolskie 8-12 (Dzieje 8:5)		Dzieje Apostolskie 13-28 (Rzym. 15:19)
Biblijny przykład	„Tesalonika” 1 Tes. 1:6	„Macedonia” 1 Tes. 1:7	„i Achaja” 1 Tes. 1:7	„wszędzie” 1 Tes. 1:8

W dawnych czasach zdolny nawigator mógł poszerzyć swoją wizję używając teleskopu. Gdy wydłużył teleskop, odległe miejsca, które z trudnością dostrzegał gołym okiem, stawały się bliższe i wyraźniejsze. Stosując tę analogię do wypełnienia Wielkiego Nakazu Misyjnego wyobraź sobie teleskop składający się z czterech części (Ilustracja 13.2). Zauważ, że każda część teleskopu odpowiada nakazowi Jezusa danemu uczniom w Dziejach Apostolskich 1:8: „(...) i będziecie moimi świadkami w Jerozolimie i w całej Judei, i Samarii, i aż po krańce ziemi”.

Ilustracja 13.2 Nasycaenie świata Ewangelią (korzystanie z teleskopu)

A. Sekcja 1: Służba lokalna

Otwierając pierwszą sekcję teleskopu możemy patrzeć na lokalną służbę kościoła. Uczniowie, którzy pierwsi usłyszeli to polecenie, wykonali je napełniając Jerozolimę nauczaniem o Jezusie (Dzieje Apostolskie 5:28).

Jednym z twoich pierwszych zadań w programie tego kursu było określenie „obszaru docelowego”, w którym obecnie starasz się założyć kościół (Podręcznik pierwszy, Wizja, Dodatek 4A: „Rozumienie swojego obszaru docelowego”). W ten sposób twoja służba zakładania kościoła została skoncentrowana na pojedynczej małej miejscowości lub osiedlu w większym mieście w obrębie twojego obszaru docelowego. Gdy twój kościół zostanie już założony, będzie dalej służył ludziom na tym obszarze geograficznym. To jest „Jerozolima” tego lokalnego kościoła.

Natura twojej Jerozolimy będzie decydować o tym, jak będziesz docierać do ludzi z Ewangelią. Bardzo niewiele miast ma jednakowy charakter. Większość z nich zamieszkują ludzie w różnym wieku, o różnym wykształceniu, kulturze, pochodzeniu etnicznym, języku itp. Mało prawdopodobne jest, by jeden kościół mógł zaspokoić szeroki zakres potrzeb istniejących w takiej sytuacji. Poza tym wiele miast jest tak rozległych, że konieczność dojazdu do centrum może stanowić przeszkodę dla uczestnictwa w spotkaniach kościoła. Naszym celem jest kościół lokalny, do którego każdy będzie miał swobodny dostęp. Istnienie jednego lokalnego kościoła w mieście rzadko oznacza wykonanie naszego zadania. Najlepszą metodą wykonania go jest pomnażanie kościołów.

Istnienie jednego lokalnego kościoła w mieście rzadko oznacza wykonanie naszego zadania.

Nakaz naszego Pana jest jasny. Mamy docierać z Ewangelią do ludzi zgubionych. Oni nie mają obowiązku przychodzić do nas. Z pomocą Boga wzrastający kościół lokalny będzie modlił się za ludzi zgubionych w swoim mieście, którym nikt nie głosi Ewangelii, i będzie aktywnie składał im świadectwo.

B. Sekcja 2: Służba regionalna

Dalsze otwarcie teleskopu do sekcji drugiej pozwala kościołowi na spojrzenie poza własny kontekst lokalny, na szerszy obszar geograficzny. Zasada ta według słów z Dziejów Apostolskich 1:8 oznacza składanie świadectwa w Judei. Służba tego typu mobilizuje wierzących do zakładania nowego kościoła na pobliskim obszarze geograficznym, gdzie kultura i język prawdopodobnie będą takie same jak członków lokalnego kościoła. Rezultatem tego rodzaju służby będzie pierwszy kościół-córka.

W pewnym sensie „owocem” kościoła nie jest nowy nawrócony, ale nowy kościół.

Każdy kościół już od początku swojego istnienia powinien mieć świadomość, że jego celem jest pomnażanie się. W przyrodzie wszystkie żywe organizmy prędzej lub później przestają rosnąć lub nawet umierają, ale ich owoce czy potomstwo żyje dalej. Podobnie jest w służbie kościoła. W pewnym sensie „owocem” kościoła nie jest nowy nawrócony, ale nowy kościół.

Najsukuteczniejszym sposobem wywarcia wpływu na region jest pomnażanie się kościoła, zakładanie kościołów-córek.

Przykład

W Brazylii na przestrzeni dwudziestu lat jeden kościół wypełnił swój obszar geograficzny zakładając 200 nowych kościołów. Misjonarz wysłany przez te kościoły do Albanii nauczał tam o pomnażaniu kościołów i powiedział: „Wzrost naszego kościoła był powolny w porównaniu z innymi. Ale gdy my zakładaliśmy nowy kościół, ten natychmiast planował założenie następnych kościołów-córek. Nasze kościoły wiedzą od samego początku, że ich celem jest zakładanie nowych kościołów”. To właśnie tego rodzaju myślenie i cel może zmobilizować kościoły od początku do służby nastawionej nie tylko na własny kościół, ale o szerszym zasięgu.

Gdy kościół ma pragnienie i wiarę wypełniania wizji „teleskopu” przez zakładanie nowych kościołów, będzie musiał wykonać kilka niezbędnych kroków. Założenie nowego kościoła wymaga większego oddania i ofiarności od członków istniejącego kościoła. Do kroków tych należy szkolenie pracowników, wysłanie ich, zbieranie funduszy, a co najważniejsze trwanie w modlitwie o wypełnienie wizji przez korzystanie z zasady teleskopu.

C. Sekcja 3: Służba ponadkulturowa

Otwarcie teleskopu do trzeciej sekcji można porównać do świadczenia w Samarii. Przedstawia ono zanieśnięcie Ewangelii do innej kultury. Choć Samarytanie nie znajdowali się daleko od wierzących pochodzenia żydowskiego w Jerozolimie i Judei, byli inną grupą kulturową i etniczną. Mieli wiele innych zwyczajów i tradycji, a także inne praktyki religijne. Choć Żydzi byli nastawieni wrogo do Samarytan, Jezus kochał jednych i drugich! Pierwsi uczniowie, a szczególnie Filip, wypełniając Wielki Nakaz Misyjny zanieśli Ewangelię do Samarii (Dzieje 8:4-25).

Kościół ma zadanie wychodzenia do ludzi z innych kultur i narodów. Możemy docierać do pobliskich grup etnicznych z Ewangelią pomimo konfliktów na tle politycznym czy etnicznym. Często będzie to wymagało odpowiedniego przygotowania wysyłanych ludzi do życia w innej kulturze, nauki języka i poznania kultury ludzi, wśród których będą zakładać kościół. To właśnie ten dodatkowy wysiłek często powoduje, że nowa praca rozwija się i pomnaża.

D. Sekcja 4: Służba międzynarodowa

Otwarcie teleskopu na jego pełną długość odpowiada krańcom ziemi z Dziejów Apostolskich 1:8. Oznacza objęcie służbą kościoła ludzi odległych geograficznie, kulturowo i językowo. Najlepszym biblijnym przykładem posłuszeństwa temu przykazaniu są wydarzenia opisane w trzynastym rozdziale Dziejów Apostolskich i dalej, kiedy to Paweł i Barnaba (a później i inni) zostali wysłani do ponadkulturowej i międzynarodowej służby zakładania kościołów w innych narodach.

Przez modlitwę, ofiarność i wysyłanie misjonarzy aż na krańce ziemi kościół lokalny przechodzi cały proces korzystania z teleskopu. Jego służba dokonuje się na wszystkich poziomach: „w Jerozolimie, Judei, Samarii i aż po krańce ziemi”.

Nasze zadanie nie będzie ukończone, dopóki Ewangelia nie przeniknie całej ziemi, a wiadomość o zbawieniu nie zostanie przedstawiona każdemu człowiekowi. Troska o los obcych nam, zgubionych ludzi nie jest być może rzeczą „naturalną”. Jest to jednak pragnienie Boga i nasz obowiązek. Z chwilą gdy nowa grupa wierzących przekształca się w kościół, jej praca się nie kończy. Raczej jest to dopiero pierwszy krok w pasjonującej i pełnej błogosławieństw podróży dla Pana.

Według Biblii ważną rzeczą jest modlitwa za narody (Rzym. 10:1; 1 Tym. 2:1-2; Efez. 6:19). Kościoły powinny od początku swojego istnienia modlić się o dotarcie Ewangelii do „wszystkich narodów” (Mat. 28:18-20) i o robotników na żniwo. Czy ludzie w twoim kościele mają taką wizję? Czy są w nim ludzie, którzy modlą się za narody?

Na podstawie tej wizji misji możliwe jest także zastosowanie zasady teleskopu do finansowego wspierania misji. Kościół w Filipinach wspierał finansowo Pawła i służbę zakładania kościołów (Filip. 4:17-19). Podobnie każdy kościół może wspierać finansowo misjonarzy pracujących w odległych miejscach, nawet jeżeli nie pochodzą z danego kościoła.

PRZYKŁAD

Luis Bush (który w Ameryce Łacińskiej stał na czele ruchu wysyłania misjonarzy przez kościoły) i inni przemierzali całą Amerykę Łacińską głosząc wizję misji jako część ruchu COMIBAM (akronim od Ibero American Cooperation in Missions). Ich zawołaniem było: „Ameryka Łacińska – od pola misyjnego do bazy misyjnej!” W tamtych czasach kraje Ameryki Łacińskiej przechodziły przez trudności gospodarcze i wielu ludzi nie mogło zrozumieć, jak to możliwe, by wysłać misjonarzy do innych krajów, jeżeli sami mają poważne kłopoty finansowe. Luis posługiwał się przykładem Abrahama, którego ciało było prawie pozbawione życia, ale jego wiara była żywa. Ta właśnie wiara umożliwiła przyjęcie obietnicy syna. Luis porównywał słabość finansową do ciała Abrahama mówiąc: „W Ameryce Łacińskiej nie mamy pieniędzy – ALE MAMY WIARĘ!” Kościoły jeden po drugim przyjmowały wezwanie misyjne i od powstania COMIBAM w roku 1987 kościoły z Ameryki Łacińskiej wysłały tysiące misjonarzy. Miały one wiarę, a Bóg zatroszczył się o pieniądze!

Wspaniałym i radosnym doświadczeniem jest, gdy kościół spośród swoich najlepszych ludzi wysyła w świat misjonarzy. Ludzie głębiej utożsamiają się z Bożą miłością do narodów, gdy wysyłają kogoś, kto jest im bliski. Nie każdy kościół będzie mógł samodzielnie utrzymywać misjonarza. Możliwe jest jednak, by we współpracy z innymi kościołami wysyłać misjonarzy z lokalnego kościoła. Przez wysyłanie własnych misjonarzy członkowie lokalnego kościoła mogą odczuwać radości i trudności związane z zanoszeniem Ewangelii ludziom zgubionym.

IV. DUCHOWA MOC I WŁADZA

Od założenia kościoła na lokalnym obszarze docelowym do założenia kościoła na krańcach ziemi – kościół czyni to z upoważnienia Chrystusa i w mocy Ducha Świętego. Gdy Jezus dał swoim uczniom Wielki Nakaz Misyjny, rozpoczął słowami: „Dana mi jest wszelka *moc* na niebie i na ziemi” (Mat. 28:18). Zakończył zapewnieniem: „A oto Ja jestem z wami po wszystkie dni aż do skończenia świata” (Mat. 28:19). Obydwie te obietnice wyrażają zadanie uczniów: czynienie uczniami wszystkie narody.

Krótko przed powrotem do nieba Jezus obiecał swoim uczniom: „Ale weźmiecie *moc* Ducha Świętego, kiedy zstąpi na was” (Dzieje 1:8). Rezultatem otrzymania tej mocy była zdolność do świadczenia o Chrystusie aż po krańce ziemi. Bóg dał swoim dzieciom upoważnienie i moc, aby umożliwić im czynienie ludzi uczniami Jezusa aż po krańce ziemi. Pozostała część Dziejów Apostolskich pokazuje, jak wierzący wychodzili z Bożego upoważnienia mimo sprzeciwu ziemskich władz. Byli zdecydowani słuchać raczej Boga niż człowieka. W ten sposób, dzięki mocy Ducha Świętego, Słowo Boże rozprzestrzeniło się po całym regionie.

Możemy bez obawy iść do naszych sąsiadów i dalej, wiedząc, że Bóg da nam wszystko, co potrzebne, aby czynić narody uczniami Jezusa.

Jako wierzący my także mamy za sobą autorytet Chrystusa, który w nas mieszka. Posiadamy moc Ducha Świętego. Możemy bez obawy iść do naszych sąsiadów i dalej, wiedząc, że Bóg da nam wszystko, co potrzebne, aby czynić narody uczniami Jezusa.

KONKLUZJA

Wizja i korzystanie z zasady teleskopu to cechy charakterystyczne posłusznego kościoła. Wizja to patrzenie w przyszłość na wypełnienie wielkiego zadania, które Pan dał swojemu Kościołowi, by zanieść Ewangelię aż po krańce ziemi. Korzystanie z zasady teleskopu to obraz posłusznego kościoła, posłuszenie przenikającego świat. Jest to obraz lokalnego kościoła podejmującego konkretne kroki (modlitwa, ofiarność, posyłanie) w celu poszerzenia swojej służby geograficznie i kulturowo, aby zobaczyć, jak „chwała Boża pokrywa ziemię” (Iz. 11:92:14). Kościół lokalny nie musi najpierw dotrzeć do wszystkich ludzi w swoim sąsiedztwie, zanim zacznie się modlić i pracować nad założeniem innych kościołów i wysyłaniem misjonarzy do innych części świata. Wszystko to powinno dziać się w jego życiu równocześnie. Poza tym ważne jest, by nowo zakładane kościoły-córki, idąc za przykładem kościoła-matki, miały pragnienie nasycania świata Ewangelią. Możliwe jest, by z jednego miejsca lokalny kościół wywarł potężny wpływ i przyczynił się do rozwoju ruchu, który wypełni obietnicę z Dziejów Apostolskich 1:8.

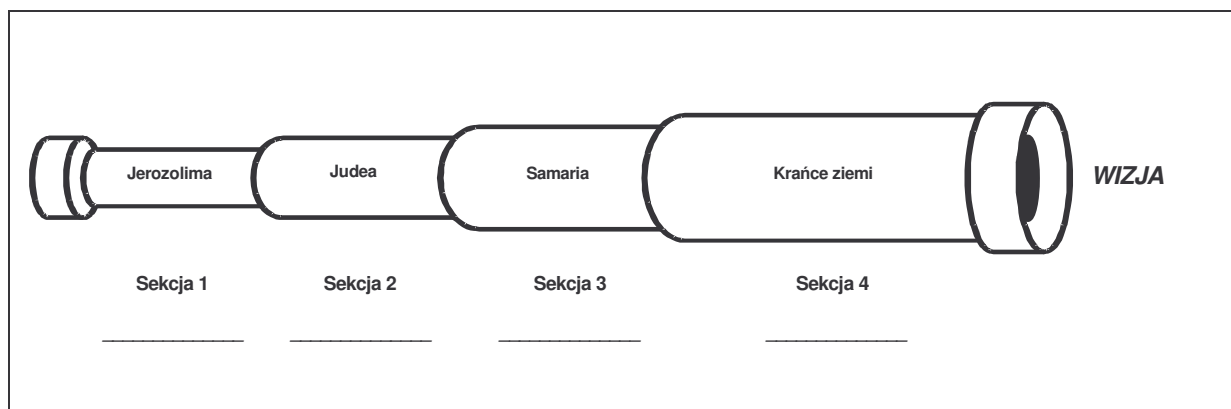
PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Na jakie przeszkody napotyka wizja i jak możesz je pokonać?
- Jak możesz promować wizję i korzystanie z zasady teleskopu w swoich nowych kościołach?
- Dlaczego jeden kościół rzadko wystarcza, by dotrzeć z Ewangelią do całego miasta?
- Jak daleko sięga twój teleskop? Teleskop twojego kościoła?

PLAN DZIAŁANIA

- Korzystając z teleskopu pokazanego na Ilustracji 13.2, zacznij dzielić się ze swoim kościołem (kościółami) wizją docierania coraz dalej z Ewangelią.
- Spójrz na teleskop na Ilustracji 13.3 na następnej stronie. Dla każdej sekcji teleskopu napisz, czym jest twoja „Jerozolima, Judea, Samaria i krańce ziemi”. W jakich sekcjach twój kościół prowadzi aktywną działalność? Jeżeli jest sekcja teleskopu, w którą twój nowy kościół nie jest zaangażowany, co możesz zrobić, żeby ją promować?

Ilustracja 13.3 Korzystanie z teleskopu przez kościół lokalny

BIBLIOGRAFIA

Montgomery, Jim. *DAWN 2000: 7 Million More Churches To Go*. Pasadena, CA: William Carey Library, 1989.

WIZJA SCP
LEKCJA 14

Mobilizacja

👉 Cel lekcji

Celem tej lekcji jest pomóc chrześcijanom zakładającym kościoły w rozumieniu strategicznej roli mobilizacji w ruchu zakładania kościołów.

👉 Główne punkty

- „Mobilizować” oznacza po prostu doprowadzać ludzi do gotowości uczestnictwa tam, gdzie mogą wnieść największy wkład do wspólnej sprawy i wspólnego celu.
- Wierzący powinni mieć mobilizację do walki z pełną siłą.
- Efektywnych chrześcijan, którzy mobilizują innych, cechuje wizja, wiara, dodawanie zachęty i wywieranie wpływu.

👉 Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji, każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć doniosłą rolę mobilizacji.
- Znać cechy charakterystyczne efektywnych mobilizujących chrześcijan.
- Uczestniczyć w mobilizowaniu jednostek i lokalnych kościołów do zakładania kościołów.

👉 Propozycje dla prowadzących nauczanie

Ta lekcja może mieć formę dyskusji. Przeznaczcie czas na omówienie definicji mobilizacji, przyjrzenie się biblijnym przykładom i omówienie praktycznego zastosowania mobilizacji w lokalnych kościołach. Przygotuj przykłady, pomysły i pomoce dotyczące mobilizacji, którymi możesz podzielić się z uczestnikami kursu.

WPROWADZENIE

W czasie wojny poczucie pilności i potrzeba przetrwania dominuje wszystkie ludzkie słowa i czyny. Niezależnie od tego, czy ludzie są na linii frontu w ogniu bitwy, czy też w domu z dala od bitwy, wojna wpływa na ich więzi z innymi, ich myśli i sposób wykorzystania czasu i środków. Zawołaniem podczas wojny jest MOBILIZACJA! Mobilizacja oznacza *wprowadzenie ludzi w stan gotowości do zaangażowania tam, gdzie mogą wnieść największy wkład do wspólnej sprawy i wspólnego celu.*

Gdy kościół dąży do wzrostu, stawką jest wieczny los milionów ludzi. Ci, którzy pracują nad mobilizacją, postrzegają rozwój Kościoła jako wojnę duchową. Z wojenną gorliwością nawołują do mobilizacji. W tej lekcji omówimy doniosłą rolę mobilizacji oraz kilka praktycznych sposobów, dzięki którym mobilizacja może zachęcić kościoły do większej skuteczności w wypełnianiu Wielkiego Nakazu Misyjnego.

I. CZYM JEST MOBILIZACJA? MOBILIZACJA OBEJMUJE:

A. Wspólną wizję

Mobilizacja jest niemożliwa bez wspólnej wizji. Dlaczego ludzie mieliby pracować razem, gdyby nie chcieli osiągnąć tego samego? Do czego mobilizowałbyś ludzi nie mając wizji?

Wspólna wizja zapewnia skupienie uwagi na mobilizacji. Wspólna wizja może pochodzić jedynie od Boga – tylko wizja od Pana może jednoczyć ludzi w duchowej walce. Jak stwierdzaliśmy wielokrotnie, pytanie w modlitwie: „Czego chce Bóg?”, jest prawdopodobnie najlepszym sposobem pobudzania wizji odnośnie do mobilizacji.

B. Szkolenie

Wspólna wizja nie od razu przynosi w rezultacie mobilizację. Ludzie potrzebują praktycznego przygotowania i wyposażenia do wypełniania wizji. Po wizji naturalną kolejną rzeczą następuje szkolenie. Jak wielu ludzi nie głosi Ewangelii, ponieważ nigdy nie zostali praktycznie przygotowani do dzielenia się swoją wiarą? Gdy ludziom brakuje praktycznego przygotowania do służenia Bogu tak, jak powinni, brak im mobilizacji. Mobilizacja może mieć miejsce tylko wtedy, gdy ludzie zostali odpowiednio przeszkoleni do służby.

C. Środki

Ilu jest ludzi, którzy chcieliby służyć Bogu jako misjonarze, ale nie mają wsparcia finansowego? Jak wielu innych dzieliliby się Chrystusem z sąsiadami, gdyby tylko mieli odpowiednie narzędzie? Gdy ludziom brakuje środków do realizacji Bożego powołania, nie mają mobilizacji. Środki mogą przybierać wiele form. Jeśli jakaś kobieta daje swój rower chrześcijaninowi zakładającemu kościół, żeby mógł jeździć do części miasta, w której nikt nie głosi Ewangelii, to jest to dostarczanie środków. Jeśli międzynarodowa organizacja misyjna dostarcza kościołowi film *Jezus*, projektor i ekran, to także jest zaopatrywanie w środki.

Jak sądzisz, jakie środki są potrzebne, by rozpocząć i kontynuować ruch zakładania kościołów? Wypisz teraz kilka z nich.

D. Zajmowanie strategicznych pozycji

Kiedy armia otrzyma jedynie rozkazy (wizję) oraz jest przygotowana i zaopatrzona (środki), nie jest jeszcze zmobilizowana. Mobilizacja ma miejsce dopiero wtedy, gdy odpowiednio przygotowani ludzie znajdują się na odpowiednich *pozycjach* umożliwiających wykonywanie rozkazów. Gdy ludzie są zmobilizowani, pracują w różnych miejscach i różnymi sposobami, ale dla osiągnięcia tego samego celu. Jeżeli w jakimś regionie kościoły podwajają swoje wysiłki i kierują swoje środki i pracowników do ewangelizacji tej samej grupy ludzi, pozostawiając inne grupy bez świadectwa, to kościoły te są słabo zmobilizowane. Badanie terenu może pokazać, gdzie kościoły kierują swoje wysiłki i gdzie ich nie kierują i tym samym ujawnić najpilniejsze potrzeby.

II. DLACZEGO WIERZĄCY POWINNI BYĆ ZMOBILIZOWANI?

Jezus modlił się o jedność wśród swoich uczniów (Jana 17). Założył Kościół, by funkcjonował tak, jak ciało (1 Kor. 12, Rzym. 12). Bóg powołał cały kościół do niesienia Ewangelii całemu światu. Dlatego wyposaża każdego wierzącego w dary duchowe w celu mobilizacji.

Mobilizacja nie jest więc jedynie dobrym pomysłem, jest czymś koniecznym. Żadna część Ciała Chrystusa nie może być osamotniona w walce duchowej. Kościół działa najlepiej wtedy, gdy każda jego część jest zmobilizowana do osiągnięcia celu. Bez tego rodzaju mobilizacji kościoły walczą na osłabionych pozycjach, nie wykorzystując wszystkich możliwości swoich członków tak, jak Bóg zamierzył.

Żadna część Ciała Chrystusa nie może być osamotniona w walce duchowej. Bez mobilizacji kościoły walczą na osłabionych pozycjach.

Kościół jest Bożym narzędziem mobilizacji. Gdy całe Ciało Chrystusa będzie gorliwie mobilizować wierzących do świadczenia o Chrystusie, Bóg będzie wzmagał postępy kościoła w osiągnięciu celu czynienia ludzi uczniami Jezusa, tak we własnym narodzie, jak i w innych! Każda część Ciała musi rozumieć swoją rolę, a każdy dar musi znaleźć swój środek wyrazu. W ten sposób wszyscy członkowie Ciała łączą się we wspólnej sprawie i dążą do wspólnego celu.

III. BIBLIJNE PRZYKŁADY MOBILIZACJI

A. Nehemiasz

Nehemiasz zmobilizował naród żydowski po powrocie z niewoli babilońskiej do odbudowy murów Jerozolimy. Uczynił to przedstawiając wizję, dostarczając środków i umieszczając ludzi na strategicznych pozycjach, tak by mogli wykorzystać swoje dary. Wizja i cel Nehemiasza, by odbudować mury Jerozolimy, pojawiły się wskutek informacji (badanie terenu), gdy usłyszał o warunkach, jakie panują w Jerozolimie, a także dzięki modlitwie (Neh. 1:2-4). Środki do

wykonania swego zadania uzyskał od króla Artakserksesa (Neh. 2:7-9). Mądrze zdecydował, by ludzie odbudowali części muru położone najbliżej ich domu (Neh. 4:22-23).

Mobilizacja narodu żydowskiego w Jerozolimie doprowadziła do współpracy, która przyniosła lepsze rezultaty niż suma części. Mury zostały odbudowane w 52 dni, w zadziwiająco szybkim tempie, co wywołało lęk w okolicznych narodach (Neh. 6:15-16). Gdy Boży ludzie jednoczą się i pracują strategicznie nad realizacją Bożego planu – Bóg błogosławi w zdumiewający sposób.

B. Barnaba

Imię Barnaby brzmiało właściwie Józef, ale ponieważ tak dobrze wykorzystywał swój dar zachęcania, apostołowie nazwali go „Barnaba”, co znaczy „Syn Pocieszenia”. Był także szczodry i wspierał finansowo Boże dzieło w Jerozolimie (Dzieje 4:36-7). Pragnieniem Barnaby było dotarcie Ewangelii do całego świata. Służył on kościołowi w Antiochii, a potem zakładał kościoły na Cyprze i w Azji Mniejszej.

Największym wkładem Barnaby w głoszenie Ewangelii było zmobilizowanie do efektywnej służby apostoła Pawła. Po swoim nawróceniu na drodze do Damaszku Paweł udał się do Jerozolimy i próbował przyłączyć do uczniów, którzy powątpiewali w jego szczerą intencję i bali się go. Barnaba wierzył jednak w przekształcającą moc Boga w życiu Pawła. Ryzykując własną reputację i być może także bezpieczeństwo wierzących w Jerozolimie przyprowadził Pawła do apostołów. Wyjaśnił im, jak Jezus ukazał się Pawłowi i jak ten głosił odważnie Ewangelię w Damaszku (Dzieje 9:26-31). Na podstawie zapewnienia Barnaby Paweł został przyjęty przez apostołów.

Gdy założony został kościół w Antiochii, Barnaba, widząc wielką okazję i potrzebę darów Pawła, udał się do Tarsu i przyprowadził go do kościoła w Antiochii. Paweł został jednym z przywódców tego kościoła i z tego właśnie miejsca rozpoczął swoją służbę zakładania kościołów na Cyprze i w Azji Mniejszej (Dzieje 13:1-3). We wszystkich tych okolicznościach Barnaba mobilizował Pawła, tak by ten wniósł swój wkład w rozwój Królestwa Bożego. Wyobraźmy sobie, co by było, gdyby Barnaba nie wykonał zadania mobilizacji. Wiele kościołów nie zostałoby założonych, wiele listów Nowego Testamentu mogłoby nie zostać napisanych. Czy znasz jakiegoś Pawła, który potrzebuje zachęty i mobilizacji?

C. Paweł

Widzimy wyraźnie, że Paweł był bardzo oddany mobilizowaniu kościoła. Mobilizował wiele kościołów w Macedonii i Achai do złożenia ofiary dla potrzebującego kościoła w Jerozolimie (Rzym. 15:25-27). W swoich listach często nauczał o darach duchowych (Rzym. 12, 1 Kor. 12, Efez. 4) i uświadamiał kościołom potencjał, jaki posiadały do pełnienia woli Boga (1 Kor. 1:4-9, Rzym. 15:14).

Paweł mobilizował wielu innych do realizowania wraz z nim Bożego powołania. Przygotował do służby Tymoteusza, wzywał go do śmiałego korzystania z darów duchowych i polecił mu mobilizować jeszcze wielu innych (2 Tym. 2:2). Tymoteusz nie jest z pewnością jedyną osobą zmobilizowaną przez Pawła. Prawdopodobnie ostatnia wyprawa misyjna Pawła miała też na celu praktyczne przygotowanie i mobilizację. W podróży tej towarzyszyło Pawłowi siedmiu ludzi, z których większość uczyła się od niego (Dzieje 20:4). W swoich listach Paweł wymienia Epafrasa, Demasa, Archippa, Tytusa, Febę i wielu innych. W szesnastym rozdziale Listu do Rzymian pozdrawia 27 osób – na wiele z nich wywarł wpływ lub pomagał im w służbie, o czym świadczy rozległa sieć ludzi, których zmobilizował podczas swoich wypraw.

IV. CECHY CHARAKTERYSTYCZNE EFEKTYWNYCH MOBILIZUJĄCYCH

Mobilizacja nie dokonuje się przez przypadek. Wymaga ona ludzi obdarzonych szczególną zdolnością do mobilizacji innych. Ludzie ci, „mobilizujący chrześcijanie”, stwarzają warunki do tego, by kościół w naturalny sposób akceptował wizję, modlił się o jej realizację, przygotowywał i wysyłał przywódców i pracowników do realizacji naszego zadania. Cechuje ich:

A. Wizja

Mobilizujący chrześcijanie mają wizję dla świata. Pomagają innym, którym może być trudno dostrześć coś więcej niż lokalne potrzeby, zachęcają ich do wiary w to, że Bóg ma większe

plany, niż mogliby kiedykolwiek pomyśleć. Niektóre regiony nie są zmobilizowane, ponieważ lokalnym kościołom brak wizji. W takiej sytuacji, gdy Boża wizja zostanie im w końcu przedstawiona, może stać się wezwaniem do działania prowadzącym do mobilizacji.

B. Wiara i zachęta

Mobilizujący chrześcijanie to ludzie wiary. Wiara oznacza wzniesienie się ponad obecną rzeczywistość i dostrzeganie tego, co Bóg może i chce dokonać. Jeżeli wiara przenosi góry, to czy nie może także sprawić, by kościoły przebudziły się i przyłączyły do zadania z Dziejów Apostolskich 1:8 i realizacji celu z Mateusza 28:18-20? Wiara to zaufanie Jezusowi, gdy mówi On, że zbuduje swój Kościół. Człowiek wiary będzie miał pasję dla kościoła.

Wiara mobilizującego chrześcijanina wpływa na jego sposób traktowania innych. Jak Barnaba, „Syn Pocieszenia”, wielu mobilizujących ma dar zachęcania. Potrafią wzniesić się ponad niepowodzenia i zniechęcenia i koncentrować się na tym, co pozytywne. Mobilizujący pomagają chrześcijanom uświadamiać sobie, że są szczególnymi ludźmi, ponieważ należą do Boga, że Bóg wyposażył ich do służby innym i że dzięki Bożej łasce i mocy są w stanie zmieniać ten świat.

C. Wpływ

Mobilizujący chrześcijanie to ludzie wpływowi, którzy wykorzystują ten wpływ do realizacji Bożych celów. Ludzie słuchają ich i reagują, ponieważ są wiarygodni – cieszą się dobrą opinią w kościele, mają serce sługi i doświadczenie w służbie. Wielu mobilizujących to ludzie posiadający wyjątkową zdolność do pamiętania imion, twarzy i darów ludzi, których spotkali tylko raz. Dzięki temu potrafią łączyć ludzi, środki i okazje, przyczyniając się do rozwoju Bożego Królestwa.

Mobilizujący chrześcijanie to ludzie wpływowi, którzy wykorzystują ten wpływ do realizacji Bożych celów.
--

V. PRZYKŁADY MOBILIZACJI

O mobilizacji w kościele lokalnym można mówić wtedy, gdy jego członkowie posiadają wizję ewangelizacji zgubionych i działają w oparciu o tę wizję. Mobilizacja zmierza do ludzkiego serca – pomaga ludziom postrzegać świat oczami Boga. Większość mobilizacji dokonuje się na poziomie podstawowym, pośród członków lokalnego kościoła.

Poniżej podajemy kilka prostych pomysłów ułatwiających mobilizację członków lokalnego kościoła tak, by pomóc im uzyskać wizję dotarcia do świata z Ewangelią. Nie jest to lista wyczerpująca, ale może zachęcić cię do dalszych poszukiwań. Prawdopodobnie będziesz miał jakieś własne pomysły.

A. Wspólna modlitwa

Jednym z najważniejszych sposobów mobilizowania ludzi do ewangelizacji świata jest wspólna modlitwa. Mapy i informacje mogą zachęcać do konkretnej modlitwy o nie zbawionych ludzi i tereny, do których nie dotarła Ewangelia w twoim narodzie i na całym świecie. Gdy ludzie zaczynają modlić się za zgubionych, pragną angażować się w docieranie do nich. Jak wspomnieliśmy w innych lekcjach, marsze modlitewne i koncerty modlitwy również mogą być nieocenionym narzędziem dla Ducha Świętego na poruszanie ludzkich serc i napełnianie ich pragnieniem docierania do zgubionych.

Przykład

Każdego tygodnia jedna osoba dzieliła się krótką relacją na temat jakiegoś kraju lub narodu, po czym wszyscy modlili się, by Ewangelia przeniknęła serca i umysły tych ludzi. Grupa modliła się o posłanie misjonarzy do ludzi, którzy nie słyszeli Ewangelii, i o założenie pośród nich kościołów. Ta sama grupa modlitewna prosiła także, by Pan posłał kogoś z ich kościoła w zespole zakładającym kościoły, aby pracować tam, gdzie nie dotarła jeszcze Dobra Nowina. Gdy modlili się za narody nie znające Ewangelii, Bóg dał im szczególne pragnienie zaniesienia jej Kazachom w Azji Środkowej. W ciągu dwóch lat troje członków tej grupy wyjechało w charakterze misjonarzy do Kazachów. Członkowie lokalnego kościoła skupili swoją służbę misyjną na Kazachstanie i zaczęli wysyłać tam na krótki czas zespoły pomocy medycznej, robotników budowlanych, nauczycieli, muzyków i biznesmenów. W końcu kościół wysłał stały zespół zakładający kościoły do pracy w zachodnim Kazachstanie. Pierwotna grupa modlitewna rozwiązała się, ale jeszcze większa grupa ludzi spotyka się teraz co miesiąc, by modlić się za Kazachów.

B. Programy dziecięce i młodzieżowe, szkoła niedzielna

Jeżeli chcemy, by nasze dzieci miały serce dla ewangelizacji świata i były zaangażowane w budowanie Królestwa Bożego, powinniśmy dawać im okazje do doświadczenia takiej służby, gdy są jeszcze dziećmi. Dzieci są ważną częścią mobilizowania kościołów do ewangelizacji świata. Często stanowią ogniwo łączące nas z potrzebującymi zbawienia rodzinami. Dzieci, które dorastają oddane Jezusowi, często służą mu gorąco w wieku dorosłym.

Muzyka, drama, odwiedzanie misjonarzy, scenki i służba dla środowiska mogą być wykorzystane do nauczania dzieci o świecie i Bożej miłości do ludzi potrzebujących zbawienia, a także o Jego pragnieniu docierania do nich z Ewangelią. Mobilizujący chrześcijanie i przywódcy kościoła powinni posyłać swoich nauczycieli szkoły niedzielnej na konferencje i seminaria, na których mogą otrzymać materiały i przygotowanie do uczenia dzieci o ewangelizacji świata. Często modlitwa o rodzinę misjonarzy i prowadzenie z nią korespondencji czy zbieranie pieniędzy na specjalne przedsięwzięcia może pomóc dzieciom w zaangażowaniu się w ewangelizację świata, a także w poznaniu życia misjonarzy.

Jednym z najlepszych sposobów zachęcenia młodzieży do zaangażowania w ewangelizację świata jest włączenie ich do praktycznej służby. Przywódcy kościoła mogą stwarzać im okazje do angażowania się w służbę środowiskową, taką jak praca w domu dziecka, pomoc starszym, inwalidom, uchodźcom itp. Te okazje dają młodym ludziom szansę wzniesienia się ponad własne potrzeby i troski oraz uczą miłości do innych ludzi. Zespoły młodzieżowe mogą pomagać zespołom zakładającym kościoły przez muzykę, dramę i dzielenie się Ewangelią z potrzebującymi zbawienia młodymi ludźmi na terenie, gdzie twój kościół stara się założyć nowy kościół. Młodzieżowe spotkanie modlitwy za szkoły i potrzebujących zbawienia kolegów pomagają młodym zauważyć, jak Bóg może posłużyć się nimi jako swoimi ambasadorami w szkole.

Przykład

Za przykład może posłużyć pewne wydarzenie, jakie miało miejsce w roku 1992. Młodzieżowy zespół dramy z Holandii przyjechał na Węgry, by pomagać przez pewien czas zespołowi ewangelizacyjnemu służącemu w lokalnym kościele baptystów. W zespole ewangelizacyjnym było dwóch studentów college'u dla nauczycieli prowadzonego przez kościół reformowany. Mieli oni wizję założenia własnego zespołu dramy. Znaleźli siedmiu innych i zaczęli służbę w okolicznych kościołach. Dzięki ich świadectwu kilku ludzi poznało Jezusa i przyłączyło się do grupy. W ciągu następujących trzech lat 20 osób zostało przygotowanych do służby i uczestniczyło w grupie dramy. Wszyscy z tej dwudziestki są teraz aktywnymi członkami swoich lokalnych kościołów, a pięciu pracuje w charakterze pełnoetatowych misjonarzy.

C. Mobilizacja dorosłych

W roku 1722 bracia morawscy, będący na granicy unicestwienia z powodu prześladowań, znaleźli wolność do rozwoju na terenie germańskiego księcia Nicolausa Zinzendorfa. Opierali się na przymierzu, które podkreślało jedność, modlitwę, konieczność akceptacji i przebaczenia pośród wierzących oraz priorytet ewangelizacji. Duch Święty przekształcił tę grupę w roku 1727 w pierwszy ruch misyjny czasów nowożytnych. Do roku 1800 ruch ten wysłał prawie 1000

misjonarzy na każdy kontynent świata, zakładając tam nowe kościoły. To właśnie ich przykład był natchnieniem dla Williama Carey'a w roku 1791, dając mu wizję zanieśienia Ewangelii na Daleki Wschód, co dało początek potężnemu ruchowi misyjnemu w dziewiętnastym wieku.

Pamiętaj, że mobilizować znaczy *doprowadzać ludzi do gotowości uczestnictwa tam, gdzie mogą wnieść największy wkład do wspólnej sprawy i wspólnego celu*. Dorośli muszą być przekonani o doniosłości ewangelizacji świata (wspólny cel) i muszą wiedzieć, jaka jest ich rola. Mobilizacja powinna dokonywać się przez biblijne nauczanie na temat natury i celu Kościoła, Wielkiego Nakazu Misyjnego i roli każdego wierzącego w ewangelizacji świata. Poza tym motywacją i inspiracją do uczestnictwa w ewangelizacji i zakładaniu kościołów mogą być biografie i historie z życia misjonarzy.

W końcu dawanie ludziom bezpośrednich okazji do uczestnictwa w ewangelizacji i zakładaniu kościołów może pomóc im znaleźć swoje miejsce w Bożych żniwach.

Przykład

Pewien lokalny kościół pomagał uchodźcom z Kambodży znajdować domy, meble i pracę. Gdy ludzie ci pytali, jak mogą się odwdziżyć, wierzący mówili: „Przychodźcie na nasze nabożeństwa”. Uchodźcy przychodzili, ale był pewien problem: ponieważ nie znali języka, siedzieli grzecznie w ławkach nie rozumiejąc ani słowa. Aby go rozwiązać, kościół zorganizował symultaniczne tłumaczenie, aby uchodźcy z Kambodży mogli uczestniczyć w nabożeństwie. Wkrótce o tłumaczenie poprosili też Wietnamczycy, Chińczycy i mówiący po hiszpańsku przybysze z Ameryki Łacińskiej. Ponieważ przychodzili też ludzie niesłyszący, kościół zorganizował tłumaczenie na język migowy. Kontakty z ludźmi z różnych kultur wzbudziły w członkach tego kościoła pragnienie głoszenia Ewangelii światu. Do dzisiaj kościół ten wysłał już ponad dwadzieścia rodzin na misje i w znacznym stopniu uczestniczy w zaspokajaniu ich potrzeb finansowych!

KONKLUZJA

Mobilizacja jest pracą duchową. Efektywni mobilizujący chrześcijanie mają wizję, wiarę i wpływ. Zachęcają innych i pomagają im uświadomić sobie dany im przez Boga potencjał. Pragną gorąco, by Boża chwała wypełniała ziemię. Przyczyniają się do postępu Ewangelii w świecie, nie realizacji własnych planów.

Ruch zakładający kościoły nie odniesie sukcesu bez skutecznej mobilizacji. Pomaga ona skoncentrować i wykorzystać istniejące zasoby i środki do ewangelizacji świata: zakładania nowych kościołów dla ludzi potrzebujących Ewangelii we własnym narodzie i innych. Gdy kościół nie jest zmobilizowany, nie walczy z pełną mocą.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Dlaczego mobilizacja jest taka ważna?
- Czy wzorem Barnaby z entuzjazmem korzystasz ze swoich darów duchowych?
- Czy znasz kogoś, kto chce służyć Jezusowi, i można go zmobilizować do służby?
- Czy znasz kogoś, kto może być skutecznym mobilizującym chrześcijaninem?
- Wymień kilka konkretnych sposobów, dzięki którym możesz pomóc w mobilizowaniu do ewangelizacji i zakładania kościołów ludzi w twoim kościele.
- Jakie cechy mobilizującego chrześcijanina posiadasz w największym stopniu? Które sprawiają ci największą trudność?
- Jak możesz pomóc swojemu kościołowi w mobilizowaniu ludzi do głoszenia Ewangelii i pomnażania się przez zakładanie nowych kościołów?

PLAN DZIAŁANIA

- Zaczynaj służyć Bogu swoimi darami, wspierając nimi postęp Ewangelii.
- Poproś Boga, by położył ci na sercu kogoś, kto chce Mu służyć, zacznij zaprzyjaźniać się z nim i mobilizować go.

- Podaj trzy kroki, jakie możesz podjąć, aby mobilizować swój kościół do ewangelizacji i zakładania kościołów.

WIZJA SCP

LEKCJA

15

Następne kroki

ZAKŁADANIE KOLEJNYCH KOŚCIOŁÓW

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest pomóc chrześcijaninowi zakładającemu kościoły przemyśleć decyzje dotyczące przyszłej służby dla niego samego, dla zespołu zakładającego kościoły i dla nowo założonego kościoła.

Główne punkty

- Gdy kościół zostanie już założony, przywódcy powinni przemyśleć swoją rolę w ruchu zakładania kościołów.
- Nowo utworzone kościoły powinny rozumieć swoją rolę w ruchu zakładania kościołów.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć możliwości przyszłej służby dla siebie samego, dla zespołu zakładającego kościoły i nowo założonego kościoła.
- Pracować wraz z zespołem zakładającym kościoły nad przejściem do następnych kroków służby.
- Pomagać nowo założonemu kościołowi w uświadomieniu sobie jego zadania wysyłania założycieli kościołów do zakładania kościołów-córek.
- Zastanowić się, jak może on zaangażować się w mobilizację innych do ruchu zakładania kościołów w swoim mieście lub regionie.

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Lekcję tę najlepiej przeprowadzić w formie dyskusji. Podziel się własnymi doświadczeniami z przekazania innym służby w założonym kościele. Daj czas uczestnikom kursu na stawianie pytań i dzielenie się problemami, przed którymi stoją w swoich nowych sytuacjach służby.

WPROWADZENIE

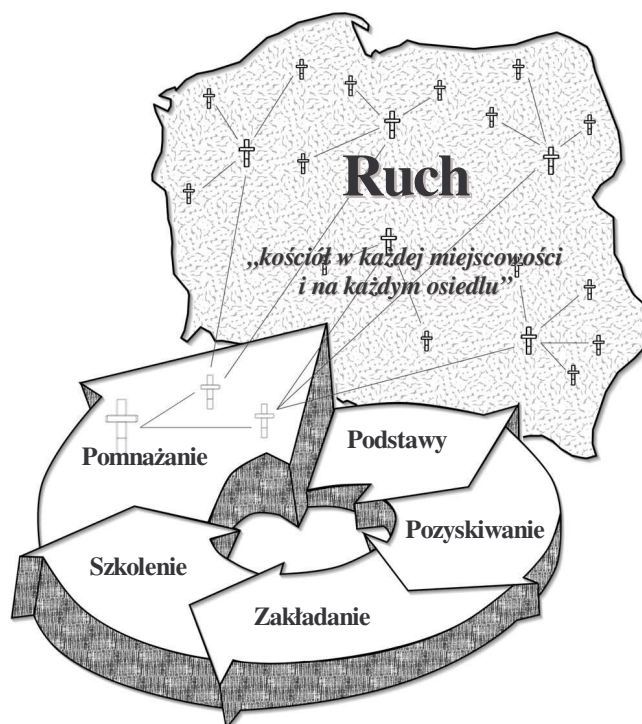
Zbliżamy się do końca praktycznego przygotowania dla chrześcijan zakładających kościoły. Być może w wyniku twojej służby nowy kościół został już założony lub wkrótce powstanie. To znaczy, że ważny cel został osiągnięty. Jest to jednak tylko jeden krok w całym procesie. Celem Wielkiego Nakazu Misyjnego nie jest założenie *jednego kościoła*, lecz raczej *pomnażanie kościołów* na całym świecie, kościołów, które będą czyniły ludzi uczniami Jezusa, całkowicie posłusznymi Panu.

Ta lekcja omawia rolę nowo założonego kościoła w ruchu zakładania kościołów oraz możliwości służby, które powinien rozważyć zespół zakładający kościoły jako następny krok w ruchu zakładania kościołów w swoim mieście lub regionie.

I. CYKL ZAKŁADANIA KOŚCIOŁÓW

Cykl zakładania kościołów (Ilustracja 15.1) ukazuje progresywną naturę naszego zadania. Gdy człowiek uwierzy w Chrystusa, powinien pozyskiwać dla Niego innych. Również gdy założony zostanie kościół, powinien zacząć zakładać nowe kościoły. Zadanie to nie zostanie ukończone, dopóki Ewangelia nie dotrze do wszystkich.

Ilustracja 15.1 Cykl zakładania kościołów

II. ROLA NOWEGO KOŚCIOŁA: POMNAŻANIE – ZAKŁADANIE KOŚCIOŁÓW-CÓREK

Gdy kościół zostanie już założony, musi podjąć kilka ważnych decyzji. Pierwsza dotyczy tego, w jaki sposób nowy kościół będzie głosił Ewangelię i rozpocznie zakładanie *jednego lub więcej nowych kościołów*. Mamy nadzieję, że w wyniku twojej pracy nowo założony kościół jest „brzemenny”, to znaczy gotowy do pracy nad zakładaniem innych kościołów. Zgodnie z naszym pojmowaniem Bożego celu Bożą wizją jest budowanie ruchu zakładania kościołów rozszerzającego się na nowe obszary geograficzne i narody.

Rola nowo założonego kościoła będzie polegała na pomocy w wypełnieniu Wielkiego Nakazu Misyjnego w swoim środowisku, w pobliskich miejscowościach i w innych częściach świata (patrz Wizja SCP Lekcja 13: „Wizja i działanie teleskopu”). Wymaga to od przywódców nowego kościoła przygotowania jego członków do zakładania kościołów, powoływania i wysyłania założycieli kościołów i misjonarzy oraz współpracy z innymi kościołami lokalnymi, by pomóc im w wypełnieniu Bożego nakazu głoszenia Ewangelii ludziom potrzebującym zbawienia.

A. Podsycaj wizję

Jeżeli ludzie popadną w zadowolenie, wizją, która była natchnieniem dla założenia nowego kościoła, może się rozwiać. Powtarzanie pytania: „Co Bóg chce zrobić w naszym narodzie lub naszym regionie?” może rozpalić pragnienie nowych kościołów. Wiemy, że Bóg chce, by wszyscy usłyszeli Ewangelię. Kościoły świadome swego powołania są oddane zakładaniu nowych kościołów w całym regionach, narodach i grupach etnicznych.

Gdy nasza wizja sięga ponad kościół lokalny, widzimy większy obraz całości. Wizja Pawła, by ogłosić Ewangelię w prowincji Azji, miała charakter geograficzny (Dzieje Apostolskie 19:10). Można także mieć wizję dotarcia do jakiegoś narodu lub grupy etnicznej. W Liście do Galacjan 2:7-8 czytamy, że Piotr pracował z Żydami, a Paweł z poganami. W Liście do Rzymian 11:13 Paweł śmiało stwierdza: „Jestem apostołem pogan”. Do pozyskania jakiego terenu Bóg powołał ciebie? Do jakich grup ludzi żyjących na tym terenie trzeba dotrzeć z Ewangelią?

Przywódcy kościoła powinni nieustannie przypominać o celu, roli i odpowiedzialności kościoła za wypełnienie Wielkiego Nakazu Misyjnego. Gdy będą przygotowywać wierzących do służby, ci będą wzrastać duchowo i praktycznie rozwijając umiejętności służby i wizję. To powinno prowadzić do służb ewangelizacyjnych wśród ludzi potrzebujących zbawienia.

Na dłuższą metę Ewangelia będzie miała większy wpływ, jeżeli cały kościół będzie podążał do przodu razem. Niektórzy ludzie szybciej przejmują wizję niż inni. Ci, którzy już żyją wizją, powinni stale zachęcać innych do postępu. Ci, którzy poruszają się wolniej, mogą przydać ruchowi stabilności. Gdy zrozumieją wagę zakładania kościołów i pomocy w wypełnianiu Wielkiego Nakazu Misyjnego, ci „myśliciele” mogą pomóc w upewnieniu się, że każdy krok do przodu jest krokiem poważnym i zdrowym. Trzeba współpracy obu rodzajów ludzi, aby kościół stale docierał na nowe tereny z Ewangelią.

Pracuj ze swoim kościołem nad przemyśleniem zadania waszego kościoła wobec świata. Zdefiniujcie swoją Jerozolimę, Judeę, Samarię i krańce ziemi (patrz Wizja SCP Lekcja 13: „Wizja i działanie teleskopu”). Zachęcaj członków kościoła do poznawania różnych części świata, potrzeb ewangelizacji i zakładania kościołów oraz pracy misjonarzy. Jeżeli macie szkołę niedzielną, zachęcaj nauczycieli do prowadzenia zajęć na temat ewangelizacji świata i życia misjonarzy.

B. Wysyłacie zespoły zakładające kościoły

Stosowany przez was model zakładania kościołów zadecyduje o sposobie szkolenia pracowników, finansowania przedsięwzięć, pozyskiwania pomocy z zewnątrz itp. Dodatek 3A w części Wizja SCP „Modele zakładania kościołów” w Podręczniku pierwszym podsumowuje kilka sposobów, którymi może posłużyć się twój kościół przy zakładaniu nowych kościołów.

Jeżeli posługujecie się modelem grup komórkowych, to zakładanie kościołów-córek jest dość proste. Gdy grupy komórkowe będą się pomnażać, mogą wysłać silną nową grupę, która pod kierunkiem przywódców kościoła przekształci się w nowy kościół docierający do ludzi na innym obszarze docelowym. Niektóre kościoły poprzestają na piętnastu aktywnych grupach komórkowych, a kiedy pojawi się pięć kolejnych, wysyłają je pod kierunkiem przywódców grup (włączając w to przywódcę obszaru) do tworzenia nowego kościoła.

Poniższe zalecenia mogą być pomocne w każdym niemal modelu:

1. Módl się i poszukuj tych, których Bóg powołuje do zakładania kościołów.

Modlitwa jest jednym z najpotężniejszych Bożych narzędzi, którym On posługuje się do rozbudzania wśród swoich ludzi wizji służby dla świata. Nowy kościół powinien modlić się o ewangelizację, a konkretnie o to, by Bóg powołał robotników na swoje żniwo zakładania kościołów.

Kościół jest głównym narzędziem Boga w ewangelizacji świata, a zakładanie kościołów to zadanie należące do całego kościoła. Dlatego możemy spodziewać się, że Bóg będzie wyznaczał członków naszego kościoła do dzieła zakładania kościołów, podobnie jak to miało miejsce w pierwotnym kościele (Dzieje Apostolskie 13:1-3). Poszukuj w swoim kościele ludzi, którzy odczuwają, że Bóg chce, by byli zaangażowani w zakładanie kościołów. Apostoł Paweł często mówił o swoim powołaniu (Rzym. 1:1, 1 Kor. 1:1, 2 Kor. 1:1, Gal. 1:1,15-16). Ta świadomość „bycia powołanym” przez Boga powoduje, że człowiek trwa w służbie, gdy wydaje się, że nie ma obiektywnych powodów, by trwać, lub gdy uczucia mówią: „Zrezygnuj!”

To „powołanie” do służby obejmuje:

- wzrastającą wizję służby;
- próby charakteru, wizji i służby wierzącego;
- potwierdzenie przez lokalny kościół, jego starszych, zespół służby i innych chrześcijan zakładających kościoły;
- wyposażenie w moc przez Ducha Świętego, aby wprowadzić powołanie w życie (1 Tym. 4:15, Efez. 3:7, Kol. 1:28-29).

Poza powyższymi cechami poszukuj gotowości do poświęceń dla Ewangelii. Zakładanie kościołów to praca na linii frontu bitwy o Królestwo Boże. Większość z dwunastu apostołów umarła męczeńską śmiercią za wiarę. Chrześcijanie zakładający kościoły będą ponosić ofiary. Nie zawsze będzie to oznaczać męczeńską śmierć, bycie rozbitkiem czy więzieniem, ale może oznaczać brak zrozumienia, rezygnację z osobistej wygody itp. Apostoł Paweł pisał o gotowości do rezygnacji z osobistych praw, aby tylko ogłosić ludziom Jezusa (1 Kor. 9).

2. *Ustal, dokąd wysłać zespół zakładający kościoły.*

Módl się i szukaj Bożego prowadzenia co do miejsca, gdzie powinieneś wysłać założycieli i zespoły zakładające kościoły. Przeprowadź badanie geograficzne terenu i grup ludzkich zamieszkujących obszar docelowy. (Patrz Wizja SCP Lekcja 4: „Zasady prowadzenia badań” w Podręczniku pierwszym). Wykorzystaj wyniki badania terenu do ustalenia potrzeb przygotowania członków zespołu założycielskiego, mobilizacji kościoła do modlitwy, wsparcia finansowego, opracowania strategii ewangelizacji i zakładania kościołów na obszarze docelowym.

3. *Zmobilizuj środki, jakimi dysponuje kościół do zaangażowania w zakładanie kościołów.*

Zakładanie kościołów dokonuje się najlepiej, gdy kościół zmobilizuje do tego celu środki, jakie ma do dyspozycji. Środki te obejmują ludzi, którzy będą stanowić zespół zakładający kościoły, finanse na utrzymanie tego zespołu, materiały i transport niezbędny w służbie zakładania kościołów, a także krótkoterminowych pomocników. Zaangażuj jak najwięcej ludzi w zakładanie nowego kościoła, choćby na krótki okres czasu. Członkowie kościoła mogą wspierać zespół zakładający kościoły przez marsze modlitewne, muzykę, przedsięwzięcia ewangelizacyjne i służby środowiskowe. To nie tylko ulży ciężarowi spoczywającemu na barkach zespołu zakładającego kościoły, ale także pomoże w budowaniu u członków kościoła wizji zakładania kościołów i docierania do ludzi potrzebujących zbawienia.

4. *Przeprowadź szkolenie zespołu zakładającego kościoły, opiekuj się nim i bądź jego doradcą.*

Ustal, jakie są potrzeby szkolenia dla zespołu zakładającego kościoły. Czy jego członkowie potrzebują szkolenia dla założycieli kościołów, przygotowania do życia w innej kulturze, szkolenia zawodowego? Większość niezbędnego szkolenia może odbyć się nieformalnie, czasami jednak konieczne może być także formalne wykształcenie, w zależności od potrzeb ludzi na obszarze docelowym. Gdy zespół jest już na miejscu, potrzebuje regularnych wizyt kogoś z przywódców kościoła z darem duszpasterskim. To pomoże we wzajemnej odpowiedzialności zespołu zakładającego kościoły i kościoła wysyłającego. Zapewni także zespołowi duchową i praktyczną pomoc w pracy nad trudnościami w kontaktach międzyludzkich i problemami, jakie powstaną w trakcie służby i wspólnej pracy zespołu. Oprócz opieki duszpasterskiej ważne jest, by zespół zakładający kościoły miał jednego lub kilku doradców, którzy będą pomagać mu w pracy nad poszczególnymi fazami procesu zakładania kościoła.

III. ROLA PIERWOTNEGO ZESPOŁU ZAKŁADAJĄCEGO KOŚCIOŁY: ROZPOCZĘCIE OD NOWA – ZAKŁADANIE NOWEGO KOŚCIOŁA

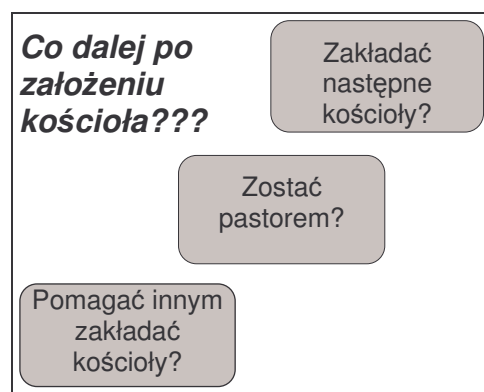
Czy chrześcijanin, który założył nowy kościół powinien kontynuować pracę „pioniera” czy „apostoła” i rozpocząć zakładanie nowego kościoła, czy też powinien pozostać i być pastorem założonego kościoła? Odpowiedź będzie zależeć częściowo od jego darów. Czy jest powołany, by być pastorem, czy też ma służyć jako apostoł-pionier zakładający nowe kościoły? Służba pastora polega głównie na zajmowaniu się ludźmi w jednym kościele lokalnym. Chrześcijanie zakładający kościoły to stojący na linii frontu ewangelistów, którzy przenoszą się z miejsca na miejsce i przez całe swoje życie mogą założyć wiele kościołów. Decyzja dotycząca przyszłej służby zależy także od poczucia Bożej woli dla nich. Można to rozstrzygnąć w modlitwie.

Rozważ następujące możliwości:

A. Zespół zakładający kościoły idzie dalej

Chrześcijanin (zespół) zakładający kościoły przekazuje przywództwo innym, a sam wraca do kościoła, który go wysłał, i rozpoczyna zakładanie nowego kościoła.

Gdy chrześcijanie zakładający kościoły mają dary apostołskie, będą chcieli zakładać następne kościoły. Jeśli taka jest wola Pana, należy ich do tego zachęcać. Pionierscy założyciele kościołów, jak duchowi rodzice, czują się odpowiedzialni za życie duchowe tych, którzy są częścią nowego kościoła i dlatego powinni poważnie zastanowić się, zanim odejdą. Założenie nowego kościoła i pozostawienie go zbyt szybko jest podobne do porzucenia dziecka przez rodzica. Apostoł Paweł utrzymywał stałą więź z kościołami, które założył – pisał listy, udzielał rad, gdy pojawiały się problemy. On sam też ustanawiał pierwszych starszych, którzy prowadzili nowo założone kościoły, zapewniając przez to ciągłą pieczę nad nimi. Trzeba to wziąć pod uwagę przy rozważaniu dalszych kroków służby dla zespołu.

Ważne pytanie związane z tą możliwością brzmi: „Komu zostanie przekazane przywództwo kościoła?” Chrześcijanie zakładający kościoły muszą przygotować kościół do zmiany przywództwa. Nowych przywódców można znaleźć w założonym kościele. Mądrze jest w nowo założonym kościele rozwijać i ustanawiać przywódców spośród tych, którzy od początku mieli jakiś udział w życiu kościoła. Jeżeli pastor czy przywódca zostanie powołany spoza kościoła, powinien wykazywać uzdolnienia duszpasterskie, a także taką samą wizję i wiarę, jakie zaszczerpiliście swojemu kościołowi.

Ważne pytanie związane z tą możliwością brzmi: „Komu zostanie przekazane przywództwo kościoła?” Chrześcijanie zakładający kościoły muszą przygotować kościół do zmiany przywództwa. Nowych przywódców można znaleźć w założonym kościele. Mądrze jest w nowo założonym kościele rozwijać i ustanawiać przywódców spośród tych, którzy od początku mieli jakiś udział w życiu kościoła. Jeżeli pastor czy przywódca zostanie powołany spoza kościoła, powinien wykazywać uzdolnienia duszpasterskie, a także taką samą wizję i wiarę, jakie zaszczerpiliście swojemu kościołowi.

Akceptacja nowych przywódców nie dokonuje się zazwyczaj łatwo i szybko. Między wyznaczonymi przywódcami a członkami kościoła powinna istnieć pewna więź. Dobrze jest opracować plan stopniowego nawiązywania bliskich relacji między nowymi przywódcami a ludźmi, a nie zaprowadzać gwałtowne zmiany, przypominające wrzucenie ludzi do lodowatej wody.

B. Zespół zakładający kościoły pozostaje, by objąć opieką duszpasterską nowo założony kościół

Chrześcijanin (zespół) zakładający kościoły pozostaje w nowym kościele i zostaje jego pastorem.

Główne pytanie do rozważenia tutaj brzmi: „Czy chrześcijanin, który założył ten kościół, ma dary pasterskie?” Jeżeli przywódca typu pionier pozostaje nie mając darów duszpasterskich, członkowie kościoła być może nie będą otrzymywać pokarmu i troski, jakich potrzebują.

Możliwa jest też sytuacja, w której po znalezieniu pasterza pionierski przywódca pozostaje w kościele, aby organizować, szkolić i prowadzić nowe zespoły zakładające kościoły wysyłane przez ten kościół lokalny. Jeżeli przywódca pionier potrafi także być dobrym duszpasterzem dla nowego kościoła, pojawiają się wspaniałe okazje do postępu Ewangelii przez dalsze zakładanie kościołów. Tego rodzaju pastor będzie zazwyczaj nie tylko duszpasterzem nowego kościoła, ale będzie także przygotowywał innych założycieli kościołów oraz służbę zakładania kościołów na bazie swojego nowego kościoła.

C. Zespół zakładający kościoły staje się zespołem wsparcia dla innych

Chrześcijanin (zespół) zakładający kościoły pomaga innym w zakładaniu kościołów w regionie.

Wspieranie innych w zakładaniu kościołów polega na uświadomieniu im ich roli w napełnianiu kościołami miast, miasteczek i wsi oraz pokazaniu im, że *mogą to zrobić, gdy Bóg będzie pokazywał im jak*. Pomoc taka jest konieczną strategią dla postępu Ewangelii w całym regionie. Obejmuje ona przedstawianie wizji zakładania kościołów, a następnie praktyczne przygotowanie, wyposażanie i mobilizowanie tych, którzy przyjęli wizję. Zespół wsparcia to grupa ludzi pracujących razem nad tym, by przekazać innym wizję tego, co Bóg chce przez nich dokonać, a następnie pomóc im w realizacji tej wizji.

Wspieranie innych w zakładaniu kościołów polega na uświadomieniu im ich roli w napełnianiu kościołami miast, miasteczek i wsi oraz pokazaniu im, że *mogą to zrobić, gdy Bóg będzie im pokazywał, jak*.

1. *Propaguj wizję*

Rola zespołu wsparcia polega na ciągłym dzieleniu się wizją, która odpowiada na pytanie: „Czego Bóg pragnie dla tego regionu, miasta, narodu czy grupy ludzi?” Lansowanie wizji obejmuje głoszenie kazań i nauczanie na temat celu kościoła, roli przywództwa w kościele i natury Wielkiego Nakazu Misyjnego. Kościoły i wierzący potrzebują nieustannego przypominania o Bożych priorytetach, pragnieniach i Jego chęci pojednania ludzi ze sobą. Gdy ludzie odpowiadają na tę wizję, zespół wsparcia powinien pomagać im działać w oparciu o nią.

2. *Zacznij organizować modlitwę*

Modlitwa łączy nasze wysiłki z wysiłkami Boga. Zakładanie kościołów to praca duchowa, wymagająca duchowego trudu. Gdy ludzie będą odpowiadać na wizję wypełnienia kościołami swojego narodu, regionu czy miasta, zespół wsparcia może zacząć wzywać ich do wspólnej modlitwy o wypełnienie tej wizji. Może to być dwoje lub troje ludzi, jakaś grupka w kościele, ludzie z różnych kościołów, którzy mają tę samą wizję lub nawet całe kościoły modlące się razem. Chodzi o to, by coraz więcej ludzi modliło się o zakładanie kościołów.

3. *Prowadź szkolenie i poradnictwo w zakresie służby zakładania kościołów*

Jednym z najlepszych sposobów pomagania w zakładaniu kościołów jest wykorzystanie nowo założonego kościoła jako ośrodka szkoleniowego dla całego regionu. Prowadząc taki ośrodek przywódcy kościoła mają możliwość wpływania na innych i włączania ich w ruch zakładania kościołów. (Patrz Wizja SCP, Lekcja 16: „Szkolenie jako część ruchu zakładania kościołów”). Założyciele kościołów są wysyłani na szkolenie przez kościoły lub denominacje, z których pochodzą.

4. *Rozwijaj współpracę w zakładaniu kościołów*

Lokalne kościoły często są przekonane, że nie posiadają środków, by w pełni przygotować i utrzymać chrześcijan zakładających kościoły. Mimo to w dalszym ciągu są odpowiedzialne za swój udział w wypełnianiu Wielkiego Nakazu Misyjnego. Zespół wsparcia może ułatwić im nawiązanie współpracy między sobą w celu wspólnego wspierania i wysłania misjonarzy i chrześcijan zakładających kościoły do służby w określonej grupie ludzi czy regionie. Pozwoli to zwłaszcza małym kościołom na pełniejszy udział w wypełnianiu Wielkiego Nakazu Misyjnego niż gdyby były zdane na własne siły.

KONKLUZJA

W miarę umacniania się nowo założonego kościoła powinien on coraz lepiej rozumieć swoją rolę w ruchu zakładania kościołów. Powinien mieć pragnienie pomnażania się przez szkolenie i wysyłanie założycieli kościołów spośród swoich członków oraz przez modlitwę za ewangelizację świata. Zespół zakładający kościoły musi podjąć decyzje co do swej dalszej roli i przekazania przywództwa w założonym kościele. Wzrost i pomnażanie się nowego kościoła oraz zaangażowanie zespołu w ruch zakładania kościołów to ważne czynniki, które trzeba wziąć pod uwagę przy decydowaniu o następnych krokach służby.

Pomaganie innym jest kluczem do budowania ruchów zakładania kościołów. Zespół wsparcia to grupa ludzi, którzy pracują razem, by dzielić się wizją tego, co Bóg chce dokonać, a następnie pomagają tym, którzy przyjęli wizję, w jej realizacji. Jego rolą jest przekazywanie wizji, pomaganie w uzyskiwaniu

środków, praktyczne przygotowanie i zachęcanie wierzących wszelkimi sposobami do zaangażowania się w ruch zakładania kościołów. Służba taka jest konieczna do zapoczątkowania ruchu zakładania kościołów na skalę regionalną lub ogólnokrajową.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Jaką rolę w zadaniu zakładania kościołów powinieneś obecnie przyjąć?
- Czy kościół, który zakładasz, ma wizję założenia kościoła-córki? Jeżeli nie, to jakie kroki podejmiesz, by przekazać ludziom tę wizję?
- Opisz różnice między apostołsko-pionierskim założycielem kościołów a pastorem w kategoriach powołania i darów.
- Jakie ofiary będziesz musiał ponieść na rzecz pomnażania się kościołów?
- Jak możesz pomóc zakładać kościoły innym osobom w kościele, który cię wysłał lub w nowo założonym przez siebie kościele?

PLAN DZIAŁANIA

- Wraz ze swoim zespołem zakładania kościołów i doradcą módlcie się i rozważcie, jaki powinien być wasz następny krok w służbie.
- Spróbuj rozpoznać jednego lub dwóch potencjalnych założycieli kościołów w swoim nowo założonym kościele. Poświęć im czas na rozmowę o ich wizji i służ im jako doradca w przygotowaniu do pracy w zespole zakładania kościołów.

Szkolenie jako element ruchu zakładania kościołów

PRZEKAZUJ DALEJ!

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest przedstawienie uczestnikom kursu praktycznych idei i wskazówek dotyczących dalszego szkolenia nowych założycieli kościołów w ramach rozwoju ruchu zakładania kościołów.

Główne punkty

- Szkolenie jako część ruchu
- Proces szkolenia założycieli kościołów
- Dodatkowe rodzaje szkolenia

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji, każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć jak zacząć szkolenie założycieli kościołów.
- Znać zasadę szkolenia na rzecz ruchu.
- Uczestniczyć w dzieleniu się wizją ruchu zakładania kościołów, szkoleniu ludzi i pomnażaniu go.

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Podziel się informacją, jak ten lub inne ośrodki szkoleniowe dla chrześcijan zakładających kościoły zostały założone w tym kraju lub w podobnym kontekście. Uwypuklij różne części tej lekcji (modlitwa, dzielenie się wizją, rozmowa z przywódcami itp.) i pokaż, jak doprowadziły one do powstania ośrodka, o którym będziesz mówił w przykładzie.

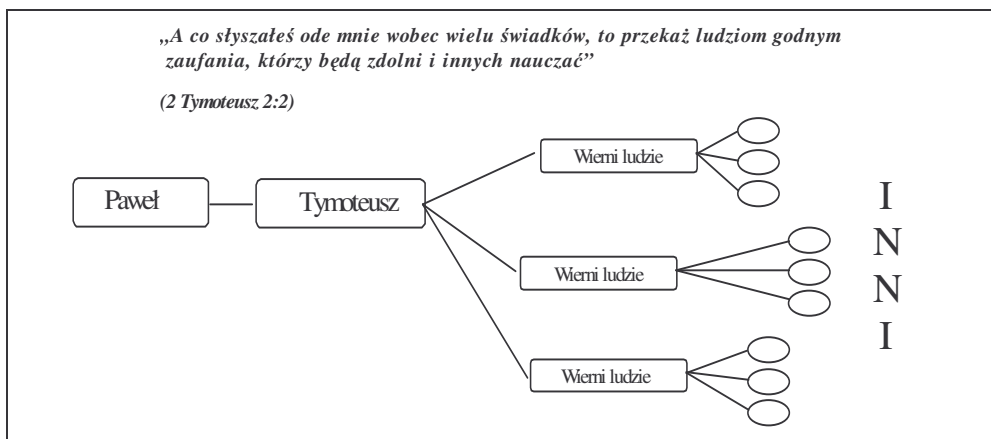
Proś Boga, żeby dał ci wiarę w to, że to szkolenie może się pomnażać.

I. SZKOLENIE JAKO CZĘŚĆ RUCHU

Aby doszło do nasycenia jakiegoś regionu kościołami, muszą one być założone wszędzie! Ktoś musi założyć te kościoły, dlatego do wykonania tego zadania potrzeba wystarczającej liczby założycieli.

Według Drugiego Listu do Tymoteusza 2:2 to, czego Paweł nauczał, było przeznaczone nie tylko dla niego, ale także dla innych, którym miał to przekazywać. Tymoteusz był odpowiedzialny za znalezienie i nauczanie wiernych ludzi. Ci wierni ludzie byli odpowiedzialni za znalezienie i nauczanie jeszcze innych. Paweł, Tymoteusz, wierni ludzie, inni: cztery pokolenia uczniów! (Zobacz ilustracja 16.1). W ten sposób dokonuje się pomnażanie.

Ilustracja 16.1 Szkolenie jako część ruchu

To znaczy, że ważne jest nie tylko szkolenie wszystkich wierzących, ale że każdy z nich powinien z kolei zacząć szkolić i czynić uczniami Jezusa innych. Szkolenie to odbywa się przez osobiste więzi z innymi, nie w ramach jakiejś formalnej instytucji.

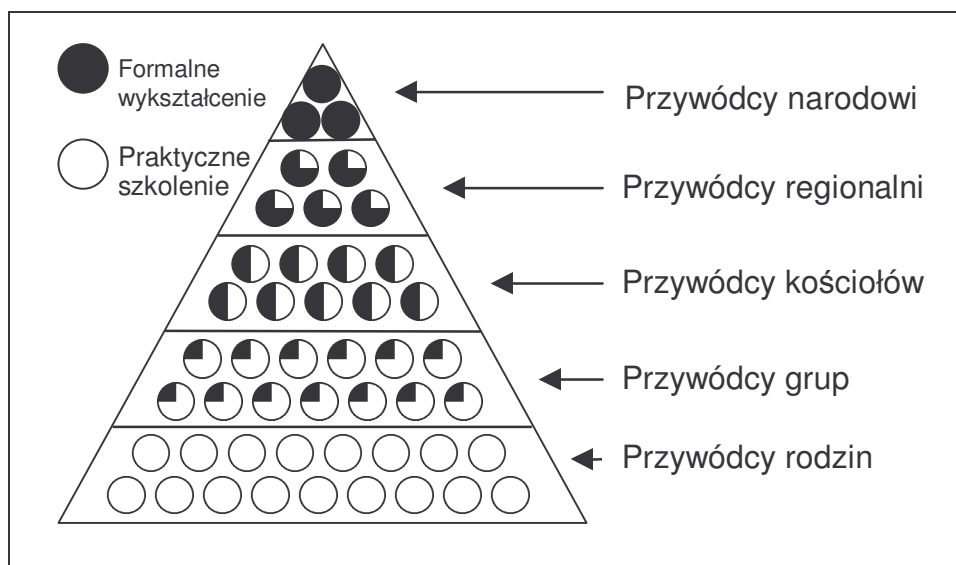
Jeśli zatem ruch zakładania kościołów ma się rozwijać i przenosić na następne pokolenia, założyciele kościołów muszą bezustannie szkolić innych. Podobnie jak apostołowie zostali przywódcami i nauczycielami innych, tak też niektórzy założyciele kościołów będą musieli zająć się szkoleniem i doradzaniem innym założycielom.

Skąd możesz wiedzieć, czy powinienes się zaangażować w szkolenie chrześcijan zakładających kościoły?

- Czy Bóg posłużył się tobą w przemienianiu życia ludzi?
- Czy jeden z działów tego kursu jest dla ciebie szczególnie interesujący?
- Czy chcesz, by inni uczyli się tego, czego ty nauczyłeś się dzięki temu szkoleniu?
- Czy jesteś całkowicie przekonany, że Bóg chce, by pojawiały się nowe kościoły?
- Czy jesteś gotowy spróbować, wiedząc, że Pan jest po twojej stronie?

Choć formalna edukacja teologiczna odgrywa ważną rolę w kościele, nie jest ona przeznaczona dla każdego. Natomiast proces, w którym bardziej dojrzały wierzący prowadzi szkolenie mniej doświadczonych, jest dla każdego. Zakres formalnego wykształcenia potrzebny na każdym poziomie przywództwa zwiększa się, choć ilość przywódców się zmniejsza. Ilustracja 16.2 pokazuje tę zależność. Kościół potrzebuje wielu przywódców rodzin, ale nie potrzebują oni wiele formalnego czy teologicznego wykształcenia. Potrzebują raczej praktycznego szkolenia, które mogliby od razu wykorzystywać w swoich rodzinach. Rola przywództwa w rodzinie ma charakter nieformalny, ale jest bardzo realna. Wpływ tego przywództwa jest silny, nawet jeśli sprawują je ludzie młodzi (1 Tym. 4:12). Ogólnonarodowi przywódcy kościoła znajdują się natomiast na drugim biegunie; potrzebują zaawansowanego formalnego wykształcenia w dziedzinie teologii, służby, administracji, finansów itp. Na szczęście nie potrzebujemy tak wielu ogólnonarodowych przywódców kościoła, więc kościół nie jest skrajnie obciążony ich kształceniem.

Ilustracja 16.2 Szkolenie przywódców kościoła

Coraz trudniej jest zapewnić wykształcenie, gdy przechodzimy na wyższe poziomy przywództwa. W wielu częściach świata kościół po prostu nie jest w stanie zapewnić wykształcenia potrzebnego dla przywódców na poziomie regionalnym i narodowym, dlatego potrzebują oni kształcenia za granicą. Tak czy owak potrzebna jest co najmniej świadomość zapotrzebowania na przywództwo na tych poziomach, aby można było je zaspokajać w miarę potrzeb.

Każdy założyciel kościołów zarazem szkoli i stale wyposaża innych, by uczyli się i służyli w swoich wielu rolach od ewangelizacji do przywództwa w lokalnym kościele. Aby maksymalnie wykorzystać potencjał pomnażania kościoła, zawsze ważne jest rozpoznawanie i szkolenie innych do ważnego zadania zakładania nowych kościołów. Inni też potrzebują szkolenia, jakie ty otrzymujesz w ramach tego programu, bez względu na to, jaką formę przybierze proces szkolenia.

II. PODSTAWY SZKOLENIA ZAŁOŻYCIELI KOŚCIOŁÓW

Szkolenie założycieli kościołów nie dokonuje się „samo przez się”. Wzywanie lokalnych kościołów do wysyłania ludzi na szkolenie, opracowanie materiałów szkoleniowych, w końcu szkolenie i doradzanie nowym założycielom wymaga ciężkiej pracy i modlitwy. Poniżej podajemy niektóre podstawowe elementy konieczne do dalszego szkolenia założycieli kościołów i przekazywania go innym jako części ruchu zakładania kościołów.

A. Motywuj do modlitwy

Ruch zakładania kościołów jest działaniem Boga. Modlitwa pokazuje, że oczekujemy na Boże działanie i czekamy na Boga, by wykonał swoją część, powodując otwarcie się niewierzących i chęć wierzących do udziału w tym zadaniu. Szukaj wsparcia modlitewnego w swoim kraju i poza nim. Módl się sam i zachęcaj innych do modlitwy o robotników na żniwo, warunki dla żniwa i grupy ludzi, którzy będą nawracać się do Chrystusa, jak nakazał Jezus w Ewangelii Mateusza 9:38, Pierwszym Liście do Tymoteusza 2:1-5 i Liście do Rzymian 10:1.

B. Buduj wizję

Dawaj ludziom wizję woli Boga dla ich narodu, regionu, miasta czy miasteczka. Pomóż im przyjąć wizję, która zakłada, że każdy człowiek powinien usłyszeć i zobaczyć Ewangelię w sposób zrozumiały w swojej kulturze przez świadectwo żywego kościoła w swojej miejscowości. Pomóż ludziom pracować nad zakładaniem kościołów, które będą się pomnażać, wzrastać i napelniać cały naród w Bożym czasie, gdy On będzie dawał odpowiednie warunki, wolność i robotników na żniwo.

Dzielenie się wizją z innymi może mieć wiele form: indywidualnie przez osobiste kontakty, w małych lub dużych grupach, gdy Bóg tworzy po temu okazje.

C. Spotykaj się z przywódcami i pastorami

Odwiedzaj przywódców i pastorów. To oni mają władzę i wpływ, by zachęcać ludzi do zaangażowania w zakładanie kościołów. Oni także wiedzą, którzy członkowie ich kościołów lub organizacji mają potencjał, by zostać skutecznymi założycielami kościołów.

Spotykając się z pastorami i przywódcami mów im śmiało: „Prowadzimy szkolenie dla chrześcijan zakładających kościoły”, a potem spytaj: „Czy znasz kogoś w swoim kościele (grupie), kto jest zainteresowany zakładaniem kościołów?” Powiedz im, jakie są korzyści z tego szkolenia oraz jak mogą się zaangażować w rozwój kościoła i czuwanie nad całym procesem.

D. Przygotuj i rozpowszechniaj literaturę

Przygotuj literaturę na tematy związane z ruchem zakładania kościołów i szkoleniem założycieli kościołów. Literatura dodaje wiarygodności twojemu działaniu i umożliwi wpływ tam, gdzie nie sięga twoja obecność. Przyspiesza także pomnażanie przywódców. Celowi temu mogą służyć podręczniki do szkolenia, które otrzymałeś podczas kursu dla założycieli kościołów. Inne środki przekazu, takie jak biuletyny, czasopisma, radio, e-mail i kasety video także będą mogły służyć temu celowi. Twoja literatura czy inne środki przekazu nie muszą mieć „najwyższej światowej jakości”, ale powinny odpowiadać mniej więcej jakości środków przekazu i literatury w twoim kraju.

E. Znajdź przywódców

Znajdź innych podobnie myślących przywódców, którzy przyjmą wizję zakładania kościołów aż do nasycenia. Będą to zazwyczaj przywódcy z młodzieńczą wizją, nie przeciążeni obowiązkami i wzrastający w swoich umiejętnościach i roli przywódczej.

F. Współpracuj z innymi programami szkoleniowymi

Jeśli ruch zakładania kościołów ma się rozwijać i wzrastać, oprócz szkolenia założycieli kościołów ważne są także inne rodzaje szkolenia. Szkolenie w zakresie zakładania kościołów aż do nasycenia, ruchów modlitwy, ewangelizacji, przygotowania i wysyłania misjonarzy z lokalnego kościoła, walki duchowej, służba wśród młodzieży, ewangelizacji dzieci itp., są bardzo ważne dla wzrostu i rozwoju ruchu zakładania kościołów w kraju. Jedną z twoich ról jako prowadzącego szkolenie założycieli kościołów może być pomoc w ukazywaniu im innych materiałów szkoleniowych, jakie mogą być im potrzebne, aby ich służba zakładania kościołów odniosła sukces.

Potrzebne jest szkolenie do wielu różnych zadań.
--

G. Oczekuj rezultatów

Szkolenie założycieli kościołów powinno prowadzić do powstawania nowych kościołów. Już na samym początku warto oczekiwać od uczestników przekonania, że Pan będzie budował swój Kościół przez nich. Zadbaj o to, by było jasne, że celem organizowanego szkolenia jest zakładanie nowych grup komórkowych i kościołów. Gdy stworzy się atmosferę oczekiwania na nowe kościoły i grupy ci, którzy zaczynają uczestniczyć, znajdą swoje miejsce jako „wojownicy modlitwy”, organizatorzy, osoby wspierające finansowo, zachęcający, pomocnicy i chrześcijanie zakładający kościoły. Wszyscy oni są niezbędnymi elementami w ruchu zakładania kościołów i dlatego szkolenie powinno pomóc im w znalezieniu swojego miejsca i pracy nad zakładaniem kościołów.

III. PROCES SZKOLENIA ZAŁOŻYCIELI KOŚCIOŁÓW

A. Rozpocznij szkolenie

Możesz prowadzić szkolenie założycieli kościołów odpowiadając na zaproszenie lub organizując sesje szkoleniowe wraz ze swoim zespołem. Gdy zostaniesz zaproszony do przeprowadzenia szkolenia założycieli kościołów, lepiej będzie pozwolić gospodarzowi decydować o takich sprawach jak sposób podejścia, protokół i logistyka. Jeżeli sam jesteś gospodarzem szkolenia, możesz eksperymentować z różnymi formami. Nie zapomnij jednak ustalić treści materiałów szkoleniowych i osób, które będą prowadziły nauczanie!

Nie daj się zniechęcić, jeżeli rezultaty pierwszego cyklu szkoleniowego będą słabsze od oczekiwanych. Potrzeba czasu, by znaleźć najlepszych szkoleniowców i najlepsze środowisko do szkolenia. Ucz się na własnych błędach i kontynuuj służbę szkolenia. Bóg może zaskoczyć Cię rezultatami „trudnej” sesji szkoleniowej.

B. Odkrywaj nowych prowadzących szkolenie

Wykorzystaj sesje szkoleniowe do odkrywania nowych prowadzących spośród uczestników zajęć. Zaprosz *ich* do prowadzenia szkolenia jak najszybciej. Szkoleniowcy powinni dobrze rozumieć temat i wiedzieć, jak wyposażać innych w każdym aspekcie konkretnego materiału, którego będą nauczać.

C. Decentralizuj ośrodki szkoleniowe

Opracuj strategię geograficzną na potrzeby szkolenia. Znajdź strategiczne miejsca w kraju czy regionie, gdzie istnieje otwartość na szkolenie założycieli kościołów. Mogą je tam prowadzić miejscowi. Aby tego dokonać, musisz wśród uczestników szkolenia znaleźć przywódców aktywnych w zakładaniu kościołów, którzy chcą mobilizować innych w swojej okolicy. Pomóż im zorganizować szkolenie na ich terenie. Zachęcaj ich do znajdowania i wyposażania przywódców z danego regionu. To pomoże w pomnożeniu szkolenia i będzie pozytywnym krokiem w kierunku budowaniu ruchu.

D. Przekazuj przywództwo

Wprowadzaj innych do przywództwa i czuwania nad ruchem szkolenia założycieli kościołów. Ciągłe znajdowanie nowych ludzi z wizją wypełnienia kraju kościołami i dawanie im okazji do prowadzenia szkolenia. Próbuj wycofywać się ze swojego przywództwa i opracuj stopniowe, ale zdecydowane kroki przekazywania go innym. Bądź dla nich doradcą, pomagaj im w służbie przywódczej, gdy będą wzrastać w swojej wizji i zdolności do wprowadzania jej w życie przez szkolenie założycieli kościołów. Zachęcaj ich do doradzania tym, których uczą, przyczyniając się do pomnażania i tym samym rozwoju ruchu.

E. Buduj struktury finansowania

Zbuduj strukturę finansowania pracy. W miarę rozwoju ruchu będziesz potrzebował funduszy na produkcję materiałów, koszty transportu, a czasami na wynagrodzenie dla przywódców poświęcających cały swój czas na służbę. Zdrowe połączenie ofiarności lokalnej z funduszami zagranicznymi powinno zaspokajać potrzeby tego dzieła. Pracuj szczególnie nad ofiarnością lokalną. Bardzo ważne jest zbieranie funduszy lokalnie i we własnym kraju. Ruchy zakładania kościołów na całym świecie są utrzymywane przez sponsoring lokalny. Zagadnienie to porusza nauczanie na temat szafarstwa (zobacz lekcje na temat szafarstwa w Podręczniku czwartym).

IV. DORADZANIE ZAŁOŻYCIELOM KOŚCIOŁÓW

Szkolenie założycieli kościołów to coś więcej niż seminaria. Doradztwo stanowi cenne i niezbędne uzupełnienie seminariów. Doradztwo w swej istocie celowe więź między ludźmi, w której osoba z większym doświadczeniem życiowym prowadzi drugą osobę w realizowaniu jej celów i zadań z większą osobistą skutecznością. Doradca jest więc człowiekiem, który wpływa na rozwój i wzrastanie drugiej osoby dla osiągnięcia przez nią pewnych celów. Osoba korzystająca z pomocy doradcy jest kierowana tak, by w pełni spożytkować swój potencjał, maksymalnie wykorzystywać swoje dary, talenty i zdolności oraz służyć najlepiej jak potrafi. Chrześcijański doradca stara się pomóc chrześcijańskiemu wychowankowi osiągnąć dany mu przez Boga potencjał i zrealizować Boże cele dla jego życia na Bożą chwałę!

Szkolenie założycieli kościołów to coś więcej niż seminaria.
--

Doradztwo założycielom kościołów ma znaczenie strategiczne. Świadczenia uczestników szkolenia dla założycieli wskazują, że tam, gdzie towarzyszyło mu doradztwo, założono więcej kościołów. Z drugiej strony, tam, gdzie nie było żadnego doradzania, często powstało mniej kościołów.

Celem doradzania jest wyposażenie. Wyposażenie to dzielenie się odpowiednimi udzielonymi przez Boga środkami we właściwym czasie, które przynosi efekty w postaci postępu lub rozwoju w życiu i pracy wychowanka. Zalety korzystania z usług doradcy są następujące:

- Przyczynia się ono do autentycznego wzrostu i przemiany (2 Tym. 1:7-8).

- Stanowi wzór do naśladowania (1 Piotra 2:21).
- Pomaga szybciej osiągnąć swoje cele (Rzym. 16:1-2)
- Odgrywa kluczową rolę w procesie dojrzewania (Hebr. 13:7).
- Przynosi innym korzyści przez ciebie (2 Tym. 2:2).

Proces doradzania powinien być od początku powiązany z praktycznym szkoleniem chrześcijan zakładających kościoły i być celowy i świadomy. Wymaga on wyraźnej zgody na więź dwóch osób i składa się z następujących elementów podczas spotkania: przeglądu, skupienia uwagi i zaopatrzenia w środki. Doradcy powinni nieustannie budować własne umiejętności słuchania, stawiania pytań, robienia notatek i udzielania mądrych rad.

Jest więcej materiałów dotyczących doradzania. Możesz zapytać o nie ludzi, którzy dostarczyli ci ten podręcznik na temat szkolenia chrześcijan zakładających kościoły. Na dłuższą metę istotnym rezultatem doradzania jest wzrost chrześcijańskiego charakteru, natomiast bliższym czasowo rezultatem zakładanie lokalnych kościołów! W ten sposób model szkolenia może być „uchwycony” na przyszłość.

KONKLUZJA

Jedną z najbardziej wartościowych rzeczy, jakie możesz zrobić po ukończeniu tego szkolenia jest przekazywanie go dalej. Nie bój się propagować szkolenia, które obecnie kończysz i staraj się rozpoznawać i służyć w charakterze doradcy potencjalnym założycielom kościołów tak, by mogli skorzystać z twojej gorliwości i doświadczeń wzrastania. Podobnie jak Tymoteusz został poproszony przez Pawła o przekazywanie dalej tego, czego się nauczył, tak teraz twoim zadaniem jest przekazywać dalej to, czego Bóg nauczył ciebie.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Dlaczego podkreślanie *formalnego* wykształcenia stanowi przeszkodę dla wzrostu i pomnażania kościołów?
- Dlaczego szkolenie jest tak ważną częścią działalności założyciela kościołów?
- Dlaczego szkolenie założycieli kościołów powinno być zdecentralizowane?
- Dlaczego doradzanie jest tak skuteczną częścią szkolenia założycieli kościołów?

PLAN DZIAŁANIA

- Pomyśl o swojej sytuacji jako założyciela kościołów. Z kim mógłbyś rozpocząć szkolenie innych założycieli?
- Jak mógłbyś zacząć budować wizję na swoim obszarze docelowym, regionie, mieście lub narodzie?
- W modlitwie wybierz miejsce, gdzie mógłbyś zacząć szkolenie założycieli kościołów. Porozmawiaj z przywódcami na tym terenie i opracuj plan rozpoczęcia szkolenia. Zaczynij prowadzić szkolenie według swojego planu.

Mobilizowanie przywódców przez inicjatywy narodowe

STRATEGIA DAWN

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest poinformowanie założycieli kościołów o procesie mobilizowania przywódców różnych wyznań i grup kościołów do systematycznego planu nasycenia kościołami ich narodu.

☞ Główne punkty

- Czym jest strategia DAWN.
- Pewne warunki są konieczne do tego, by strategia DAWN odniosła sukces.
- Strategia DAWN składa się z dwunastu elementów.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji, każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć, jak rozpocząć narodową inicjatywę zakładania kościołów aż do nasycenia.
- Znać warunki konieczne dla strategii DAWN (Discipling A Whole Nation – Czynienie Uczniami Całego Narodu) i jej elementy.
- Uczestniczyć w narodowej inicjatywie dla napełnienia całego kraju kościołami.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Jeżeli tłumaczenie *DAWN 2000* jest dostępne w twoim języku, miej egzemplarze do nabycia przez uczestników kursu.

Pamiętaj, że Boży rozkład czasu jest ważnym elementem ruchu zakładania kościołów. Nawet jednak jeżeli twój region nie jest gotowy do DAWN, to niniejsza lekcja zawiera informacje, które każdy uczestnik kursu powinien znać i w świetle których powinien działać.

Pomocne będzie także wykorzystanie mapy kraju, w którym służą uczestnicy kursu oraz danych demograficznych, aby umożliwić dyskusję na temat tego, co będzie potrzebne, aby ludzie w całym kraju zostali uczniami Jezusa.

WPROWADZENIE

Na początku tego programu szkoleniowego mówiliśmy o idei myślenia nastawionego na „Z”. Rozmawialiśmy o tym, jak ważne jest postawienie sobie pytania: „Czego Bóg pragnie dla mojego regionu, miasta, grupy etnicznej czy narodu?” Wiemy na podstawie Pisma, że któregoś dnia „ziemia będzie pełna poznania [chwały] Pana” (Iza. 11:9) i że Bożym pragnieniem jest, by wszyscy ludzie byli zbawieni i doszli do poznania prawdy (1 Tym. 2:3-4, 2 Piotra 3:9). Wiemy także na podstawie Pisma, że Bóg wybrał Kościół, by reprezentował Go na ziemi i był głównym narzędziem budowania Jego Królestwa aż do czasu Jego powrotu. A więc Bóg pragnie, by wszystkie regiony, miasta, grupy etniczne i narody były napełnione żywymi, dynamicznymi kościołami, które będą swemu otoczeniu głosić Bożą wielkość.

Na początku tego szkolenia poprosiliśmy cię o zdefiniowanie swojego „Z” – obszaru, na którym Bóg powołuje cię do służby. Teraz chcemy rozszerzyć to rozważanie i zastanowić się nad pytaniami:

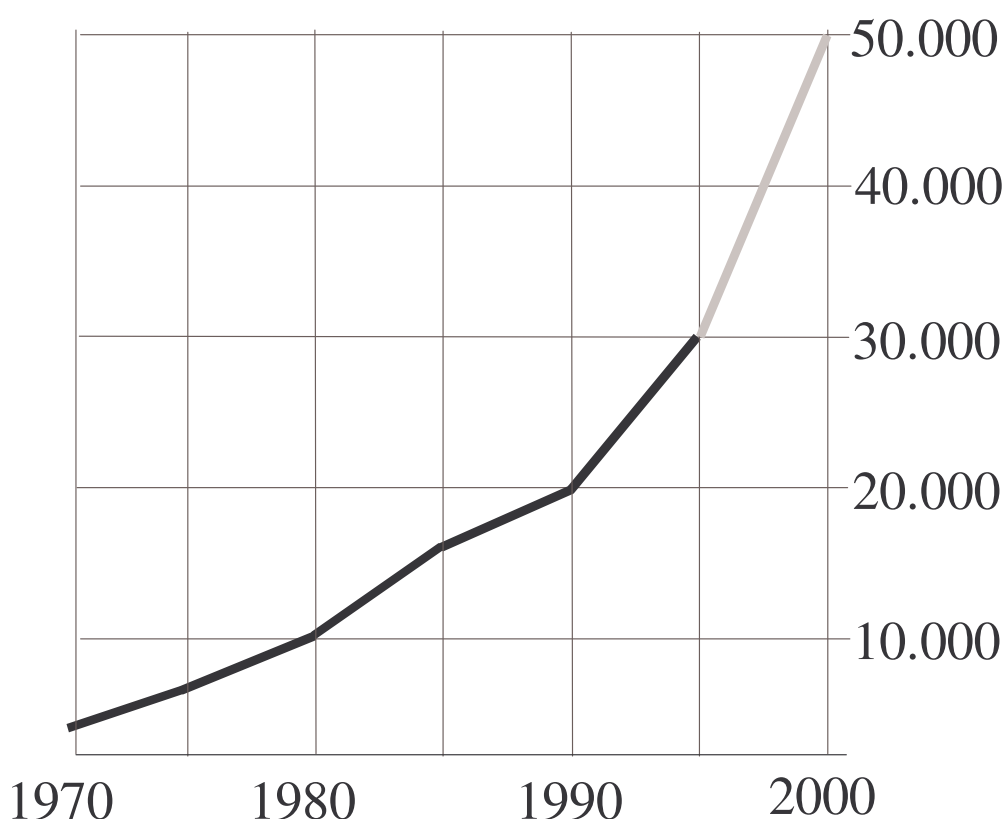
- *Czego Bóg chce dla mojego narodu?*
- Co to znaczy, że znajomość chwały Pana napełni mój naród?
- W jaki sposób każdy mężczyzna, kobieta i dziecko w moim narodzie może mieć okazję do przyjęcia zbawienia i poznania prawdy?

- Jak mogę być zaangażowany w przenikanie Ewangelii do każdego segmentu każdej społeczności w moim narodzie?

I. STRATEGIA DAWN

Ta lekcja jest adaptacją na podstawie książki pióra Jima Montgomery, zatytułowanej *DAWN 2000: 7 Million Churches To Go (DAWN 2000: jeszcze 7 milionów kościołów)*. Przedstawia ona prostą strategię wypełnienia jakiegoś obszaru geograficznego kościołami. Zawiera praktyczne kroki wprowadzenia w życie tego, co Montgomery nazywa „Discipling a Whole Nation” (Czynienie Uczniami Całego Narodu) lub „DAWN”. Strategia DAWN pomaga grupom kościołów i wyznań budować własne ruchy zakładania kościołów poprzez partnerstwo będące rezultatem ponadwyznaniowego uczestnictwa i współpracy, gdy przywódcy dzielą się swoimi celami i rezultatami, zachęcają się i wspierają nawzajem, aby głosić Ewangelię w swoim narodzie. Każda grupa zachowuje swoją tożsamość, ale wszystkie pracują razem dla Królestwa Bożego, wypełniając swój naród kościołami!

Ilustracja 17.1. Wzrost liczby kościołów na Filipinach od r. 1970 do r. 2000

Na przykład na początku lat siedemdziesiątych przywódcy denominacji na Filipinach ustalili na okres 25 lat wspólny plan założenia 50 000 kościołów do roku 2000. Jak pokazuje powyższy wykres, na początku miał miejsce pewien wzrost, ale nie był bardzo szybki. W miarę wzrostu „pole misyjne” zamienia się jednak w „zasoby misyjne”, dlatego można było osiągnąć coraz więcej w wyniku powiększania się dostępnych środków i pracowników. W roku 1998 byli na dobrej drodze do osiągnięcia celu, co daje wszelkie podstawy do przekonania, że zostanie on osiągnięty!

Począwszy od swoich narodzin na Filipinach strategia DAWN została z powodzeniem wykorzystana w innych krajach, takich jak Gwatemala, Salwador, Ghana, Zimbabwe i Indie. We wszystkich tych krajach liczba kościołów znacząco wzrosła. Inicjatywy DAWN rozwijają się także w krajach europejskich, które ogólnie są uznawane za zamknięte na Ewangelię. Pomimo tego strategia DAWN pomogła przywódcom w Norwegii, Anglii, Danii i Belgii zwiększyć skuteczność swoich wysiłków zakładania kościołów.

II. WARUNKI KONIECZNE DLA STRATEGII DAWN

Strategia DAWN jest tak użyteczna dlatego, że wykorzystuje istniejące już ruchy, które już głoszą Ewangelię, i *podejmuje konkretne kroki, aby przejść od wizji do rzeczywistości*. Jest narzędziem nadawania kierunku dla istniejącej już aktywności duchowej. Dlatego, aby strategia DAWN była skuteczna, w danym narodzie muszą być widoczne pewne warunki Bożego działania. Warunki te są następujące:

Strategia DAWN wykorzystuje istniejące ruchy, które już głoszą Ewangelię, i *podejmuje konkretne kroki, aby przejść od wizji do rzeczywistości*.

A. Ewangelizacja i zakładanie kościołów

Musi już mieć miejsce ewangelizacja i zakładanie kościołów. To jest wskazówka, że Duch Święty działa przyprowadzając ludzi do Boga i powołując ich do służby. Często te małe ruchy są odizolowane od siebie. Łącząc je razem, jak czyni to strategia DAWN, osiąga się współpracę, a przez to potencjał tych drobnych wysiłków można wykorzystać w docieraniu z Ewangelią do całego narodu. Bez tych małych ruchów zadanie dotarcia z Ewangelią do całego narodu podobne jest do przenoszenia góry przy pomocy łopaty.

B. Jedność Ciała Chrystusa

Musi istnieć wystarczająca jedność wśród wierzących, by przywódcy chrześcijańscy mogli spotykać się ze sobą i zachęcać innych to osiagania ich celów zamiast próbować przeszkadzać sobie nawzajem w pracy (Jan 17:21).

C. Otwarcie na Ewangelię

Strategia DAWN działa najlepiej na dojrzałym do żniw polu misyjnym, gdzie ludność jest otwarta na Ewangelię. Strategia DAWN pomaga w gwałtownym pomnażaniu kościołów, aby dojrzałe plony zostały zebrane do kościołów, a nie uległy zepsuciu.

Duchowe ruchy w narodzie można porównać do energicznych koni na polu. Strategia DAWN jest jak wędzidło i uzda, które powodują, że konie podążają w kierunku, jaki nadają im kierujący. Mogą oni zaprzęgnąć do pracy całą siłę i energię koni i zdążać w jednym kierunku. Chrześcijańscy przywódcy mogą zaprzęgnąć do wspólnej pracy duchowe ruchy w Ciele Chrystusa w swoim narodzie i poprowadzić je w kierunku postępu Ewangelii przez zakładanie kościołów aż do nasycenia.

III. DWANAŚCIE ELEMENTÓW STRATEGII DAWN

Chrystus buduje swój Kościół przez oddanie, modlitwę i energię swoich ludzi. Aby zaprzęgnąć do pracy potencjał Kościoła przy pomocy wędzidla i uzdy DAWN, przywódcy poszczególnych wyznań i grup kościołów powinni wykorzystać poniższe dwanaście elementów do ustalenia swoich celów zakładania kościołów i ich realizacji. Każde wyznanie ustala własne cele i strategie zakładania. Są one jednym z elementów wspólnego celu, które przedstawiają innym wyznaniam w duchu jedności, aby napęlić naród żywymi kościołami.

A. Stale budujecie wizję postępu Ewangelii

Wierzący potrzebują stałego przypominania o Bożych celach dla Bożych ludzi na świecie. Budowanie wizji obejmuje dzielenie się z innymi wizją napęlenia wsi, miasteczek i miast – całych narodów – kościołami składającymi się z gorliwych uczniów Jezusa. Wizjonerzy to ludzie obdarowani przez Boga, by dzielić się tą wizją na wszystkich poziomach przywództwa w kościołach: począwszy od kościołów lokalnych aż do poszczególnych wyznań.

Budowanie wizji powinno być jednak skoncentrowane na poziomie podstawowym: w lokalnych kościołach i grupach lokalnych kościołów. Gdy wizja zostanie przyjęta na tych poziomach, będzie przekazywana przywódcom wyznań. Gdy masz wielkie marzenia i widzisz wielkie wizje, będziesz wytrwale pracował, aby je zrealizować. Przywódca pewnego wyznania miał gorące pragnienie, by cała jego prowincja została wypełniona kościołami. Rezultatem tego były setki założonych kościołów i tysiące nawróconych ludzi uczących się naśladowania Jezusa. W przeciwieństwie do niego przywódca innego wyznania mawiał: „My jesteśmy już największym wyznaniem. Nie musimy wzrastać”. Rezultatem był bardzo powolny wzrost. Poza tym to właśnie wyznanie nie jest już największe.

B. Stwórzcie i wykorzystujcie dobrą bazę informacji

Częścią strategii DAWN jest prowadzenie badań pola misyjnego i zasobów misyjnych w różnych regionach, miastach, osiedlach i w grupach etnicznych. Postęp Ewangelii dokonuje się nie dzięki tym, którzy jedynie mają wizję, ale także rozumieją, co jest konieczne do jej realizacji. Mają świadomość, że sposobem spełnienia ich marzeń nie jest sentymentalne i emocjonalne fantazjowanie, ale konkretne zrozumienie swojej sytuacji.

Ci, którzy badają swoją sytuację, wiedzą, kto jest otwarty na Ewangelię i jak najlepiej dotrzeć do tych ludzi. Oceniają własne środki, by wiedzieć, ile ich posiadają, jak szybko wzrastają, jakie są ich skuteczne i nieskuteczne metody itd. Poznają inne wzrastające kościoły i wyznania, by zaczerpnąć dobre pomysły do swoich programów. Prowadzenie badań jest ważnym narzędziem służącym postępowi Ewangelii.

Prawidłowe badania dla strategii DAWN obejmują:

- Ilość wyznań w kraju,
- Ilość ich lokalnych kościołów i członków oraz przeciętny procent osób uczęszczających na nabożeństwa,
- Przeciętne roczne tempo wzrostu każdego wyznania,
- Metody stosowane przez różne grupy, które dają najlepszy wzrost,
- Stosunek liczby kościołów do ludności dla całego narodu oraz dla każdej mniejszości narodowej,
- Czynniki historyczne, ekonomiczne, religijne, kulturowe, polityczne, klęski żywiołowe i inne czynniki społeczne, które wskazują na względną otwartość ludzi i metody oraz tematy, jakie mogą spotkać się z najlepszą reakcją przy głoszeniu Ewangelii.

Analiza rezultatów badań i ich znaczenia dla postępu Ewangelii w danym narodzie jest zazwyczaj prezentowana na konsultacjach i narodowym Kongresie (punkty G, J i K).

C. Polegajcie na modlitwie

Gdy kościoły planują wzrost, czasami spotykają się z zarzutem, że bardziej zależy im na liczbach niż na działaniu Ducha Świętego. *Żaden istotny wzrost* kościoła nie będzie jednak miał miejsca, jeżeli nie będzie wsparty modlitwą. Gdy kościół modli się, Duch Święty działa. W rezultacie następuje znaczący wzrost w ilości członków kościoła i liczbie kościołów, co podoba się Bogu. Więcej informacji znajdziesz w tym podręczniku w sekcji Modlitwa, Lekcja 10: „Zachęcanie do modlitwy wspierającej ruch zakładania kościołów”.

<p><i>Żaden istotny wzrost kościoła nie będzie jednak miał miejsca, jeżeli nie będzie wsparty modlitwą.</i></p>

D. Wyznaczcie ambitne, realistyczne i wymierne cele

Ambitne cele pobudzają ludzi i mobilizują ich. Ludzie chcą angażować się w coś, co jest dla nich wyzwaniem. Wspólna praca razem nad realizacją wartościowego i ambitnego celu jest czymś pasjonującym. W strategii DAWN każde wyznanie ewangeliczne, organizacja misyjna i grupa wyznacza własne cele co do ilości kościołów, które ma założyć w określonym terminie, a następnie realizuje plany prowadzące do osiągnięcia tych celów. Cele te są często przedstawiane na narodowym kongresie, a ich zbiorcza suma stanowi „cel narodowy”, który wspólnie przyjmują delegaci na Kongres narodowy.

Realistyczne cele mają zapobiec zniechęceniu. Cele nie oparte na aktualnych faktach w kategoriach tego, co możliwe, mogą być gorsze niż brak jakichkolwiek celów. Niech cele będą wystarczająco ambitne, by stanowiły wyzwanie dla ludzi, ale niech też będą odpowiednio realistyczne, by uniknąć zniechęcenia.

Wymierne cele pozwalają ludziom cieszyć się z postępów w ich realizacji. Konkretnie liczby i daty powodują, że ludzie chcą się angażować.

Ważne jest, by szukać Boga i ustalić *cele ambitne* – nie jedynie łatwe do osiągnięcia. Cele ustalone pod przewodnictwem Ducha Świętego są „pewnością tego, czego się spodziewamy, przeświadczeniem o tym, czego nie widzimy” (Hebr. 11:1). Innymi słowy, ustalanie celów przez chrześcijan jest aktem wiary, bez której „nie można podobać się Bogu” (Hebr. 11:6).

W Ameryce Środkowej przywódcy wyznaczali swoje cele zakładania kościołów dla strategii DAWN. Jeden z nich był przekonany, że cele są zbyt łatwe. Powiedział: „Moglibyśmy zrobić to w ciele!” Poprosił o wyznaczenie większych, ambitniejszych celów, które wymagałyby nie tylko ludzkiego wysiłku, ale także mocy Boga. Staraj się, żeby cele nie były tak fantastyczne, że w razie porażki przyniosłyby rozczarowanie, ale równie ważne jest ustalenie celów, które można osiągnąć tylko z pomocą Boga, aby Jemu należała się cała chwała!

E. Promujcie poczucie własności celów

W procesie ustalania celów ważne jest, by osiągnąć *poczucie własności celów* u ludzi. W pewnym bardzo szerokim programie wyznaniowym misjonarze z innych krajów spotkali się i ustalili cel na najbliższe dziesięć lat. Bardzo trudno było im jednak nakłonić kościół do pracy nad realizacją tego celu!

W innym programie natomiast wszyscy mieli możliwość wypowiedzenia się na temat wspólnego celu. Dyskutowali i zmagali się ze sobą, aż w końcu wszyscy byli usatysfakcjonowani, że jest to właściwy cel. Ponieważ wszyscy mieli teraz „poczucie własności” celu, potrafili z poświęceniem pracować nad jego realizacją. To jest bardzo ważny krok w skutecznym programie wzrostu, a jego przeoczenie może przynieść wielkie straty.

F. Prowadźcie szkolenie członków kościoła

Szkolenie jest niezbędną częścią każdego skutecznego programu wzrostu. Biblijną strategią jest wyposażanie świętych do dzieła służby (Efez. 4:11,12). W rosnących wyznaniach członkowie są szkoleni w każdym aspekcie rozwoju i misji kościoła. Obejmuje to szkolenie założycieli kościołów, opiekę duszpasterską nad kościołami, zakładanie i prowadzenie grup komórkowych, zajęcia w szkole niedzielnej, służbę wśród młodzieży, ewangelizację i czynienie ludzi uczniami Jezusa, grupy modlitewne, finanse, przywództwo, porozumiewanie się itd.

Szkolenie przybiera różne formy od szkół biblijnych i seminariów po krótkie kursy metodą Theological Education by Extension (TEE). Wzrost i pomnażanie kościoła nie będą się dokonywały bez skutecznego szkolenia.

G. Prowadźcie konsultacje regionalne

Konsultacje regionalne to sposób gromadzenia przywódców chrześcijańskich, by dać im okazję do poznania się nawzajem, modlitwy za siebie i rozważenia faktów będących rezultatem przeprowadzonych badań, a także wniosków z nich wynikających dla postępu Ewangelii w ich regionie. Konsultacje to także dobry sposób budowania wizji, omawiania potrzeb i możliwości szkolenia, dzielenia się środkami i modelami zakładania kościołów. Konsultacje są częścią podstawowego budowania wizji i mobilizacji, pomocnych w rozwijaniu ruchu zakładania kościołów.

Podczas spotkań przywódców odłóżcie na bok różnice kościelne i wyznaniowe, a rozmawiajcie o postępie Ewangelii. Bóg dokonuje wielkich rzeczy, gdy przywódcy „pobudzają się do miłości i dobrych uczynków” (Hebr. 10:25).

H. Utwórzcie komitet narodowy

W którymś punkcie stosowania strategii DAWN konieczne będzie utworzenie komitetu narodowego, który będzie zajmował się ożywianiem ruchu zakładania kościołów. Komitet ten sprawuje pieczę nad następującymi sprawami:

- zbieraniem informacji poprzez stały narodowy zespół badawczy,
- wydawaniem publikacji na temat ekscytującego wzrostu i stanowiących wyzwanie aspektów każdego programu wyznaniowego,
- organizowaniem seminariów i konsultacji dla przywódców wyznań i pastorów w różnych regionach,
- planowaniem narodowych kongresów, gdzie dokonuje się oceny obecnych postępów i ustala nowe cele i plany na przyszłość.

W krajach, w których strategia DAWN przynosi sukcesy, komitety narodowe składają się z przedstawicieli różnych ewangelicznych wyznań, a czasami także misjonarzy zagranicznych.

I. Zbierajcie pieniądze

Denominacje opracowujące nowe, ambitne programy wzrostu są zmuszone do analizy całej swojej struktury finansowej. Muszą dokonać analizy swoich wydatków. Często możliwe jest przesunięcie funduszy z zadań o mniejszym priorytecie na wymagające zadanie ewangelizacji. W dziedzinie szafarstwa finansowego potrzebne jest dobre nauczanie i twórcze planowanie. (Więcej informacji na ten ważny temat znajdziesz w części Szafarstwo, Lekcja 2: „Szafarstwo finansowe”). Dynamiczny wzrost wymaga ofiarnego łożenia na dzieło Boże.

J. Zorganizujcie kongres DAWN

Kluczowym wydarzeniem strategii DAWN jest narodowy kongres, na którym przywódcy wszystkich wyznań i organizacji pozakościelnych oraz czołowi pastory zbierają się, aby zastanawiać się nad czynieniem ludzi uczniami Jezusa w całym narodzie i omawiać rezultaty analizy projektu badawczego. Od 50 to 1500 delegatów wszystkich wyznań ewangelicznych gromadzi się w jedno i oddaniu dla długofalowej strategii pracy nad wspólnym celem. Trzeba zorganizować duży kongres, na którym można przedstawić strategię DAWN, zachęcić do niej dużą grupę ludzi i stworzyć atmosferę ożywienia i jedności.

Zauważ, że ważne jest duchowe rozeznanie przy ustalaniu czasu, kiedy ma odbyć się kongres. Ważne jest, by uczestniczyli w nim delegaci ze wszystkich nurtów ewangelicznych w kraju. Dlatego warto poczekać, aż jedność kościoła dojdzie do takiego poziomu, że będzie to możliwe. W Finlandii osiągnięcie takiej jedności zajęło osiem lat.

K. Kontynuujcie pracę po kongresie

Po kongresie trzeba kontynuować działalność. Przywódcy muszą zorientować się, jakie kroki należy podjąć w obecnej sytuacji (szkolenie/doradztwo, mobilizacja, wybór założycieli kościołów) i zacząć je realizować. Muszą także znaleźć ludzi, którzy poświęcą całą swoją służbę na zakładanie kościołów aż do nasycenia.

L. Analizujcie postępy i twórzcie nowe plany

Okresowa analiza postępów w realizacji celów powinna być prowadzona przez wyznania i organizacje pozakościelne, a także na poziomie narodowym przez następne kongresy DAWN. Komitet krajowy może publikować relację z obecnych postępów w swoim regularnym biuletynie. To pomaga stale przypominać ludziom o celach i wizji.

Wyznania, które już prowadziły owocne programy wzrostu, prawdopodobnie będą wyznaczać sobie nowe cele. Pewne wyznanie stawia sobie cele i prowadzi regularne programy wzrostu od dwudziestu lat. Gdy jeden program kończy się, członkowie kościołów i przywódcy spotykają się, aby uczcić tę okazję. W tym samym czasie wyznaczają nowe cele i rozpoczynają nowe programy.

Jeśli wprowadza się stale nowe programy wzrostu, ewangelizacja i zakładanie kościołów stają się regularnymi częściami życia kościoła, a nie jedynie działaniami podejmowanymi sporadycznie. Regularna analiza wzrostu kościoła, dokonywanie niezbędnych zmian i wyposażanie nowych pracowników staje się zdrowym, dynamicznym aspektem życia kościoła.

KONKLUZJA

Duchowy ruch głoszenia Ewangelii jest jak ognisty, pełen życia rumak. Strategia jest jak uзда i wędzidło pozwalające kierować koniem we właściwą stronę. Strategia DAWN wymaga ludzi, którzy z wiarą będą wyznaczać plany duchowych przemian w ich narodzie. W jakiś sposób Bóg włączył nas jako swoich współpracowników w wielkie zadanie głoszenia Ewangelii – *napelniania narodów kościołami!* Wyznaczajmy cele na Bożą chwałę i patrzmy, jak Bóg działa, gdy służymy Jego sprawie dla narodu!

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Gdzie jest jakiś znak duchowego ruchu na podobieństwo rumaka, który potrzebuje uzdy i wędzidła?
- Pod jakimi względami twój region jest gotowy do DAWN? Jakie są najsilniejsze (w kolejności) warunki i środki w twoim środowisku?

PLAN DZIAŁANIA

- Pomyśl o innych, którzy mogliby przyjąć wizję DAWN. Zapisz ich imiona, módl się za nich i skontaktuj się z nimi. Podziel się wizją zakładania kościołów aż do nasycenia i daj im do przeczytania tę lekcję.
- Przyjrzyj się dokładnie dziesięciu krokom strategii DAWN. Które będzie można najłatwiej wprowadzić w życie w twoich kościołach? Poznawaj je dokładnie, módl się o nie i opracuj program wprowadzenia ich w życie.

BIBLIOGRAFIA

- Montgomery, James H. *DAWN 2000: 7 Million Churches To Go*. Pasadena, CA: William Carey Library, 1989.
- Montgomery, James H., and Donald A. McGavran. *The Discipling Of A Nation*. Colorado Springs, CO: Dawn Ministries, 1992.
- Montgomery, James H. *Then The End Will Come*. Pasadena, CA: William Carey Library, 1997.
- Wingerd, Roy. *DAWN Research Handbook*. Colorado Springs, CO: Dawn Ministries, 1992.

KOŚCIÓŁ

KOŚCIÓŁ
LEKcja 15

Dyscyplina kościelna

NAWRÓCENIE I PRZYWRÓCENIE

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest przedstawienie biblijnych zasad rządzących dyscypliną w lokalnym kościele.

Główne punkty

- Choć określenie „dyscyplina kościelna” nie znajduje się w Biblii, koncepcja ta jest w niej wyraźnie przedstawiona, kościół powinien więc postępować zgodnie z biblijnymi wskazówkami.
- Celem dyscypliny kościelnej jest zawsze nawrócenie i przywrócenie do wspólnoty grzeszącego wierzącego.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji, każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć biblijne zasady dotyczące dyscypliny kościelnej.
- Wiedzieć, jak wykorzystać praktyczne narzędzie do stosowania dyscypliny kościelnej.

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Rozpocznij tę lekcję prosząc uczestników o podzielenie się znanymi im zasadami lub procedurami dyscypliny kościelnej. Unikaj dyskusji o konkretnych przypadkach dyscypliny kościelnej i potępienia i przywódców wyznań i kościołów pod względem kościelnej dyscypliny. Pod koniec zarezerwuj czas na omówienie podanych przykładów.

WPROWADZENIE

Choć dyscyplina w kościele stanowi bardzo ważne duchowe zagadnienie, jest tematem mało znanym i jeszcze mniej stosowanym. Dowodem tego stanu rzeczy jest poniższe świadectwo pewnego rumuńskiego pastora:

Gdy pierwszy raz zacząłem zastanawiać się nad tematem „Dyscyplina w kościele”, wydawało mi się, że jest on bardzo prosty, ponieważ kościół ma wiele doświadczenia w tej dziedzinie. Ale tak nie było. Zaraz jednak, gdy wziąłem Biblię, zauważyłem kilka problemów związanych z tym tematem.

Wyczułem napięcie między moją religijną kulturą a treścią Pisma; między religijną kulturą mojego kościoła a modelem biblijnym. Wyczułem też napięcie przy budowaniu wspólnej wizji procesu dyscypliny.

Gdy studiowałem Pismo, zgromadziłem wiele materiału, który jedynie dotyczył tego tematu. Ku mojemu zdumieniu nie znalazłem żadnego materiału, który zajmowałby się wyłącznie dyscypliną kościelną.

Rozmawiałem z wieloma pastorami i przywódcami kościoła, by poznać ich myślenie w tej dziedzinie, ale znalazłem tylko jeden kościół, który miał spisane swoje zasady dyscypliny. Większość kościołów nie czuła się pewnie, gdy miała stosować zasady dyscypliny i podchodziła do problemu z poczuciem zagrożenia lub traktując go powierzchownie.

Jeżeli jest tak, jak stwierdza ten nasz brat, że w Biblii nie znajdujemy nic bezpośrednio na temat dyscypliny kościelnej, to musimy postawić kilka pytań:

- Czy dyscyplina kościelna jest czymś biblijnym?
- Czym jest dyscyplina kościelna?

- Jakie są biblijne kroki, które kościół musi podjąć stosując dyscyplinę wobec któregoś ze swoich członków?
- Jakie są cele dyscypliny kościelnej?

I. BIBLIJNE ZASADY DYSCYPLINY KOŚCIELNEJ

Choć określenie *dyscyplina kościelna* nie występuje w Biblii, jest ona nakazana w co najmniej trzech fragmentach Nowego Testamentu: Pierwszy List do Koryntian 5, Ewangelia Mateusza 18 i Drugi List do Koryntian 2. Teksty te nauczają kilku zasad dotyczących dyscypliny kościelnej, które powinny być stosowane w życiu współczesnych kościołów.

A. Dyscyplina kościelna jest nakazem biblijnym (Pierwszy List do Koryntian 5)

Na przykład kościół w Koryncie miał przypadek brata, który żył w niemoralności seksualnej (w. 1). Apostoł Paweł napisał do tego kościoła udzielając wskazówek na temat postępowania z takim bratem:

- Wyłączyć go ze wspólnoty (w. 2)
- Wydać go szatanowi (w. 5)
- Nie przestawać z nim i nie zasiadać razem z nim do posiłku, ani z żadnym innym bratem, który jest rozpustnikiem, chciwcem, bałwochwalcą, pijakiem czy zdziercą (w. 11)
- Usunąć bezbożnych ludzi spośród siebie (w. 13)

Paweł podaje im także cel środków dyscyplinarnych: „(...) na zatracenie ciała, lecz ku ratunkowi jego ducha w dzień Pana Jezusa” (w. 5).

B. Dyscyplina kościelna wymaga podjęcia pewnych kroków (Ewangelia Mateusza 18)

Jezus powiedział, że gdy jakiś brat zgrzeszy, mamy postępować zgodnie z poniższymi procedurami:

- Najpierw iść do niego prywatnie i pokazać mu jego grzech. Jeżeli posłucha, więź z nim zostanie przywrócona (w. 15).
- Jeżeli nie posłucha, weź dwóch lub trzech świadków i porozmawiaj z nim jeszcze raz (w. 16).
- Jeżeli znowu nie posłucha, powiedz Kościołowi (w. 17).
- Jeżeli nie posłucha nawet kościoła, traktuj go jak osobę z zewnątrz (w. 17).

Uwaga: Niektóre przekłady Biblii mówią o grzechu „przeciw tobie”. Niezależnie jednak od tego, czy jest to grzech przeciw tobie osobiście czy inny znany ci grzech, obowiązują te same zasady.

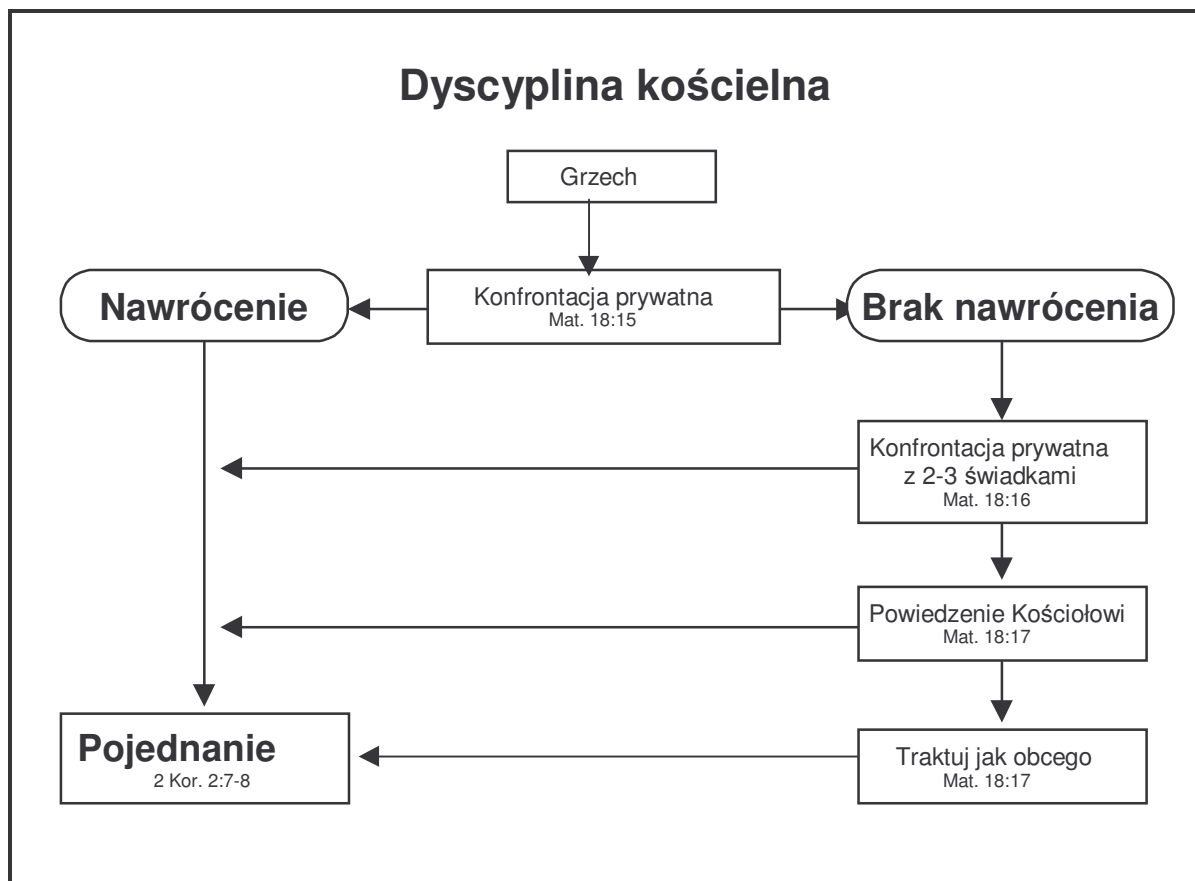
C. Przywrócenie do wspólnoty nawróconego brata jest celem dyscypliny kościelnej (Drugi List do Koryntian 2)

W swoim drugim liście do kościoła w Koryncie Paweł napisał o tym, co zrobić, gdy grzeszący człowiek nawrócił się w wyniku procesu dyscypliny:

- Wybaczyć i podtrzymać go na duchu (w. 7)
- Potraktować jego sprawę z miłością (w. 8)

Powodem, który Paweł podaje dla tych działań jest: „Ażeby nie uwiódł nas szatan” (w. 11). Przebaczenie i przywrócenie do wspólnoty to cechy charakteru Boga, który pojednał grzesznych ludzi ze sobą przez Jezusa Chrystusa. Gdy kościół nie odzwierciedla tych samych cech charakteru, szatan uzyskuje nad nim zwycięstwo. Nie pozwalamy szatanowi się uwieść, gdy wybaczamy i przywracamy do wspólnoty nawracających się grzeszników.

Ilustracja 15.1 Diagram dyscypliny kościelnej

II. PRZYKŁADY

A. Przykład pierwszy

Grzegorz jest młodym człowiekiem kochającym Pana i aktywnie służącym mu jako przywódca młodzieżowy w swoim kościele i prowadzący ewangelizacyjne studium Biblii wśród swoich sąsiadów. Jego kościół, kiedyś aktywnie głoszący Ewangelię, ostatnio stracił wielu członków, których liczba spadła z dwustu do trzydziestu. Zatraskany tą sytuacją, zaczął stawiać pytania.

Starsi poczuli się urażeni i poprosili o spotkanie z nim. Nie dali mu nawet możliwości wyrażenia swoich myśli, a jedynie nakazali, by nie stawiał więcej pytań i nie rozmawiał o tym z nikim. Poza tym usłyszał, że nie może już dłużej prowadzić spotkań młodzieżowych ani swojej małej grupy.

Czując, że starsi nie mieli prawa stawiać takich żądań, Grzegorz dalej prowadził swoją małą grupę. Starsi zarządzili spotkanie z całym kościołem, na którym został wykluczony z kościoła. Wysłali też listy do innych przywódców kościołów w okolicy, oskarżając go o niesubordynację i nieposłuszeństwo władzy.

Pytania do rozważenia

- Czy stawianie pytań przez Grzegorza było grzechem?
- Czy reakcja starszych na jego pytania była właściwa?
- Jak mogliby to zrobić w bardziej biblijny sposób?

B. Przykład drugi

Piotr był starszym w swoim kościele. Miał zwyczaj niewłaściwego odnoszenia się do kobiet w kościele, co wprawiało je w zakłopotanie. Choć nie popełnił cudzołóstwa, inni starsi czuli, że jego postępowanie nie jest właściwe dla starszego. Gdy powiedzieli mu o tym, wyznał swój grzech przed całym kościołem i został usunięty z funkcji starszego. Nie podjęto żadnej próby nawrócenia go do wspólnoty.

Pytania do rozważenia

- Czy inni starsi mieli rację kwestionując postępowanie Piotra? Na jakiej podstawie?
- Czy mieli rację pozbawiając go funkcji starszego?
- Jakie plany przywrócenia do wspólnoty mogliby zastosować?

C. Przykład trzeci

Jakub był pastorem bardzo cenionym przez swój kościół. Gdy okazało się, że jego niezamężna córka jest w ciąży, wśród starszych zdania były podzielone co do tego, jakie działania należy podjąć. Niektórzy mówili, że nie jest to jego grzech, a on sam już wystarczająco nacierpił się z powodu wstydu i troski o swoją córkę, dlatego należy potraktować go na zasadzie łaski. Inni twierdzili, że nie spełnia biblijnego wymagania dla starszego, który ma dobrze kierować rodziną, należy więc zastosować wobec niego środki dyscyplinarne. Ponieważ jednak nie mieli nikogo, kto mógłby go zastąpić, a ludzie kochali go, postanowili nie robić niczego.

Pytania do rozważenia

- Czy starsi słusznie postąpili ignorując problem?
- Jak mogliby zareagować wobec problemu zarówno na zasadzie łaski, jak i w prawdzie?

KONKLUZJA

Dyscyplina kościelna jest nie tylko czymś biblijnym, ale jest także niezbędną częścią życia kościoła. Jej celem nie jest karanie winnych, lecz przywracanie do duchowego zdrowia jednostek i całego kościoła. Każdy kościół lokalny powinien w postawie modlitwy i starannie opracować swoje zasady dyscypliny kościelnej.

PLAN DZIAŁANIA

- Przeczytaj Pierwszy List do Koryntian 11:29-32 i odpowiedz na pytania:
 1. Dlaczego wśród wierzących byli słabi i chorzy?
 2. Jaka była ostateczna kara?
 3. Dlaczego Bóg karci swoje dzieci?
- Przeczytaj Galacjan 6:1-5 i odpowiedz na pytania:
 1. Jakie są niektóre kwalifikacje potrzebne do przywracania brata do wspólnoty, podane przez Pawła?
 2. Co to jest „prawo Chrystusowe”, o którym wspomina Paweł?
 3. W jaki sposób to prawo powinno być stosowane podczas przywracania brata do wspólnoty?
- Wraz ze swoim zespołem przygotuj zasady dyscypliny kościelnej dla swojego nowego kościoła.

KOŚCIÓŁ

16

LEKCJA

Oddawanie czci Bogu w lokalnym kościele

FORMA I FUNKCJA W ODDAWANIU CZCI BOGU

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest pomóc chrześcijanom zakładającym kościoły przemyśleć, w jaki sposób zasada formy i funkcji stosuje się do lokalnego nabożeństwa oddawania czci Bogu.

☞ Główne punkty

- Oddawanie czci Bogu musi dokonywać się w duchu (serce) i prawdzie (umysł).
- Bóg jest słuchaczem podczas oddawania Mu czci.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć różnice między funkcjami i formami oddawania czci Bogu podczas nabożeństwa w lokalnym kościele.
- Rozumieć jak dostosować oddawanie czci Bogu w nowo założonym kościele do danej kultury.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Ta sesja powinna być poprowadzona w taki sposób, by zachodziło wiele interakcji. Rozpocznij od poproszenia uczestników o podzielenie się różnymi typami nabożeństw oddawania czci Bogu, w jakich uczestniczyli. Jakich form oddawania czci Bogu doświadczyli i jakie mają odczucia co do stosowania tych form? W jakim stopniu cały kościół uczestniczył w oddawaniu czci Bogu? Pytania zamieszczone pod koniec tej lekcji mogą także zostać wykorzystane do dyskusji.

WPROWADZENIE

Pomyśl o różnych nabożeństwach oddawania czci Bogu, w których uczestniczyłeś. Przypomnij sobie, co miało miejsce podczas nich: rodzaj muzyki, modlitwy, nauczania, czytania Pisma, szczególne wydarzenia itp. Jakimi sposobami nabożeństwa te pomagały ci lub przeszkadzały w oddawaniu czci Bogu?

Jedną z kwestii powodujących najczęściej podziałów w dzisiejszym kościele jest kwestia form oddawania czci Bogu podczas nabożeństw w lokalnym kościele. Niektóre kościoły wolą cichy, kontemplacyjny styl, inne wolą styl bardziej entuzjastyczny. Niektóre nie używają żadnych instrumentów, inne korzystają tylko z organów lub pianina, a jeszcze inne używają wielu różnorodnych instrumentów, takich jak organy elektroniczne, gitara, trąbka, skrzypce, flet, perkusja, cymbały i inne. W niektórych kościołach są chóry lub zespoły muzyczne. W jeszcze innych tylko jedna osoba prowadzi uwielbianie Boga.

Niestety, dla wielu ludzi publiczne oddawanie czci Bogu zamiast być inspirującym doświadczeniem jest tylko rytuałem czy obowiązkiem, który się wykonuje lub znosi. Na całym świecie dzieje się tak, że kościoły, które wzrastają i pomnażają się to te, do których ludzie chcą przychodzić na nabożeństwo oddawać cześć Bogu, ponieważ pomaga im to w spotkaniu z Bogiem i Jego ludem. Niewielki wzrost dokonuje się wtedy, gdy ludzie uczestniczą w nabożeństwach z poczucia obowiązku czy w przekonaniu, że przez to wyświadczą Bogu jakąś przysługę.

Nabożeństwo to czas, kiedy wszyscy członkowie kościoła spotykają się razem, by oddawać cześć Bogu. Gdy twój nowo założony kościół zaczyna prowadzić nabożeństwa, ważne jest zrozumienie funkcji oddawania czci Bogu, a następnie wybranie odpowiednich form, które będą spełniały te funkcje i

Na całym świecie dzieje się tak, że kościoły, które wzrastają i pomnażają się to te, do których ludzie chcą przychodzić na nabożeństwo oddawać cześć Bogu, ponieważ pomaga im to w spotkaniu z Bogiem i Jego ludem.

przyciągały ludzi do spotkania z żywym Bogiem (zobacz część Kościoł, Lekcja 3: „Forma i funkcja” w Podręczniku pierwszym).

Ważne jest opracowanie filozofii oddawania czci Bogu, która będzie kierować planowaniem i przygotowywaniem waszych nabożeństw. Filozofia oddawania czci Bogu to po prostu oświadczenie, dlaczego i jak wasz kościół czy grupa domowa planuje oddawać cześć Bogu. Powinna ona być oparta na biblijnych zasadach i włączać ważne biblijne funkcje związane z oddawaniem Bogu czci. Będzie służyć jako przewodnik w przygotowaniu prawdziwie oddających Bogu chwałę, biblijnych i inspirujących nabożeństw. Zapobiegnie rutynowemu kopiowaniu tradycji z przeszłości, które mogą być przestarzałe lub mało inspirujące.

Filozofia oddawania czci Bogu pomoże ci przygotowywać prawdziwie oddające cześć Bogu, biblijne i inspirujące nabożeństwa.

I. FUNKCJA ODDAWANIA CZCI BOGU

Wspólne oddawanie czci Bogu jest uznaniem centralnego miejsca Boga w życiu kościoła. Bóg zasługuje na naszą cześć. On sprawuje ostateczną kontrolę nad wszechświatem. Obdarza czystą miłością swoje stworzenie. On także powołał nas, byśmy byli częścią Jego rodziny tutaj na ziemi. Wszystko to jest wystarczającym powodem do wielkiej radości i świętowania. Oddawanie czci Bogu jest więc radosnym, wdzięcznym uznawaniem absolutnej wyższości Boga i jego moralnej dobroci. Podczas oddawania czci Bogu używamy całej naszej istoty: umysłu, woli, uczuć i ciała, by oddać coś z tej głębokiej radości, której nie sposób wyrazić w kategoriach zwyczajnej rozmowy i którą może zrozumieć duchowa część naszej istoty.

A. Oddawanie Bogu chwały i dziękczynienia

Wiele razy w Piśmie Boży ludzie są wzywani do oddawania chwały i dziękczynienia Bogu. Widzimy też wiele przykładów postaci biblijnych, które oddają hołd swojemu Stwórcy, poczynając od Abrahama w Pierwszej Księdze Mojżeszowej do apostoła Jana na wyspie Patmos. W językach hebrajskim i greckim posługiwano się kilkoma różnymi określeniami na oddawanie chwały Bogu. Gdy przyjrzymy się im bliżej, uzyskamy dokładniejszy obraz istoty i natury czczenia Boga.

1. Określenia hebrajskie

- *halal*¹ i *tehillah*² – *Halal* to słowo najczęściej używane na określenie chwały w Starym Testamencie. Pojawia się około 88 razy. Jego główne znaczenie to „wytwarzać czysty dźwięk”. Oznacza także „chwalić, świętować, zachwycać się, wychwalać”. Prawdziwe uwielbienie powinno mieć czysty i wyraźny dźwięk. Nie powinno być żadnych wątpliwości co do zamierzonego celu. *Tehillah* (pochodzące od *halal*) podkreśla śpiew. Wyśpiewujemy czystą pieśń uwielbienia dla Boga. Czasami pieśni i hymny uwielbienia są niejasne lub bardzo ogólne. Pieśni uwielbienia powinny wyraźnie i w sposób nie budzący żadnych wątpliwości wyrażać chwałę dla Boga (2 Krn. 20:21-22a, Ps. 71:8; 107:32).
- *zamar*³ – w znaczeniu „dotykać strun lub grać na strunach”. Może też oznaczać „śpiewać chwałę przy akompaniamencie instrumentów muzycznych” (Ps. 9:2; 33:2; 149:3).
- *yadah*⁴ i *todah*⁵ – czcić, oddawać chwałę z wyciągniętymi rękami. Uwielbiać lub dziękować. Adorować z wyciągniętymi rękami (1 Krn. 16:8, Ps. 97:12; 99:3).
- *shachah*⁶ – uniać się, padać przed kimś, padać w pokłonie przed osobą, której należy się cześć (1 Mojż. 23:12, Iz. 60:14a, Ps. 29:2b).

¹ הלל

² תהלה

³ זמר

⁴ ירה

⁵ תורה

⁶ שחה

2. Określenia greckie

- *proskuneo*⁷ – upaść i ucałować stopy kogoś, kto jest godny czci (Mat. 2:11, 1 Kor. 14:25, Obj. 19:4).
- *aineo*⁸ i *epaineo*⁹ – chwalić Boga (Łuk. 19:37, Dz. Ap. 2:47, Obj. 19:5).
- *eucharisteo*¹⁰ – dziękczynienie składane Bogu dla wyrażenia wdzięczności (Łuk. 17:16, 1 Tes. 5:18; Obj. 7:12, 11:17).
- *humneo*¹¹ – śpiewać hymn (Mat. 26:30).
- *psallo*¹² – grać na instrumencie i śpiewać (Efez. 5:19, Jak. 5:13).
- *doxazo*¹³ – wychwalać (Jan 17:1b, 1 Kor. 6:20b, Mat. 9:8).
- *eulogeo*¹⁴ – błogosławić i wychwalać (Mat. 5:44, Mar. 10:16, Łuk. 24:53).

Te hebrajskie i greckie słowa pokazują, że prawdziwe oddawanie czci Bogu jest szczerym uczuciem płynącym z serca i skierowanym do Boga dla Jego uwielbienia i czci. Jest także jasne, że jest i powinno być miejsce na różnorodność w oddawaniu czci Bogu przez muzykę, instrumenty i inne formy.

B. Służba dla Boga

Prawdziwe oddawanie czci Bogu jest niemożliwe bez całkowitego poddania swojego życia Bogu i wyrażaniu tego poddania się w aktach służby. Kluczowe określenia użyte w Biblii na określenie tej funkcji oddawania czci Bogu są następujące:

- *abad*¹⁵ (hebrajskie) – pracować dla Boga, służyć Bogu, być posłusznym Jego przykazaniom (2 Mojż. 7:16, 5 Mojż. 10:12, 1 Sam. 7:3, 2 Krn. 33:16, Ps. 100:2).
- *latreuo*¹⁶ (greckie) – oddawać cześć Bogu lub służyć Bogu (Mat. 4:10, Dz. Ap. 27:23, Obj. 7:15).
- *latreia*¹⁷ (greckie) – służyć Bogu, stać przed Bogiem (Rzym. 9:4b; 12:1).

C. Oddawanie czci Bogu z perspektywy Jezusa

W swojej rozmowie z Samarytanką (Jan 4) Jezus objawił jeszcze jedną prawdę dotyczącą oddawania czci Bogu. Stwierdził, że Bogu nie zależy na *miejscu*, w którym oddajemy Mu cześć, lecz na tym, *jak* to robimy (nasza postawa) – *w duchu i prawdzie*. Jezus nie miał tutaj na myśli *form* oddawania czci Bogu. Mówił o ważności naszego uczuciowego i intelektualnego zaangażowania w tę czynność, w przeciwieństwie do podkreślania miejsca lub rytuału, jak robili to Samarytanie i Żydzi w tamtych czasach.

⁷ προσκυνεω

⁸ αινεω

⁹ επαινεω

¹⁰ ευχαριστεω

¹¹ υμνεω

¹² ψαλλω

¹³ δοξάζω

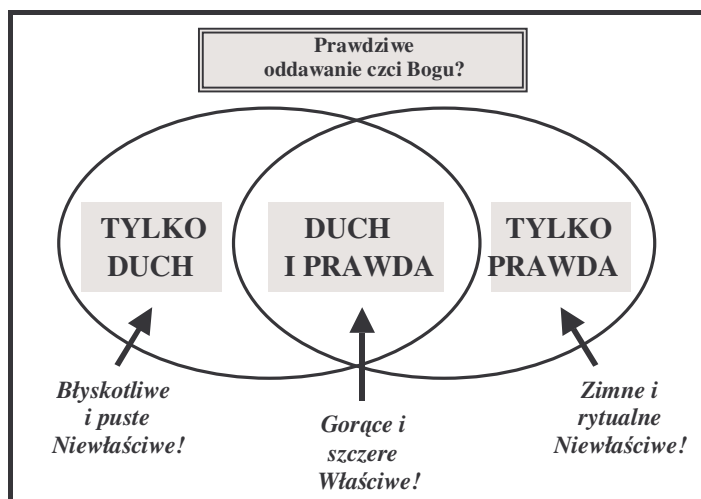
¹⁴ ευλογεω

¹⁵ רבע

¹⁶ λατρευω

¹⁷ λατρεία

Ilustracja 15.1 Prawdziwe oddawanie czci Bogu

Dobre oddawanie czci Bogu musi obejmować oba te elementy. Jeżeli robimy to tylko w duchu, ryzykujemy, że będziemy oddawać cześć bożkowi lub błędnej reprezentacji prawdziwego Boga, skoro nic o Nim nie wiemy. To nie może podobać się Bogu. Z drugiej strony, jeżeli próbujemy robić to tylko w prawdzie, nasze oddawanie czci Bogu jest zimne i pozbawione poczucia miłości i bliskości z Bogiem. To także nie może się Bogu podobać. *Bóg chce, żebyśmy rozumieli prawdę naszym umysłem i oddawali Mu cześć z głębi naszego serca.*

Bóg chce, żebyśmy rozumieli prawdę naszym umysłem i oddawali Mu cześć z głębi naszego serca.

D. Elementy nabożeństwa

W całej historii kościoła nabożeństwa w kościołach lokalnych wyrażały biblijne oddawanie czci Bogu przez następujące elementy:

- Pieśni, hymny i muzykę – śpiewanie tekstów biblijnych, pieśni radości, chwały i dziękczynienia (skupienie naszych uczuć i naszego wnętrza na Bogu).
- Kazanie – głoszenie Słowa (skupienie naszej służby na Bogu przez wezwanie nas do posłuszeństwa).
- Czytanie Biblii – publiczne czytanie Słowa Bożego (skupienie naszego umysłu na Bogu poprzez zanurzenie go w prawdzie).
- Modlitwa – rozmowa z Bogiem (modlitwa chwały, adoracji, wyznania i wstawiennictwa).
- Symbole – Wieczerza Pańska, chrzest.
- Dziesięciny i ofiary – dawanie tego, co posiadamy, Bogu.
- Szczególne wydarzenia – szczególna muzyka, czytanie poezji, drama, dzielenie się świadectwami itp.

Formy tych elementów różnią się bardzo w zależności od kościoła, tradycji danego wyznania i lokalnej kultury. Na przykład niektóre kościoły sprawują Wieczerzę Pańską co tydzień, inne robią to w pierwszą niedzielę miesiąca. Niektóre kościoły spotykają się w niedzielę rano, inne spotykają się co wieczór lub dwa razy w roku. Muzyka w kościołach jest bardzo różna. Wybór odpowiednich form oddawania czci Bogu omówiono poniżej.

II. JAK WYBRAĆ ODPOWIEDNIE FORMY ODDAWANIA CZCI BOGU

Jak stwierdziliśmy na początku tej lekcji i jak widzieliśmy w Piśmie, istnieje wiele różnorodnych form oddawania czci Bogu. Jakie czynniki powinieneś wziąć pod uwagę, gdy planujesz swoje nabożeństwa? Jest to ważna sprawa do przemyślenia przez ciebie i nowych przywódców kościoła. Wybrane przez ciebie formy oddawania czci Bogu będą różnić się znacznie w zależności od obszaru geograficznego i kultury. Nawet w tym samym mieście ludzie w różnym wieku, z różnym wykształceniem, pochodzeniem etnicznym, kulturowym czy wyznaniowym będą wyrażać swoje oddawanie czci Bogu różnymi sposobami. Formy oddawania czci Bogu powinny pozwalać ludziom wyrazić zarówno fakt swojej wiary w Boga (prawdę), jak i emocje i uczucia związane z ich więzią z Bogiem (ducha).

Formy powinny pozwalać ludziom na zbliżanie się do Boga. Kluczem do planowania nabożeństwa jest więc zorientowanie się w tym, jak ludzie na twoim obszarze docelowym w najbardziej naturalny sposób wyrażają miłość, radość, ufność i głęboką przyjaźń. To są oznaki prawdziwego oddawania czci Bogu. Nigdy nie powinno ono być pompatyczne, zimne lub wyrażane w sposób przeciwny uczuciom czy naturze wierzącego. Powinno być szczerym i wyraźnym okazaniem naszych uczuć do Boga i naszych myśli o Nim.

Nawet w tym samym mieście ludzie w różnym wieku, z różnym wykształceniem, pochodzeniem etnicznym, kulturowym czy wyznaniowym będą wyrażać swoje oddawanie czci Bogu różnymi sposobami.

III. WSPÓLNE ODDAWANIE CZCI BOGU A ZAKŁADANIE KOŚCIOŁÓW

Jak widzieliśmy wcześniej w naszych materiałach, jednym z celów kościoła jest wywyższanie Boga. Dlatego wspólne oddawanie czci Bogu stanowi ważną funkcję kościoła. Publiczne oddawanie czci Bogu to coś więcej niż prywatne oddawanie czci Bogu w miejscu publicznym. Stary Testament, a zwłaszcza Psalmy, pełne są przykładów wspólnego uwielbienia Boga. W Nowym Testamencie wiele problemów poruszanych w listach było związanych z praktyką wspólnego oddawania czci Bogu (na przykład w Pierwszym i Drugim Liście do Koryntian). Wierzący są wzywani do tego, by nie opuszczali wspólnych zebrań (Hebr. 10:25). Wspólne oddawanie czci Bogu nie jest rozrywką. *Członkowie kościoła nie są widzami czy słuchaczami – są uczestnikami.* Niektóre kościoły popełniają błąd traktując wspólne nabożeństwa oddawania czci Bogu tak, jakby były przedstawieniami wykonywanymi przez specjalistów. Ludzie z kościoła są dla nich „widzami”, a prowadzący uwielbienie czy pastor są „aktorami na scenie”. Autentyczne wspólnotowe oddawanie czci Bogu powinno angażować cały kościół.

Wspólne oddawanie czci Bogu oddaje Mu chwałę, daje możliwość okazania jedności Ciała Chrystusa (Jan 17, Dz. Ap. 2) i wzmacnia je przez korzystanie z darów duchowych (1 Kor. 12:7 nn, Efez. 4:12,13). Dla świata jest świadectwem obecności Boga pośród swojego ludu. Choć nabożeństwa oddawania czci Bogu nie są głównym narzędziem ewangelizacji, Bóg posługuje się nimi jako jednym ze środków przyciągania ludzi do siebie. Musi to jednak być szczerze, płynące z serca uwielbienie, a nie jedynie rutyna czy rytuał.

Wydaje się, że jakość nabożeństw oddawania czci Bogu ma wpływ na wzrastanie kościoła. W latach 1994-1996 Institute of Church Development (Instytut Rozwoju Kościoła) w Niemczech przeprowadził ogólnościatowe badanie cech charakterystycznych wzrastających kościołów (*Natural Church Development*, 1996). Przeprowadzono ankietę w ponad tysiącu kościołach w trzydziestu dwóch krajach na pięciu kontynentach. Jednym z rezultatów badania było stwierdzenie, że ważną cechą charakterystyczną wzrastających kościołów były inspirujące i radosne nabożeństwa oddawania czci Bogu. Członkowie tych kościołów oczekiwali udziału w nabożeństwach, ponieważ podczas nich przeżywali głęboko spotkanie z Bogiem i Jego ludźmi, a także doznawali zachęty i zbudowania w swojej wierze. Wychodzili z nabożeństwa pragnąc żyć w większym posłuszeństwie Bogu, mocniej kochać Go i gorliwiej Mu służyć oraz dzielić się Nim z innymi.

Bóg jest „słuchaczem” nabożeństwa.

Rezultaty badań pokazują, że ważną cechą charakterystyczną wzrastających kościołów są inspirujące i radosne nabożeństwa oddawania czci Bogu.

KONKLUZJA

Wspólne oddawanie czci Bogu jest jedną z głównych funkcji kościoła. Bóg jest godny uwielbienia. Jezus powiedział, że prawdziwi czciciele oddają Bogu cześć w duchu i prawdzie. W całej historii kościoła, gdy wierzący gromadzili się razem, kształtowały się pewne elementy nabożeństw dla oddawania czci Bogu „w duchu i prawdzie”. Elementy te obejmują śpiew, muzykę, modlitwę, czytanie Biblii, kazanie, symbole i szczególne wydarzenia. Mogą one być wyrażane w wielu różnorodnych formach, w zależności od tradycji wyznaniowych i praktyk kulturowych. Badania empiryczne pokazują, że inspirujące nabożeństwa oddawania czci Bogu są cechą charakterystyczną wzrastających kościołów.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Dlaczego ważne jest, by Boży lud gromadził się na wspólne oddawanie Bogu czci? Jaki jest cel wspólnego oddawania czci Bogu?
- Jakie są powody, dla których „inspirujące” nabożeństwa przyczyniają się do wzrostu kościoła? Jakie są elementy „inspirującego” nabożeństwa?
- Co znaczy oddawanie czci Bogu w blasku Jego świętości (1 Krn. 16:29)?
- Czy według twojego kościoła lub wyznania kłanianie się i klękanie to funkcje, czy formy oddawania czci Bogu (Ps. 95:6)? Jeżeli są to formy, to jaka jest funkcja?
- Czy według twojego kościoła lub wyznania wznoszenie rąk w czasie oddawania czci Bogu jest funkcją czy formą (1 Tym. 2:8)? Jeżeli jest to forma, to jaka jest funkcja?

PLAN DZIAŁANIA

- Przeprowadź studium indukcyjne oddawania czci Bogu według księgi Objawienia 4:8-11 i 5:9-14. Odpowiedz na pytania: „Kto, co, kiedy, gdzie, jak i dlaczego”?
- Zrób listę sposobów, w jakie ludzie na twoim obszarze docelowym najbardziej naturalnie wyrażają miłość, radość i głębokie więzi z innymi.
- Pomyśl o swoim nowo założonym kościele. Które z tych form mogą być odpowiednie do wyrażenia czci Bogu w waszym nabożeństwie? Jakie formy z twojej tradycji wyznaniowej także mogą być odpowiednie? Jakie mogą być niewłaściwe dla ludzi z twojej grupy docelowej? Porozmawiaj o swoich wnioskach z prowadzącym zajęcia lub swoim doradcą.

BIBLIOGRAFIA

- Robinson, Martin i David Spriggs. *Church Planting: The Training Manual*. Oxford, England: Lynx Communications, 1995.
- Rowlands, Gerald. *Build My Church! (Volume Two)*. Singapore: I.C.M. Publications, 1995.
- Schwartz, Christian A. *Natural Church Development*. Emmelsbüll, Germany: C&P Verlags-GmbH, 1996. (Ta książka jest dostępna w językach chorwackim, francuskim, niemieckim, angielskim, portugalskim, rosyjskim i hiszpańskim. www.CundP.de/international).

Jak prowadzić wspólne oddawanie czci Bogu

PLANOWANIE I PRZYGOTOWYWANIE NABOŻEŃSTWA

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest przygotowanie uczestników zajęć do udoskonalenia oddawania czci Bogu w lokalnym kościele.

☞ Główne punkty

- Oddawanie czci Bogu jest tak ważne, że trzeba je planować.
- Nabożeństwo powinno mieć swój temat.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć elementy nabożeństwa i rolę prowadzącego oddawanie czci Bogu w lokalnym kościele.
- Wiedzieć, jak owocnie prowadzić oddawanie czci Bogu.
- Umieć poprowadzić owocne nabożeństwo oddawania czci Bogu w nowo założonym kościele.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Ta lekcja powinna przede wszystkim przybrać formę dyskusji. Jeżeli wśród uczestników są doświadczeni prowadzący oddawanie czci Bogu, niech podzielą się tym, jak to robią. Jeśli to możliwe, zaproś także doświadczone osoby spoza grona uczestników kursu, by podzieliły się tym, jak współpracują z pastorami w swoich kościołach i jak planują i przygotowują nabożeństwa.

Niech uczestnicy podzielą się na małe grupy i przećwiczą planowanie nabożeństwa. Poproś grupy o podzielenie się swoimi planami z pozostałymi uczestnikami.

WPROWADZENIE

Jednym z głównych celów lokalnego kościoła jest wywyższanie Pana. Wspólne oddawanie czci Bogu jest biblijnym nakazem, a w Biblii znajdujemy tego przykłady. Dla świata jest to świadectwo realnej obecności Boga wśród nas. W poprzedniej lekcji omawialiśmy funkcję oddawania czci Bogu, elementy nabożeństwa oraz sposób ustalania odpowiednich form oddawania czci. W tej lekcji omówimy rolę prowadzącego, podamy wskazówki do prowadzenia nabożeństwa oraz sposób jego planowania i przygotowania.

I. ROLA PROWADZĄCEGO ODDAWANIE CZCI

Rola prowadzącego oddawanie czci polega na współpracy z przywódcami kościoła nad planowaniem nabożeństw. Poza tym jest odpowiedzialny za prowadzenie nabożeństwa. Obejmuje to prowadzenie lub znalezienie ludzi do prowadzenia różnych elementów nabożeństwa, to znaczy śpiewu i muzyki, modlitwy, zbierania dziesięcin i ofiar, kazania, symboli itp.

W niektórych kościołach prowadzącym oddawanie czci jest pastor. W innych kościołach jest to członek zespołu przywódców kościoła, który współpracuje z pastorem przy planowaniu i przygotowywaniu wspólnych nabożeństw. W takim przypadku pastor zazwyczaj przygotowuje i prowadzi kazanie i symbole podczas nabożeństwa, a prowadzący często przygotowuje i prowadzi inne elementy (śpiew, modlitwa, ofiara, szczególne wydarzenia itp.). Zdarza się, że pastor jest zarazem prowadzącym i przejmuje odpowiedzialność za wszystkie elementy nabożeństwa. To może sprawdzać się w małych kościołach, ale w miarę wzrastania kościoła rośnie też prawdopodobieństwo, że Bóg dał kościołowi ludzi z odpowiednimi darami do prowadzenia

nabożeństwa i dobrze byłoby, gdyby pastor podzielił się z nimi prowadzeniem. Uchroni go to przed przepracowaniem, a także stworzy możliwość rozwoju przywództwa w kościele.

Ta sama zasada odnosi się do nowo założonych kościołów. Założyciel kościoła może postanowić, że przez pewien czas sam będzie prowadził oddawanie czci Bogu, ale gdy tylko pojawią się ludzie posiadający odpowiednie dary, powinien przygotować ich i zaangażować do służby. W ten sposób członkowie nowego kościoła mogą poczuć się odpowiedzialni za służbę w nowym kościele.

II. CECHY PROWADZĄCEGO ODDAWANIE CZCI

Prowadzący oddawanie czci powinni spełniać minimum duchowych kwalifikacji każdego formalnego przywódcy w kościele (na przykład nauczycieli szkoły niedzielnej, przywódców grup komórkowych itp.); niektóre kościoły wymagają nawet, by prowadzący oddawanie czci spełniali duchowe kwalifikacje starszego. Na pewno powinni oni być świadomi zasadniczego elementu w tym, co robią. Ich celem jest prowadzenie uwielbienia w taki sposób, by nie skupiać uwagi na sobie, ale na Bogu. Powinni to być ludzie, którzy będą kierować kościół w stronę Boga, a nie siebie samych.

Oprócz duchowych kwalifikacji dla formalnych przywódców w kościele dobrzy prowadzący oddawanie czci powinni posiadać kilka innych cech, między innymi:

A. Umiejętność uwielbiana Boga

Człowiek powołany do prowadzenia innych w oddawaniu Bogu czci powinien posiadać odpowiednie umiejętności i doświadczenie w tej dziedzinie. Niemożliwe jest prowadzenie innych w uwielbieniu, jeżeli prowadzący sam najpierw nie nauczy się wymagań i umiejętności uwielbiana Boga. Człowiek ten powinien cechować się życiem pełnym osobistego oddawania Bogu czci.

B. Zdolności muzyczne

Dobry prowadzący oddawanie czci musi posiadać zdolności w dziedzinie muzyki. Szczególnie powinien posiadać umiejętność prowadzenia innych w muzyce – prowadzenia śpiewu i gry na instrumentach, wykorzystania muzyki jako tła itp. W Starym Testamencie utalentowani muzycy prowadzili lud we wspólnym oddawaniu czci Bogu (1 Krn. 15:16-21).

C. Wrażliwość duchowa

Dobry prowadzący oddawanie Bogu czci jest wrażliwy na prowadzenie Ducha Świętego. Uwielbianie Boga powinno odbywać się pod kierownictwem Ducha Świętego. Prowadzący musi umieć rozpoznawać prowadzenie Ducha i zgodnie z nim kierować oddawaniem Bogu czci.

D. Autentyczna pokora

Dobry prowadzący uwielbienie będzie zawsze starał się „ukryć za Jezusem”. Powinien umieć kontrolować osobiste myśli, uczucia i emocje tak, by nie przeszkadzały w spotkaniu. Nic nie rujnuje duchowej atmosfery nabożeństwa oddawania czci Bogu bardziej niż prowadzący, który zwraca na siebie uwagę i promuje własną osobę. Prowadzący musi zawsze starać się o skupianie uwagi ludzi na Bogu.

E. Zdolność do prowadzenia innych w oddawaniu czci Bogu

Dobry prowadzący oddawanie czci powinni unikać „zagubienia w uwielbieniu”. Jednym z częstych przykładów tego zjawiska jest prowadzący, który zamyka oczy i wydaje się zapominać o tym, co dzieje się dookoła niego. Prowadzący powinien być świadomy tego, co dzieje się w zgromadzeniu i zachęcać wszystkich do udziału w oddawaniu czci Bogu. Możliwe jest pełne zaangażowanie w oddawanie czci i równocześnie bycie w pełni wrażliwym na ludzi. Prowadzący powinien być wrażliwy na Ducha Świętego, a równocześnie wywierać delikatny wpływ na nabożeństwo.

III. WSKAZÓWKI DO PROWADZENIA NABOŻEŃSTWA

Głębokie i pełne znaczenia oddawanie Bogu czci wymaga zdolności, wrażliwości na Ducha Świętego i doświadczenia. Kształt nabożeństwa w twoim kościele będzie bez wątpienia odzwierciedlał twoją tradycję wyznaniową i dotychczasowe doświadczenia. Istnieją jednak pewne

podstawowe wskazówki, które mogą pomóc w tym, aby każde nabożeństwo było doświadczeniem przyciągającym wierzących bliżej Boga i by podobało się Jemu.

A. Temat

Dużą pomocą dla nabożeństwa jest wybór tematu, który znajdzie odbicie we wszystkich jego elementach: muzyce, kazaniu, modlitwie itp. Nabożeństwo, które odbywa się chaotycznie będzie pozbawione mocy i osiągnie mniej niż to, które zostanie zaplanowane ze skupieniem na określonym temacie. Słowa: „po prostu pozwólm się prowadzić Duchowi” często są wymówką dla braku przygotowania, na czym cierpi jakość nabożeństwa.

B. Przejścia

Ważne są punkty przejścia między elementami nabożeństwa. Jedno czy dwa zdania wypowiedziane z wyczuciem, mające na celu pokierowanie myślami zgromadzonych, może pomóc w gładkim przejściu od uczestnictwa do aktywnego słuchania, od refleksji do działania. Prowadzący powinien wyczuwać, co robi Bóg i być może wprowadzać w trakcie drobne zmiany. Pomocne w przebiegu nabożeństwa jest także wykorzystanie muzyki w przejściach między poszczególnymi elementami.

Dużą pomocą dla nabożeństwa jest wybór tematu, który znajdzie odbicie we wszystkich jego elementach: muzyce, kazaniu, modlitwie itp.

Na przykład po zaśpiewaniu kilku dynamicznych hymnów uwielbienia dla Boga muzycy mogą zagrać krótki utwór pomagający zgromadzonym w przejściu od nastroju zwycięskiej chwały do cichej refleksji w przygotowaniu na spokojniejszy śpiew lub modlitwę lub jakiś inny element nabożeństwa.

C. Kolejność elementów

Czy kolejność elementów w nabożeństwie ma znaczenie? Na przykład czy kazanie powinno mieć miejsce przed modlitwą czy po niej? Czy Wieczera Pańska powinna być sprawowana na początku, w środku czy przy końcu nabożeństwa? Czy ważna jest równowaga między staniem i siedzeniem, między słuchaniem a uczestnictwem itp.? Zauważ, że niektóre tradycje wyznaniowe mają wyraźnie ustalone wzorce przebiegu nabożeństwa.

D. Pieśni i muzyka

Muzyka i śpiew to główne formy nabożeństwa pozwalające ludziom oddawać Bogu cześć przez uczucia i emocje. Istnieje duża różnorodność muzyki „sakralnej”, tradycyjnej i współczesnej. Oto kilka kwestii do rozważenia przy wyborze muzyki na wspólne nabożeństwo:

1. Łatwość śpiewania

Wybierajcie pieśni, które są łatwe do śpiewania i stosunkowo łatwe do nauczenia się. Powinny być dobrze znane przez zespół zakładający kościół. Przy wprowadzaniu nowych pieśni wykorzystujcie je przez kilka kolejnych nabożeństw, aby ludzie mieli możliwość dobrego nauczenia się ich. Na jednym nabożeństwie wprowadzajcie nie więcej niż jedną lub dwie nowe pieśni. Ludziom trudno jest oddawać Bogu cześć, gdy przeszkadza im nieznaną muzyka. Słowa pieśni niech będą dostępne w śpiewnikach, na osobnych kartach lub na rzutniku. To bardzo pomaga ludziom brać udział w nabożeństwie.

2. Różnorodność

Starajcie się uwzględniać tak tradycyjne pieśni i muzykę, jak i współczesne, jeśli to możliwe. Gdy jedno z głównych wyznań w Estonii opracowywała nowe wydanie swojego śpiewnika na początku lat dziewięćdziesiątych, członkowie komisji redakcyjnej starali się włączyć do niego zarówno najlepsze tradycyjne hymny, jak i hymny współczesne, które stały się częścią wspólnych nabożeństw w nowych kościołach baptystycznych. To pomogło w zacieraniu różnic w stylu nabożeństw między starszymi, tradycyjnymi kościołami a kościołami nowo założonymi.

3. Nastrój

Próbujcie uzyskać różnorodność nastrojów przez hymny. Pieśń radości na rozpoczęcie i pieśń zwycięstwa na zakończenie mogą być połączone z innymi, bardziej refleksyjnymi pieśniami w pozostałych częściach nabożeństwa. Muzyka instrumentalna może być

wykorzystana skutecznie jako przejście między świętowaniem, rozważaniem i ponownym świętowaniem. Często pomaga to zapobiec „rozcłódkowaniu” nabożeństwa.

4. Instrumenty muzyczne

Instrumenty muzyczne były często wykorzystywane w Piśmie dla wyrażania chwały i uwielbienia dla Pana. Instrumenty, o których czytamy w Starym Testamencie (harfa, trąba, lira itp.), były zwyczajnymi instrumentami muzycznymi ludzi tamtych czasów. Nie ma nic świętego w organach, pianinie czy gitarze. Pewien mały kościół w Bośni otrzymał sześć organów od kościołów z Zachodu, które uważały, że kościół ten musi mieć organy, aby „poprawnie” oddawać Bogu cześć. Niestety, nikt nie gra tam na organach, więc leżą one w piwnicy pod warstwą kurzu. Organy nie są popularnym instrumentem muzycznym na tym terenie, nie są więc używane przez wierzących na ich nabożeństwach. Muzycy zaangażowani w nabożeństwo powinni „grać umiejętnie” na swoich instrumentach (Ps. 33:3). Kto w twoim kościele ma zdolności muzyczne? Jakie instrumenty są najbardziej popularne wśród mieszkańców twojego obszaru docelowego?

Instrumenty, o których czytamy w Starym Testamencie, były zwyczajnymi instrumentami muzycznymi ludzi tamtych czasów.

Punktem koncentracji muzyki nie powinny być umiejętności i talent muzyków, ale wielkość i majestat Boga. Cała muzyka podczas nabożeństwa powinna służyć przyciąganiu ludzi bliżej do Niego.

E. Sprzęt

Czy sprzęt, który ma być wykorzystywany podczas nabożeństwa, jest dobrze przygotowany i sprawny? Poświęcenie czasu na wcześniejsze przyjście na nabożeństwo i sprawdzenie, czy sprzęt jest dobrze przygotowany i sprawny, może mieć wielki wpływ na podniesienie jakości nabożeństwa. Wadliwy sprzęt może być dla ludzi przeszkodą w uczestniczeniu w nabożeństwie i często utrudnia im skupienie uwagi na Bogu.

F. Próba

Idea przeprowadzania próby nabożeństwa często wywołuje poczucie niesmaku. Nabożeństwo jest jednak ofiarą dla Boga, a powinniśmy być gotowi dać Mu to, co najlepsze podczas wspólnego nabożeństwa. Dobrze przećwiczona muzyka, drama, świadectwa itp. mogą pomóc ludziom w bardziej owocnym uwielbieniu Boga. Słuchaczy nie muszą rozpraszać potknięcia słowne i błędy muzyczne. Próby pomagają także ocenić przebieg nabożeństwa i gwarantują harmonię jego poszczególnych elementów. Ćwiczenie pozwala prowadzącemu skoncentrować się na prowadzeniu Ducha Świętego zamiast na uzyskaniu odpowiednich efektów muzycznych.

G. Przygotowanie modlitewne

Przed nabożeństwem prowadzący, przywódcy kościoła i inni uczestniczący w nabożeństwie powinni spotkać się i modlić razem. Powierzcie nabożeństwo Bogu, proście o błogosławieństwo i o to, by Duch Święty je prowadził. Módlcie się o zbawienie ludzi niewierzących, którzy mogą przyjść, aby ich serca zostały pociągnięte do nawrócenia i wiary w Chrystusa. Módlcie się za wierzących, by zbliżyli się do Chrystusa. Módlcie się do Pana, by chronił czas nabożeństwa przed wszelkimi atakami złego.

IV. ĆWICZENIE W PLANOWANIU NABOŻEŃSTWA

Podane niżej kroki mogą pomóc ci uzyskać doświadczenie w planowaniu nabożeństwa ze swoim zespołem zakładania kościołów. Podziel uczestników zajęć na małe grupy. Niech omówią każdy z poniższych kroków i wykorzystają przykładowy arkusz planowania nabożeństwa. Po ukończeniu każda grupa niech podzieli się ze wszystkimi swoim planem.

A. Krok 1: Wybierzcie temat

Jaki będzie temat nabożeństwa? Często można ustalić go na podstawie głównej idei kazania. Na przykład, w lekcjach na temat głoszenia kazań w tym kursie przygotowaliście kazanie na podstawie fragmentu z Listu do Efezjan 5:15-21. Główna idea tego fragmentu brzmi: „Bóg chce, żebyśmy byli napełnieni Duchem, ponieważ to jest mądre i prowadzi do radosnego

życia”. Motywem przewodnim nabożeństwa mogłoby więc być „*napelnianie się Duchem*”. Jeżeli jest to szczególny dzień, taki jak dzień Zesłania Ducha Świętego, Boże Narodzenie czy Wielkanoc, wybrany przez was motyw będzie prawdopodobnie związany z treścią tego dnia.

B. Krok 2: Wybierzcie pieśni, muzykę i wydarzenia szczególne

Jakie pieśni i hymny będziecie śpiewać podczas nabożeństwa? Wybierzcie takie, które będą wiązać się z tematem, tak współczesne jak i tradycyjne. Postarajcie się także, by tempo muzyki było różnorodne, żeby odzwierciedlało zarówno świętowanie, jak i kontemplację. Czy będziecie mieć jakąś szczególną muzykę, jak solo głosowe lub instrumentalne? Czy będzie drama ilustrująca jakiś aspekt kazania? Czy będziecie mieć jakieś świadectwa? Postarajcie się, by wybrane świadectwa były związane z tematem.

C. Krok 3: Ułóżcie przebieg nabożeństwa

Ustalcie określony czas rozpoczęcia i zakończenia. Włączcie każdy aspekt nabożeństwa: pieśni, kazanie, wydarzenia szczególne, modlitwę, czytanie Biblii itp. Ilustracja 17.1 zawiera prosty arkusz planowania nabożeństwa, który możecie wykorzystać lub zmodyfikować, by ułożyć przebieg nabożeństwa. Arkusz ten może być następnie wykorzystany przez prowadzącego lub pastora jako punkt odniesienia podczas nabożeństwa.

D. Krok 4: Zróbcie listę potrzebnego sprzętu

Zróbcie listę całego sprzętu, jakiego będziecie potrzebować w trakcie nabożeństwa typu rzutnik, teksty pieśni, śpiewniki, mikrofony, specjalny sprzęt do dramy itp. Ustalcie, kto będzie odpowiedzialny za dostarczenie i przygotowanie sprzętu przed nabożeństwem oraz jego działanie w trakcie nabożeństwa.

E. Krok 5: Ustalcie datę i czas próby

Zdecydujcie, kiedy zrobicie próbę nabożeństwa. Powiadomcie wszystkich uczestników i upewnijcie się, czy termin im odpowiada.

F. Krok 6: Módlcie się o nabożeństwo

Proście Boga, by prowadził nabożeństwo. Módlcie się, by serca ludzi były gotowe do oddawania Bogu czci. Módlcie się za niewierzących, którzy mogą przyjść, aby ich serca były otwarte na Pana. W niektórych kościołach są zespoły modlitewne, które modlą się o nabożeństwo w trakcie jego trwania. W innych kościołach są zespoły modlitewne, które przychodzą do kościoła wcześniej i modlą się o nabożeństwo i w ciszy modlą się za ludzi wchodzących.

G. Krok 7: Oceńcie nabożeństwo

Po nabożeństwie przeznaczcie czas na jego ocenę. Jak wyglądał przebieg i atmosfera nabożeństwa? Co należałoby zmienić? Co trzeba wykorzystać ponownie? Czy Bóg spotkał się z waszym zgromadzeniem w szczególny sposób? Czy jacyś ludzie zostali szczególnie poruszeni w trakcie nabożeństwa? Czy ktoś został zbawiony? Wnioski z tej oceny wykorzystajcie przy planowaniu następnych nabożeństw.

Ilustracja 17.1 Przykładowy arkusz planowania nabożeństwa
PRZYKŁADOWY ARKUSZ PLANOWANIA NABOŻEŃSTWA
Przebieg nabożeństwa

Data: _____

Kościół: _____

Czas	Element	Osoba odpowiedzialna

KONKLUZJA

Wspólne oddawanie czci Bogu jest jedną z głównych funkcji i przywilejów kościoła. Prowadzenie nabożeństwa jest ważnym zadaniem, którego nie można lekceważyć. Dobry prowadzący czas

oddawania czci są darem Boga dla kościoła. Trzeba ich rozpoznać, przygotować i posłać do służby. Właściwa modlitwa i planowanie nabożeństwa może wzmocnić efektywność oddawania chwały Stwórcy przez zgromadzenie. Wybór tematu, ustalenie pieśni, muzyki i wydarzeń szczególnych oraz ustalenie przebiegu nabożeństwa to ważne aspekty stwarzania owocnego środowiska uwielbiana.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Czy istnieją formy wyrazu używane często w twojej kulturze, które mogą być włączone w nabożeństwo (na przykład: poezja)? Jak mógłbyś wykorzystać te formy wyrazu w nabożeństwie?
- Dlaczego ważne jest poświęcenie czasu na zaplanowanie nabożeństwa?
- Jaka powinna być rola pastora w planowaniu nabożeństwa? Jaka powinna być rola prowadzącego oddawanie czci?
- Opisz przebieg nabożeństwa, które było szczególnie ważne dla ciebie. Jakie elementy tego nabożeństwa były najbardziej efektywne? Czego możesz nauczyć się z tego nabożeństwa, co pomoże ci w planowaniu nabożeństw dla twojego kościoła?

PLAN DZIAŁANIA

- Zaplanuj i przygotuj nabożeństwo. Po nabożeństwie oceń jego efektywność. Co się sprawdziło? Co powinieneś zmienić? Podziel się wnioskami z prowadzącym zajęcia lub doradcą.
- Jeśli to możliwe, odwiedź inne kościoły na twoim obszarze docelowym lub w jego pobliżu. Obserwuj nabożeństwo i zwróć uwagę na formy oddawania czci Bogu. Czego możesz nauczyć się ze swoich obserwacji, co mógłbyś zastosować w swoim kościele?

BIBLIOGRAFIA

- Robinson, Martin i David Spriggs. *Church Planting: The Training Manual*. Oxford, England: Lynx Communications, 1995.
- Rowlands, Gerald. *I Will Build My Church! (Volume Two)*. Singapore: I.C.M. Publications, 1995.

KOŚCIÓŁ
LEKCJA **18**

Kościół lokalny a większe Ciało Chrystusa

PARTNERSKA WSPÓŁPRACA

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest pomóc uczestnikom kursu w poznaniu zasad efektywnej współpracy i partnerstwa z większym Ciałem Chrystusa, na przykład: innymi kościołami, wyznaniami, organizacjami pozakościelnymi itp.

Główne punkty

- Poziomy współpracy będą różniły się w zależności od aktualnego zadania i cech charakterystycznych zaangażowanych grup.
- Istnieje co najmniej dziesięć cech efektywnego partnerstwa.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć jak budować efektywne poziomy współpracy i partnerstwa dla różnych celów służby.
- Znać zasady budowania efektywnego partnerstwa.
- Uczestniczyć w budowaniu partnerstwa wśród szerokiego kręgu służb zakładających kościoły.

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Wykorzystaj połączenie wykładu i dyskusji w klasie. Niech uczestnicy kursu przedyskutują kwestię koncentrycznych kół relacji. Czy rzeczywiście używamy tego podejścia w naszym osobistym życiu?

I. PARTNERSTWO

Istnieją dwa przekonujące powody budowania partnerstwa z innymi kościołami i organizacjami w regionie i kraju leżącymi w naszym kręgu odpowiedzialności. Jeden z nich jest teologiczny, a drugi praktyczny.

A. Powód teologiczny

Powodem teologicznym jest zasadnicza jedność Ciała Chrystusa. Wszyscy ci, którzy narodzili się ponownie, zostali zaadoptowani do Bożej rodziny (Jan 1:12,13). Rodzina ta jest także nazywana ciałem, i jest jedna (Efez. 4:3-6). W swojej modlitwie arcykapłańskiej Chrystus modlił się o jedność, aby świat mógł uwierzyć, że Ojciec Go posłał (Jan 17:20-21). Tajemnicą Ewangelii jest to, że Bóg uczynił wszystkich kimś jednym w Chrystusie, krusząc dzielące ich bariery (Efez. 3:2-6; Gal. 3:26-28). Podziały i rywalizacja między członkami Kościoła były i są dalej przeszkodą dla Ewangelii, zgorszeniem dla niewierzących i obrazą dla jedności osób Trójcy.

Jeżeli my, ze wszystkimi naszymi odrębnościami i różnicami, jesteśmy częścią Ciała Chrystusa, to powinniśmy zacząć postępować zgodnie z tym. Gdy świat zobaczy naszą jedność i miłość, zacznie go pociągać wiara w Jezusa Chrystusa.

B. Powód praktyczny

W krajach, w których populacja ewangelicznych chrześcijan jest mniejsza niż 2%, bardzo mało prawdopodobne jest, by jakieś jedno wyznanie czy organizacja mogła sama wypełnić Wielki Nakaz Misyjny. Wypełnienie narodu świadczącymi wspólnotami wierzących będzie wymagało uczestnictwa wszystkich Bożych dzieci w tym narodzie.

Co więcej, jeżeli przeprowadzimy dokładne badania, odkryjemy, że różne organizacje i kościoły posiadają środki potrzebne innym. Niektóre kościoły wydały pomocne materiały do czynienia

ludzi uczniami Jezusa. Inni opracowali programy szkoleniowe dotyczące służby w kościele, a jeszcze inni są specjalistami od współczesnych form oddawania czci Bogu. Niektóre organizacje specjalizują się w środkach przekazu, inne w pracy młodzieżowej, ewangelizacji przez sport, film JEZUS itp. Dzielenie się tymi środkami ubogaca całe Ciało Chrystusa.

Gdy będziemy modlić się razem, wspólnie prowadzić badania i dzielić się swoimi zasobami, być może odkryjemy, że Bóg dał nam wszystko, czego potrzebujemy do wykonania naszego zadania. Nie znaczy to, że różne wyznania powinny połączyć się lub zakładać kościoły dla innych. Mogą zachować swoją odrębność i zakładać kościoły zachowujące ich tradycje. Możliwe jest jednak robienie tego przy równoczesnej współpracy z innymi grupami.

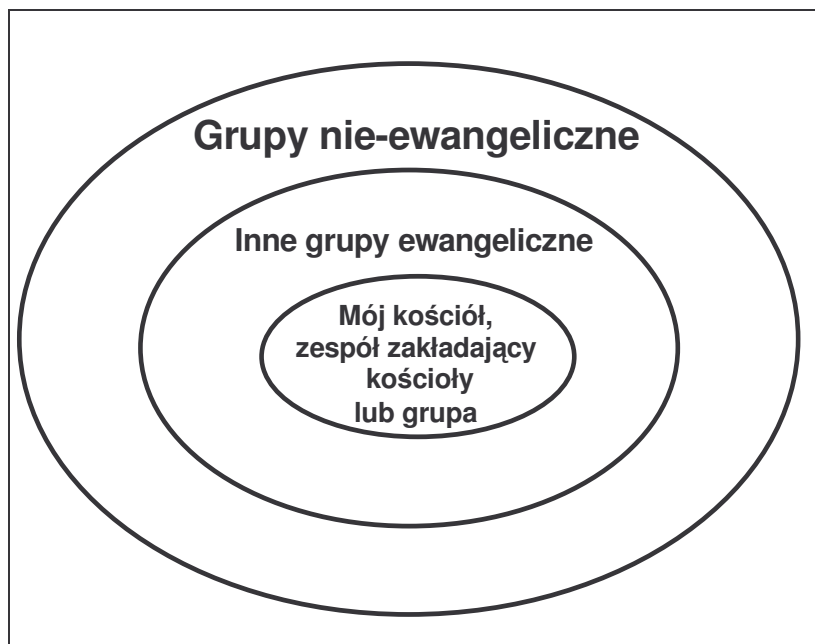
Praktyczny model

Wielu pyta, jak jest możliwe partnerstwo z innymi kościołami lub organizacjami, które mają inne cechy szczególne, bez zatracenia własnej tożsamości i bez kompromisów w kwestiach ważnych dla nich doktryn lub tradycji.

Pomocne będzie tutaj rozważenie poniższego paradygmatu koncentrycznych kół przedstawionego na ilustracji 18.1. W centrum kręgu mamy nasz kościół lokalny, zespół zakładający kościoły czy organizację. Jeśli członkowie chcą być częścią tej grupy, muszą zgodzić się z podstawowymi prawdami – w ten sposób można zachować harmonię życia i służby. Możliwa jest jednak współpraca z innymi grupami ewangelicznymi w naszym regionie w dziedzinach takich jak badanie terenu, modlitwa, dzielenie się zasobami i szkolenie w celu nasycenia regionu kościołami. Poszczególne grupy współpracują na pewnych poziomach bez poświęcania własnej odrębności, równocześnie pozwalając innym zachować ich odrębność.

Możliwa jest także współpraca z grupami nie-ewangelicznymi w działaniach przynoszących korzyść całemu narodowi. Za przykład mogłaby posłużyć współpraca z nie-ewangelicznymi grupami chrześcijańskimi polegająca na wzywaniu lokalnych władz do wydania praw broniących moralności publicznej i biblijnych wartości. Innym przykładem może być współpraca w dostarczaniu pomocy ofiarom klęsk żywiołowych.

Ilustracja 18.1 Koncentryczne kręgi relacji

C. Przykład partnerstwa

Chrześcijanie zakładający kościoły z różnych wyznań w Rumunii zakładają kościoły dla swoich wyznań. Współpracują jednak na poziomie ponadwyznaniowym w następujących obszarach:

- Modlitwa
- Badanie terenu
- Szkolenie założycieli kościołów
- Strategie okręgowe

Każde wyznanie zachowuje swoją odrębność, ale korzysta z partnerstwa w wyniku dzielenia się ideami i zasobami (w zakresie szkolenia, ewangelizacji itp.). W rezultacie partnerstwa wszystkie wyznania doświadczają większego wzrostu i pomnażania.

II. POZIOMY ZAANGAŻOWANIA W PARTNERSTWIE

Istnieją różne możliwe poziomy współpracy w inicjatywie zakładania kościołów aż do nasycenia. Każdy kolejny wymaga większego stopnia poświęcenia ze strony uczestników. Nie ma tutaj dobrych i złych poziomów. Każdy poziom współpracy może być właściwy w zależności od sytuacji. W rzeczywistości często lepiej jest, gdy potencjalni partnerzy zaczną od poziomu konsultacji, a potem, w miarę wzrastania wzajemnego zrozumienia i zaufania, mogą pogłębiać poziomy partnerstwa. Ponieważ partnerstwo jest oparte na więziach między ludźmi, to gdybyś zaczął od głębokiego poziomu partnerstwa, mogłoby brakować więzi potrzebnych do podtrzymywania ruchu w okresach kryzysu.

A. Poziom 1: Ignorancja (brak współpracy)

Na pierwszym poziomie jest ignorancja, którą jakże często uznaje się za normalną. W niektórych miastach chrześcijańskie grupy działają obok siebie nie wiedząc nawet, że ktoś z taką samą wiarą i wizją służy na tym samym terenie. Na pewnych obszarach jedne inicjatywy zakładania kościołów mogą nieświadomie pokrywać się z innymi. Może to wywoływać niepotrzebne konflikty.

B. Poziom 2: Świadomość

Gdy różne kościoły lub organizacje działające na tym samym terenie uświadamiają sobie nawzajem swoje istnienie i uznają się nawzajem jako prawdziwe grupy chrześcijańskie, zaczyna się kształtować poczucie wspólnoty.

C. Poziom 3: Konsultacja

Konsultacja ma miejsce wtedy, gdy różne grupy na danym obszarze spotykają się od czasu do czasu, by poinformować innych o swoich działaniach w sferze zakładania kościołów oraz o swoich planach, i by modlić się o siebie.

D. Poziom 4: Współdziałanie lub sieć

Ten poziom widoczny jest wtedy, gdy istnieje stały sposób przekazywania informacji i potrzeb modlitwy. Uczestnicy zgadzają się na kooperację w wybranych zadaniach w ograniczonym zakresie czasowym. Na przykład może to być przeprowadzenie badania terenu w całym mieście lub dzień postu i modlitwy skoncentrowany na osiedlu, na którym nie była jeszcze głoszona Ewangelia.

E. Poziom 5: Współpraca lub partnerstwo

Jeżeli jakaś grupa kościołów lub organizacji postanawia współpracować w prowadzeniu całego programu szkoleniowego dla założycieli kościołów lub ponadwyznaniowej szkoły biblijnej, z wkładem wnoszonym przez każdą grupę, wówczas mamy do czynienia z partnerstwem. Przez dzielenie się zasobami każde wyznanie doprowadzi do założenia większej liczby kościołów i większego rozwoju Królestwa Bożego.

III. DZIESIĘĆ CECH EFEKTYWNEGO PARTNERSTWA

Ilustracja 18.2 zawiera tabelę podającą dziesięć cech efektywnego partnerstwa. Wzajemne zaufanie partnerów jest prawdopodobnie najważniejszą cechą efektywnego partnerstwa. Poza tym partnerstwo, które nie ma jasnej wizji i celów, często nie trwa długo. Partnerstwo, jakiego pragniemy, to partnerstwo oddane wizji nasycenia całych regionów świadczącymi wspólnotami wierzących.

Według twojego doświadczenia pracy w partnerstwie, które cechy były najtrudniejsze do uzyskania między partnerami? Jeżeli masz doświadczenie nieudanego partnerstwa, zastanów się, jakich cech brakowało i jak przyczyniło się to do niepowodzenia.

Ilustracja 18.2 Dziesięć cech efektywnego partnerstwa

DZIESIĘĆ CECH EFEKTYWNEGO PARTNERSTWA

- 1 Efektywne partnerstwo jest zbudowane na zaufaniu, szczerości i wzajemnej trosce.**
Partnerstwo to coś więcej niż koordynacja, planowanie, strategię i taktyka.
- 2 Trwale partnerstwo potrzebuje animatora lub koordynatora.**
Jest to ktoś, kto za obopólną zgodą otrzymuje rolę ożywiania partnerstwa i podtrzymywania go.
- 3 Efektywne partnerstwo powstaje dla realizacji konkretnej wizji lub zadania.**
Owocne partnerstwo koncentruje się na zadaniach (celach), nie na sposobach (strukturze).
Forma zawsze podąża za funkcją.
- 4 Efektywne partnerstwo rozpoczyna się od rozpoznania potrzeb ludzi, do których chcemy dotrzeć lub którym chcemy służyć.**
Nie rozpoczyna się ono od napisania wspólnego sformułowania teologicznego. Na podstawie potrzeb, priorytetów Królestwa, barier dla duchowych przełomów i dostępnych lub potrzebnych środków muszą zostać opracowane realistyczne priorytety działania, uzgodnione przez partnerów.
- 5 Partnerstwo jest procesem, nie wydarzeniem.**
Początkowe fazy badania i tworzenia partnerstwa zabierają dużo czasu. Nawet spotkanie badawcze zorganizowane zbyt wcześnie może zniszczyć możliwość partnerstwa. Ostatecznie wymagane jest osobiste zaufanie, a jego zbudowanie wymaga czasu.
- 6 Efektywne partnerstwo jeszcze trudniej jest podtrzymać niż rozpocząć.** Dbanie o to, by wizja była ciągle żywa, punkt koncentracji wyraźny, komunikacja dobra i rezultaty zadowalające wymaga wielkiej koncentracji i długofalowego zaangażowania.
- 7 Efektywne partnerstwo tworzone jest przez partnerskie służby mające jasną tożsamość i wizję.**
Wszyscy partnerzy muszą mieć własne wyraźne sformułowanie misji i żyć według niego. W przeciwnym przypadku nigdy nie będą rozumieć tego, jak „pasują” do innych, jaki wkład mają wnieść do całości i jakie korzyści uzyskać ze wspólnego wysiłku.
- 8 Efektywne partnerstwo uznaje różnice w historii, wizji i służbie partnerów, a nawet cieszy się nimi.**
Ostatecznie jednak partnerstwo musi być skoncentrowane na tym, co partnerzy mają wspólnego, jak wizja i wartości, cele służby, a nie na różnicach.
- 9 Efektywne partnerstwo pozostaje skoncentrowane na swoich ostatecznych celach i wizji.**
Partnerzy nie dają się od nich odciągnąć przez codzienne wymagania operacyjne. Często łatwo jest koncentrować się na środkach zamiast na celach.
- 10 Efektywne partnerstwo spodziewa się problemów i planuje z góry jak im zaradzić.**
Zadbaj o to, by w partnerstwo wbudowany był proces radzenia sobie ze zmianami, wyjątkami, rozczarowaniami, niespełnionymi zobowiązaniami i w ogóle z tym, co niespodziewane.

(„Dziesięć cech” zaczerpnięte z materiałów Phila Butlera z Interdev.)

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Jakże są niektóre sposoby, którymi mógłbyś zacząć budować więzi i zaufanie z wierzącymi z innych grup w twoim regionie?
- Jakże są konkretne możliwości skorzystania ze współpracy w pomnażaniu kościołów przez chrześcijan zakładających kościoły z różnych wyznań w tym samym mieście?
- Jak Bóg patrzy na rywalizację między grupami ewangelicznych chrześcijan?
- W jaki sposób ewangeliczni chrześcijanie powinni odnosić się do nie-ewangelicznych grup w swoim regionie, zwłaszcza uznanych kościołów, takich jak prawosławie czy rzymski katolicyzm?

PLAN DZIAŁANIA

- Zastanów się, jakie kościoły lub organizacje w twoim regionie znajdują się w każdym z trzech kręgów diagramu relacji.
- Przejrzyj wyniki badania terenu w swoim regionie i wypisz aktywne kościoły i grupy.
- Nawiąż osobisty kontakt z przywódcami grup z pierwszego i drugiego kręgu i zacznij budować z nimi więzi. Zacznij od zapytania ich o ich wizję dla regionu.
- Zastanów się nad zorganizowaniem konsultacji, sieci koordynacyjnej lub partnerstwa skoncentrowanego na wypełnieniu waszego regionu kościołami.

BIBLIOGRAFIA

Butler, Phil. *Effective Partnerships*. Seattle, WA: INTERDEV, 1990.

KOŚCIÓŁ
LEKCJA
19

Historyczny wpływ Kościoła w Polsce

HISTORIA CHRZEŚCIJAŃSTWA W TWOIM KRAJU

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest pomóc uczestnikom kursu w uzyskaniu historycznej perspektywy roli Kościoła w ich kraju oraz w nauczaniu się czegoś z jego zwycięstw i błędów.

Główne punkty

- [Różne, w zależności od kraju]

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Potrafić opowiedzieć podstawy historii Kościoła w jego kraju oraz jego wpływ na społeczeństwo.
- Wiedzieć, że Bóg działał w jego kraju od długiego czasu i wiedzieć, jak każde pokolenie wierzących odpowiadało na nakaz dotarcia do potrzebujących zbawienia ludzi ze swojego pokolenia.
- Uczestniczyć w służbie zakładania kościołów z większym uznaniem dla wysiłków poprzednich pokoleń wierzących.

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Ta lekcja jest ściśle powiązana z krajem uczestników. Naszym zamiarem jest, by została napisana przez ludzi z poszczególnych krajów. Materiał zawarty tutaj to sugestia szkicu, który ma pomóc w przeprowadzeniu badań do tej lekcji. Długość przygotowanego materiału nie powinna przekraczać dziesięciu stron.

Ta lekcja powinna być poprowadzona w taki sposób, by uczestnicy kursu zapoznali się z przygotowanym artykułem, a następnie omówili jego główne punkty i lekcje, jakich się nauczyli, które mogą znaleźć zastosowanie współcześnie.

Pod koniec lekcji przeznacz czas na oddanie Bogu chwały i dziękowanie Mu za chrześcijańskie dziedzictwo, jakie dał uczestnikom kursu. Poświęć czas na modlitwę, aby Kościół w tym pokoleniu był solą i światłem dla ludzi żyjących w waszym kraju i aby wywierał wpływ na cały świat.

Wskazówki do pisania tej lekcji

Ta lekcja ma pomóc założycielom kościołów zobaczyć, że są częścią historycznego ruchu Bożego działania w swoim kraju i uzyskać wiedzę na temat zakładania kościołów w przeszłości oraz czerpać z tego zachętę. Ta lekcja jest podsumowaniem historii kościoła w danym kraju i naszym zamiarem jest, by została napisana przez wierzących z tego kraju. Poniżej podajemy sugerowany szkic treści tej lekcji. Wspaniałym uzupełnieniem lekcji byłyby pomoce wizualne, takie jak mapy pokazujące obecny status chrześcijaństwa w kraju lub historyczny wzrost Kościoła.

WPROWADZENIE

Podaj cel lekcji oraz jej zakres.

I. POCZĄTKI CHRZEŚCIJAŃSTWA

Opisz, kiedy chrześcijaństwo po raz pierwszy pojawiło się w danym kraju: skąd przyszło i od kogo?

- Jak przekształciło ogół społeczeństwa?
- Zaznacz, czy chrześcijaństwo przyjęło formę instytucjonalną i stało się „religią państwową”. W jaki sposób wpłynęło to na głoszenie Ewangelii w kraju?

- Przedstaw ważne postacie chrześcijańskie lub męczenników.
- Jakie były przeszkody, przed którymi stanęło chrześcijaństwo? Jak były pokonywane?

II. WZROST CHRZEŚCIJAŃSTWA

Opisz podstawowy wzrost chrześcijaństwa od początku do chwili obecnej.

- Jakie inne ruchy chrześcijańskie przybyły do kraju po początkowym wkroczeniu Ewangelii – kiedy, przez kogo, jak?
- Jaki wpływ wywarły one na ogół społeczeństwa i na wzrost chrześcijaństwa?
- Omów ważne okresy w historii, w których Kościół był prześladowany, okresy wielkiego wzrostu lub czasy, w których chrześcijaństwo miało wielki lub pozornie żaden wpływ na reformy społeczne.
- Zwróć uwagę na to, czy Kościół wysyłał misjonarzy do innych krajów, czy troszczył się o grupy etniczne lub prowadził służbę społeczną. W jaki sposób się to dokonywało?

III. OBECNY STAN CHRZEŚCIJAŃSTWA

Opisz obecny stan Kościoła.

- Co dzieje się w kategoriach wzrostu, nowych wyznań itp.?
- Jak wygląda obecny wpływ chrześcijaństwa w kraju w porównaniu do wpływu religii tradycyjnych lub niechrześcijańskich?
- Jaki wpływ wywiera Kościół na społeczeństwo?
- Jakie są główne problemy, przed którymi stoi, jeśli chodzi o głoszenie Ewangelii?

KONKLUZJA

Przedstaw kilka kluczowych lekcji, jakich Kościół w waszym kraju nauczył się w ciągu historii.

- Jak można zastosować je do zadania Kościoła wypełnienia Wielkiego Nakazu Misyjnego w tym pokoleniu?
- Jakie są niektóre zachęcające i ostrzegawcze wnioski dla chrześcijan zakładających kościoły dzisiaj?

BIBLIOGRAFIA I ŹRÓDŁA

Podaj bibliografię, z której korzystałeś pisząc ten artykuł. Dodatkowo podaj wszystkie inne materiały źródłowe, które mogą być pomocne dla uzyskania dalszych informacji na temat historii chrześcijaństwa w twoim kraju.

DUCHOWY CHARAKTER

DUCHOWY
CHARAKTER

14

LEKCJA

Służba pojednania

ROZWIĄZYWANIE KONFLIKTÓW

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest przygotowanie chrześcijan do ich zadania interwencji w konflikcie z łaską i ufnością, aby potrafili rozwiązywać konflikty bez gorszenia innych i niszczenia więzi z ludźmi.

☞ Główne punkty

- Konflikt jest rzeczą normalną i nie musi powodować podziałów.
- Rozwiązanie konfliktu jest możliwe dzięki Ewangelii.
- Miłość jest główną cechą konieczną dla rozwiązania konfliktu.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć, jak Ewangelia wpływa na nasze sytuacje konfliktowe.
- Wiedzieć, jak kochać ludzi w sytuacjach konfliktowych.
- Uczestniczyć w rozwiązywaniu konfliktu w biblijny i zdrowy sposób.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Podczas tej sesji zobaczymy konflikt w kontekście Ewangelii, aby poznać nowy sposób podejścia do niego. To może wywołać wiele dyskusji i pytań. Uczestnicy mogą chcieć rozmawiać o tym, jak i kiedy należy zerwać z ludźmi z powodu nierozwiązanego konfliktu. Ta lekcja nie dotyczy tego tematu; przeciwnie, zajmuje się tym, co trzeba zrobić, aby rozwiązać konflikt.

Koncepcje przedstawione w tej lekcji można najlepiej zilustrować autentycznymi przykładami. Najlepiej byłoby, gdybyś mógł podzielić się kilkoma przykładami z własnego doświadczenia, jeśli to możliwe.

WPROWADZENIE

Żyjemy w niedoskonałym świecie jako odkupieni grzesznicy. W Piśmie czytamy: „(...) nikt żyjący nie jest sprawiedliwy przed Tobą (Bogiem)!” (Ps. 143:2). W najlepszym przypadku jesteśmy niedoskonali, przechodzimy przez proces stopniowego przekształcania na obraz Jezusa Chrystusa (2 Kor. 3:18). W trakcie tego procesu mówimy i robimy rzeczy – większość nieświadomie – które krzywdzą innych. Uczucia zostają zranione i powstają konflikty. Choć należy spodziewać się konfliktów w upadłym świecie, prawdą jest, że jeśli nie będziemy pracować nad ich rozwiązaniem, w końcu wyniszczymy się nawzajem. Paweł napisał do Galacjan: „A jeśli u was jeden drugiego kąsa i pożera, baczenie, bądźcie się wzajemnie nie zjedli” (Gal. 5:15).

Ta sesja zajmuje się radzeniem sobie z konfliktami, jakie powstają między ludźmi, zwykle z powodu osobistych preferencji, a nie z powodu jakiegoś oczywistego grzechu. Gdyby konflikt był rezultatem grzechu lub gdyby nie został rozwiązany przez zaangażowane osoby, mogłaby być konieczna interwencja kościoła (zobacz Kościół, Lekcja 15: „Dyscyplina kościelna”).

Jako chrześcijan zakładający kościoły powinniśmy dbać o dobre więzi z ludźmi. Choć sesja ta zajmuje się rozwiązaniem konfliktów, lepiej jest oczywiście im zapobiegać. Pierwsza część „przymierza” na Ilustracji 15.1 podaje kilka praktycznych kroków dla unikania konfliktów.

Jak możemy doprowadzać innych do zgody ze sobą nawzajem i z Bogiem? Jak zobaczymy w tej sesji, Bóg dał nam zadanie i metodę rozwiązania konfliktów. Nie zapomnij o osobistym zastosowaniu tego nauczania. Wtedy będziesz mógł pomagać innym w „posłudze jednania” (2 Kor. 5:18).

I. WSTĘPNE MYŚLI NA TEMAT ROZWIĄZYWANIA KONFLIKTÓW

A. Konflikty są nieuniknione z powodu naszej niedoskonałości

Tylko człowiek doskonały mógłby przejść przez to życie bez jakiegokolwiek konfliktu (Jak. 3:2). Każdy z nas prawdopodobnie mógłby opowiadać wiele historii konfliktów, jakie mieliśmy z innymi. Choć zgadzamy się *teologicznie* z Listem do Galacjan 5:24: „*ci, którzy należą do Chrystusa Jezusa, ukrzyżowali ciało swoje z jego namiętnościami i pożądaniami*” – na podstawie naszego doświadczenia wiemy, że daleko nam do bezgrzesznego życia. Nie powinniśmy więc być zaskoczeni, gdy pojawia się konflikt. Równocześnie nie powinniśmy fatalistycznie akceptować konfliktów jako koniecznej części życia chrześcijan. Przyjrzymy się temu, w jaki sposób według słów Chrystusa powinniśmy rozwiązywać konflikty i godzić się ze sobą.

B. Trudności związane z konfrontacją

Niektóre konflikty mogą być łatwo rozwiązane przez wyznanie błędu, poproszenie o przebaczenie i dokonanie niezbędnych zmian. Inne konflikty mogą wymagać konfrontacji. Co przychodzi ci na myśl, kiedy słyszysz słowo „konfrontacja”? Poniższe powszechne przekonania na temat konfrontacji nie są w rzeczywistości prawdziwe, powstrzymują jednak ludzi przed szczerą rozmową z innymi:

1. Konfrontacja jest zawsze destrukcyjna.
2. Gdy jesteś zaangażowany w konfrontację, najważniejszą rzeczą jest wyjść z niej zwycięsko.
3. Silniejszy w końcu wygrywa konflikt i konfrontację.
4. Konfrontacja i konflikt niszczą więzi międzyludzkie.

Żadne z powyższych stwierdzeń nie jest prawdziwe. Ponieważ jednak często myślimy, że są one prawdziwe, niekiedy powstrzymują nas przed rozwiązywaniem problemów w naszych więziach z innymi ludźmi.

- Gdy jako chrześcijanie mówimy o konfrontacji w kontekście łagodzenia konfliktów, mamy na myśli pójście do drugiej osoby, z którą mamy konflikt, w duchu miłości i z pragnieniem pojednania. Nie znaczy to, że powinniśmy akceptować nieprawdę lub unikać istoty problemów. Mamy mówić prawdę sobie nawzajem, ponieważ jesteśmy wszyscy członkami jednego Ciała (Efez. 4:25). W Piśmie czytamy: „Niech nie wychodzi z waszych ust żadna mowa szkodliwa, lecz tylko budująca, zależnie od potrzeby, by wyświadczała dobro słuchającym” (Efez. 4:29).

C. Rezultaty unikania rozwiązywania konfliktów

Decyzja nie angażowania się w rozwiązywanie konfliktów w kościele, domu, pracy lub z przyjaciółmi może w rzeczywistości być bardzo szkodliwa. Może uczono cię, że lepiej jest cierpieć w milczeniu, ale gdy dzieje się coś takiego, wewnątrz wzbiera gniew, który zaczyna toczyć twoje wnętrze jak rak. W Efezjan 4:26-27 czytamy: „Gniewajcie się, a nie grzeszcie: niech nad waszym gniewem nie zachodzi słońce!”. Jeżeli na to pozwalamy, „dajemy miejsce diabłu”.

Przykład #1

Pewien człowiek w nowo założonym kościele ma nawyki, które powodują, że nie jest łatwo z nim przebywać. Próbuje zaprzyjaźnić się z różnymi ludźmi w kościele, ale bez powodzenia. W końcu dochodzi do wniosku, że nie jest tutaj mile widziany i albo przestaje brać udział w życiu kościoła, albo przenosi się do innego.

Przykład #2

Pewna kobieta w kościele miała problemy z higieną. Potrzebowała, by ktoś z nią o tym porozmawiał. Gdy ludzie z jej kościoła w końcu zaproponowali jej rozmowę na ten temat, było to trudne i wiązało się z ryzykiem. Kobieta mogła wpaść w gniew i poczuć się mocno zakłopotana. Ale członkowie jej wspólnoty zrobili to w miłości i ona przyjęła ich uwagi. Miłość oznaczała w tej sytuacji pójście do tej kobiety, aby jej pomóc; brak reakcji nie byłby okazaniem jej miłości.

Wyjaśnij, w jaki sposób poprowadziłbyś konfrontację z osobami z powyższych przykładów.

II. ROZWIĄZYWANIE KONFLIKTÓW JEST MOŻLIWE DZIĘKI EWANGELII

A. Ewangelia uwalnia nas do zajmowania się konfliktami

Ewangelia wyzwala nas do podejmowania rozmowy z ludźmi na tematy, które nas dotyczą. By w pełni doświadczyć tej wolności, musimy najpierw zrozumieć własne słabości i lęki. Gdy rozumiemy to, co wywiera na nas wpływ, możemy bez poczucia zagrożenia stawić czoło konfrontacji.

Poniżej podajemy częste powody unikania przez ludzi sytuacji konfliktowych. Gdy zobaczymy nasze lęki związane z konfliktami, stanie się jasne, że pokonuje je Ewangelia.

- Lęk przed błędem
- Lęk przed przegraną
- Lęk przed odrzuceniem
- Lęk przed tym, co pomyślą inni
- Lęk przed odwzajemnieniem konfrontacji

Czy rozpoznajesz tu własne obawy? Jeżeli tak, to prawdopodobnie problemem jest to, co myślisz sam o sobie. Osoba z powyższymi lękami może uwielbiać służbę innym, ale – bardziej troszczy się o swoją reputację czy uczucia. Jeżeli jednak człowiek myśli o Ewangelii, to rozumie, że Jezus jest tym, który daje prawość i reputację. W takim przypadku powyższe obawy nie są w rzeczywistości problemem. Nasze poczucie bezpieczeństwa i reputacja są w Chrystusie. Kierujemy się pragnieniem służby i miłości, nie lękiem, karą czy pragnieniem, żeby dobrze wypaść. Ludzie czują się o wiele bezpieczniej z tymi, którzy nie troszczą się przesadnie o swoją reputację. Rozumienie swojej pozycji w Chrystusie może dać ci śmiałość do szczerej konfrontacji z innymi.

Rozumienie swojej pozycji w Chrystusie może dać ci śmiałość do szczerej konfrontacji z innymi.

B. Ewangelia daje nam wzór rozwiązywania konfliktów

Pisząc do kościoła w Efezie Paweł przedstawia konflikt, jaki istniał między Żydami i poganami, a także pojednanie, które stało się możliwe przez krzyż (Efez. 2:11-16). Sama natura Ewangelii pokazuje nam, jak mamy kochać siebie nawzajem nawet w konflikcie.

Gdy znajdujemy się w konflikcie z inną osobą, w naturalny sposób myślimy: „Ja mam rację, a ty się mylisz”. Gdy to robimy, trzymamy się uparcie własnej sprawiedliwości i demonstrujemy swoją ślepotę na nasze własne wady i grzech. Po prostu nie chcemy przyznać się do naszej słabości i potrzeby przebaczenia.

W przeciwieństwie do postawy: „Ja mam rację, a ty się mylisz” Ewangelia pokazuje nam przykład zupełnie innego sposobu podejścia do konfliktu. Aby rozwiązać fundamentalny konflikt między ludzkością a jej Stwórcą, Jezus zrezygnował ze swoich praw, uniżył się (Filip. 2:5-8) i cierpiał (1 Piotra 3:18), umożliwiając rozwiązanie.

Jak by to było, gdybyśmy mieli taką postawę wobec innych? Czy konflikty nie byłyby łatwiejsze do rozwiązywania, gdybyśmy byli w większym stopniu gotowi unżyć się zamiast chronić własną dumę? To jest postawa, jaką Jezus ma wobec nas. Jego przykład prowadzi nas do życia, w którym możemy zrezygnować z naszego „prawa do posiadania racji” i troszczyć się o potrzeby innych bardziej niż o własne (Filip. 2:2-3).

III. NAUCZANIE NOWEGO TESTAMENTU NA TEMAT ROZWIĄZYWANIA KONFLIKTÓW

A. Ewangelia Mateusza 18:15-17

Jezus podaje bardzo jasny obraz tego, czego oczekuje od swoich naśladowców w kwestii rozwiązywania konfliktów. Przeczytaj ten fragment i zwróć uwagę na zasady rozwiązywania konfliktów, jakie podaje nasz Pan.

- Wypisz zasady zawarte w tym fragmencie.

- Zwróć uwagę na to, że przypowieść o zgubionej owcy poprzedza ten fragment, a przypowieść o niemiłosiernym słudze następuje zaraz po nauczaniu o rozwiązywaniu konfliktów. Jak myślisz, jakie jest znaczenie tego kontekstu dla wierszy 15-17?

Pewna grupa chrześcijańska pracująca w Europie Wschodniej napisała poniższe przymierze w dziedzinie więzi międzyludzkich oparte na tym fragmencie. Jest to wzór, który może być wykorzystany przez twój kościół.

Ilustracja 15.1 Przykładowe przymierze dla rozwiązywania konfliktów

My, członkowie _____, traktując poważnie nakaz Pisma, by żyć w zgodzie jako bracia i siostry i pokazywać światu miłość Chrystusa przez naszą wzajemną miłość do siebie, zawieramy ze sobą następujące przymierze:

1. Będę czuwał, by chronić prawość i dobre imię innych członków zespołu przez to, że nie będę akceptował ani uczestniczył w plotkowaniu o nich.
2. Będę zachęcał do pozytywnych wypowiedzi o innych członkach zespołu i przekazywał je dalej.
3. Będę stosował biblijne nauczanie na temat rozwiązywania konfliktów (Mat. 18:15-17a) i przebaczenia (Mat. 6:12; Efez. 4:32).
4. Będę przypominał i zachęcał osoby mające negatywne uwagi, aby udawały się wprost do tych, których one dotyczą i starały się rozwiązać konflikt między sobą.
5. Będę aktywnie dążył do pojednania i przywrócenia do wspólnoty każdego, kto mógłby złamać to przymierze i oczekuję, że to samo działanie zostanie podjęte wobec mnie, gdybym go nie dotrzymał.

Biblijne zasady rozwiązywania konfliktów są przedstawione w tekście Ewangelii Mateusza 18:15-17, a w przypadku grzechu popełnionego przez jednego członka zespołu wobec innego:

1. Wszystkie konflikty powinny być rozwiązywane w cztery oczy. Nikt, włączając to lidera zespołu nie będzie słuchał skargi, dopóki osoba ta nie próbowała w postawie modlitwy rozwiązać konfliktu z drugą osobą.
2. Tylko ci, których sprawa dotyczy, powinni być włączeni w proces rozwiązywania konfliktu.
3. Jeżeli konflikt nie zostanie rozwiązany w rozmowie indywidualnej, należy skonsultować się z przywódcą zespołu. (Jeżeli przywódca jest osobiście zaangażowany w konflikt, osoby zaangażowane powinny wybrać jako arbitra innego członka zespołu, ale nie małżonka osób zaangażowanych).
4. Jeżeli konflikt dalej pozostanie nie rozwiązany, zostanie przedstawiony przywódcy zespołu i dwom innym świadkom (nie małżonkom).
5. Jeżeli dalej nie uda się uzyskać rozwiązania, sprawa zostanie przedstawiona całemu zespołowi w celu podjęcia decyzji.

B. Drugi List do Koryntian 5:17-21

Jako chrześcijanie mamy podchodzić do konfliktów w sposób całkowicie odmienny od świata. Jak powiedzieliśmy wcześniej w tej lekcji, Jezus wziął na siebie nasz grzech, abyśmy mogli mieć Jego sprawiedliwość (2 Kor. 5:21). Zwróć uwagę na słowa Pawła do Koryntian w tym kontekście:

Wszystko zaś to pochodzi od Boga, który pojednał nas z sobą przez Chrystusa i zlecił na posługę jednania. Albowiem w Chrystusie Bóg jednał z sobą świat, nie poczytując ludziom ich grzechów, nam zaś przekazując słowo jednania. Tak więc w imieniu Chrystusa spełniamy posłannictwo jakby Boga samego, który przez nas udziela napomnień. W imię Chrystusa prosimy: pojednajcie się z Bogiem (2 Kor. 5:18-20).

Interesujące jest zwrócenie uwagi na to, że zaraz po przedstawieniu pojednania z Bogiem, jakie mamy w Chrystusie, Paweł napisał, że Chrystus dał nam *służbę pojednania* i że jesteśmy

Jego posłannikami. Korzystając z tej terminologii Paweł zawiera tutaj myśl, że robimy dla innych to, co Chrystus zrobił dla nas.

IV. MIŁOŚĆ DO INNYCH

Gdy napotykamy sytuacje konfliktowe, ważne jest, by pracować nad odnowieniem więzi między ludźmi. Konfrontacja jest okazją, by pomóc ludziom. Jej celem nigdy nie jest ukaranie czy zniszczenie. Podstawowe znaczenie ma postawa miłości do ludzi, z którymi pracujemy.

Fragment Ewangelii Mateusza 5:40-41 mówi nam o tym, jak według słów Jezusa mamy postępować z ludźmi, którzy nam się sprzeciwiają. Mamy miłować naszych nieprzyjaciół i modlić się za tych, którzy nas prześladują (Mat. 5:44). Mamy robić rzeczy, które będą ludzi zdumiewać, jak przejście dwóch mil zamiast jednej (Mat. 5:41) lub dawanie ludziom więcej niż się domagają (Mat. 5:40). To jest ofensywa miłości, do której wzywa nas Jezus. To jest broń, którą daje nam do walki.

W Liście do Rzymian 12:14-21 widzimy te same myśli wyrażone przez Pawła. Postawa, jaką mają przejawiać chrześcijanie wobec wrogiego środowiska to błogosławieństwo, współczucie i solidarność z ludźmi wokół siebie, życie w zgodzie z innymi, odrzucenie odwetu, pokonywanie zła dobrem.

Przykład

Młoda chrześcijańska lekarka odbywała rok służby społecznej w państwowym szpitalu. Wszyscy jej przełożeni byli niechrześcijanami i bardzo utrudniali jej pracę. Po kilku miesiącach była gotowa zrezygnować i wrócić do domu. Gdy poprosiła o poradę na temat możliwości rozwiązania konfliktu, usłyszała, że ma pokonać zło przez bycie dobrą wobec tych, którzy ją prześladują. Jej prostym rozwiązaniem było upieczenie ciasta i zanieśenie go swojemu szefowi w prezencie. Ten prosty gest, połączony z modlitwą, przełamał niechęć szefa. Pozostałe miesiące w szpitalu były zupełnie inne niż poprzednie.

Nie wszystkie sytuacje znajdują tak proste rozwiązanie. Musimy jednak wierzyć, że istnieje rozwiązanie dla każdej sytuacji, ponieważ Jezus Chrystus panuje nad tym światem.

V. PRAKTYCZNA POMOC W ROZWIĄZYWANIU KONFLIKTÓW

A. Jak podchodzić do konfliktu

1. *Rozpoznaj osobiste motywy.*

Gdy jesteś w konflikcie z drugą osobą, ważne jest przyjrzenie się temu, co myślisz. Czy kieruje tobą urażona duma, czy też płynące z miłości pragnienie służby? Nigdy nie będziesz miał doskonale czystych motywów, ale bardzo ważne jest, żebyś był świadomy tego problemu i prosił Boga o ujawnienie go w twoim życiu, zanim pójdziesz do drugiej osoby porozmawiać na ten temat. Pamiętaj o żdźble i belce (Mat. 7:3-5).

2. *Nie zakładaj, że rozumiesz całą sytuację.*

Założenia są śmiertelnym zagrożeniem w sytuacji konfliktu. Nigdy nie zakładaj, że wiesz wszystko i nie zapominaj o wysłuchaniu wszystkich stron. Zakładaj jedynie, że w rzeczywistości nie znasz całej historii i jest ważne, żebyś ją poznał. Podstawowe znaczenie mają tutaj słuchanie i stawianie pytań.

Przykład

Pewnego niedzielnego poranka w nowo założonym kościele w Europie zaginął rzutnik. Wszyscy myśleli, że został skradziony. Trzeba było zmienić pieśni i spotkanie kościoła opóźniło się. W końcu jeden z członków kościoła przyszedł z rzutnikiem. Przywódcy oczywiście założyli, że pożyczył go sobie bez pytania i teraz zwraca. Później okazało się, że inna grupa, która korzystała z tego samego budynku, pożyczyła ten rzutnik. Człowiek, który miał go oddać, wręczył go członkowi kościoła tuż przed wejściem, aby uniknąć kłopotliwej dla siebie sytuacji!

3. *Zacznij od siebie.*

Jeżeli jest to problem między tobą a inną osobą, dobrze jest założyć, że zrobiłeś coś, co sprawiło przykrość tej osobie. Jeżeli rozumiesz Ewangelię i to, co Chrystus zrobił dla

ciebie, to wiesz, że nie jest to niemożliwe. Dobrze byłoby dowiedzieć się, jak zraniłeś tę osobę, żeby to naprawić. Rozpoznaj korzeń konfliktu. Normalną tendencją jest patrzeć na to, co oczywiste, na łatwo zauważalne aspekty konfliktu. Załóżmy na przykład, że plotkowaliśmy o kimś i on dowiedział się o tym i teraz jest na nas zły. Oczywiście rzeczą jest to, że plotkowaliśmy, być może powtarzając rzeczy, które nie są prawdziwe. Ale prawdziwym problemem, korzeniem konfliktu, jest nielojalność wobec drugiej osoby. Powinniśmy rozprawić się z tą nielojalnością. Może ulegliśmy pokusie plotkowania, ponieważ byliśmy zazdrośni wobec tej osoby i chcieliśmy zobaczyć, jak zostaje usunięta ze swojego uprzywilejowanego miejsca. Powtórzmy: trzeba zająć się zazdrością, wyznać ją i nawrócić się z niej.

4. *Zacznij od czegoś zachęcającego.*

Gdy chcemy przekazać krytyczną uwagę drugiej osobie, dobrze jest zacząć od czegoś zachęcającego. Muszą być jakieś dobre rzeczy w tej osobie, a ty powinieneś zrównoważyć swoją krytyczną uwagę czymś pozytywnym. Zachęta jest dobra dla serca (Przyp. 15:30; 25:11).

B. Przyjmowanie krytyki od innych

1. *Spójrz na sprawę obiektywnie.*

Czasami krytyka jest dobra, a czasami zła. Czasami jest pomocna, a czasami szkodliwa. Nie przyjmuj krytyki powierzchownie. „Przytrzymaj ją przed sobą” i zbadaj, jaka jest prawda. Zazwyczaj każda krytyka zawiera w sobie jakiś element prawdy. Weź te pomocne części prawdy i zastosuj je do swojego życia, a resztę odrzuć.

2. *Nie traktuj krytyki zbyt poważnie, jeżeli nie zostanie potwierdzona.*

Sprawdź krytykę rozmawiając o problemie z innymi. Spytaj mądrych ludzi, czy zgadzają się z wyrażoną na twój temat krytyką.

3. *Słuchaj z nastawieniem: „Dobrze, że nie wiedzą wszystkiego!”*

Rozumienie Ewangelii ułatwia życie w obliczu krytyki. Znamy nasze życie z Chrystusem i wiemy, że jesteśmy grzesznikami. Bolesną rzeczą jest widzieć, jak nasz grzech rani innych, ale dostrzeżenie go i nawrócenie się z niego przynosi więcej chwały Jezusowi, a tego właśnie chcemy. Dzięki Ewangelii krytyka nie niszczy nas ani nie jest nieoczekiwana. Jest narzędziem wzrastania dzięki łasce Chrystusa.

KONKLUZJA

Nierozwiązany konflikt może być jedną z najbardziej niszczących rzeczy w życiu osobistym i relacjach między ludźmi. Jeżeli masz nierozwiązany konflikt z innym wierzącym, współpracownikiem lub członkiem rodziny, podejmij odpowiednie kroki w stronę pojednania. Znajdźmy odwagę, by kochać innych tak jak Jezus.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Dlaczego ludzie boją się konfrontacji z innymi?
- Kiedy czyjaś inicjatywa konfrontacji wobec ciebie okazała się prawdziwym błogosławieństwem?
- Jakie szkody może spowodować unikanie konfrontacji z bratem lub siostrą w Chrystusie?
- Co możesz zrobić, by łatwiej było przyjąć konfrontację?

PLAN DZIAŁANIA

Poniższe ćwiczenie pomoże ci zdobyć doświadczenie w rozwiązywaniu konfliktów w twoich kontaktach z ludźmi:

- Pomyśl o swoich przyjaciółach i znajomych i zastanów się, czy jest ktoś, kogo skrzywdziłeś – lub ktoś, kto wyrządził krzywdę tobie.
- Rozpoznaj korzeń konfliktu – i rozpraw się z nim.
- Porozmawiaj z tą osobą (osobami) i staraj się doprowadzić do pojednania i rozwiązania konfliktu.

Moralna prawość chrześcijan zakładających kościóły

KWESTIE PIENIĘDZY, SEKSU I WŁADZY

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest zachęcenie chrześcijan zakładających kościoły do cieszenia się dobrymi rzeczami, które dał nam Bóg, przy równoczesnej świadomości pułapek zastawianych przez szatana, aby skusić nas do złego korzystania z pieniędzy, seksu i władzy.

☞ Główne punkty

- Szczerzy wierzący powinni uznawać własną skłonność do upadków w prawości moralnej.
- Szatan zazwyczaj atakuje w dziedzinach pieniędzy, seksu i władzy.
- Bez nadprzyrodzonej pomocy, możliwej dzięki łasce Boga, nie możemy być dobrzy.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć niektóre podstępny szatana powstrzymujące go przed cieszeniem się dobrymi darami naszego Stwórcy.
- Znać podstawowe zasady aktywnego dążenia do prawości moralnej w sferach częstych kompromisów.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Łatwo byłoby wpaść w schemat opowiadania sensacyjnych szczegółów znanych upadków w narodzie lub wygłaszania tyrad przeciw złu w naszych czasach. Coś takiego byłoby minięciem się z celem. Wiemy już wystarczająco dużo o skandalach – potrzebujemy rozwiązań. Staraj się raczej przedstawiać pozytywne ilustracje z Pisma i własnego doświadczenia z życia i służby.

WPROWADZENIE

Szatan nie jest bardzo twórczy. Pomyśl o upadkach moralnych w służbie chrześcijańskiej: olbrzymia większość z nich ma związek z pieniędzmi, seksem i władzą. Bóg dał dobre dary swoim dzieciom, ale nasza skłonność do grzechu, zysku kosztem innych i przyjemności prowadzą bardzo często do złego korzystania z Jego darów. Tak łatwo możemy stracić prawość moralną. Jeżeli jednak koncentrujemy się na chwale Boga, nasze środki materialne, ludzka seksualność i wpływ mogą być dobrymi sługami Królestwa.

Lucyfer prawdopodobnie dręczy się na myśl, że my, nieco niżsi od aniołów (Hebr. 2:6,7) będziemy brać udział w sądzie nad nim. Zwodiciel naszych dusz chce, żebyśmy wątpili w ważność prawości moralnej. Ten, który chciał okraść Boga z Jego chwały, w dalszym ciągu stara się ukraść majestat i podziw, jakie wzniosą się do Boga od uwielbiających Go wspólnot, które pomagamy zakładać. Wybranim celem zawsze jest przywództwo. Wróg naszej wiary będzie starał się osłabić nasz wpływ lub odciągnąć nas od przywództwa oferując nam ponętne pokusy pieniędzy, seksu i władzy. Jego sposoby nie są nowe.

Moralna prawość chrześcijan zakładających kościoły silnie wpływa na zasięg i głębię ich służby. Ludzi pociąga Ewangelia i uczą się dojrzałości i służby – jakie wzory będą naśladować? Charakter chrześcijan zakładających kościoły zawsze będzie zostawiał swoje znamię, tak w założonych kościołach lokalnych, jak i w reputacji szerszych wysiłków, regionalnych i ogólnonarodowych. Jesteśmy słabi, ale większy jest Ten, który jest w nas, niż ten, który jest w świecie (1 Jana 4:4).

Wybranim celem zawsze jest przywództwo. Wróg naszej wiary będzie starał się osłabić nasz wpływ lub odciągnąć nas od przywództwa oferując nam ponętne pokusy pieniędzy, seksu i władzy. Jego sposoby nie są nowe.

I. POPULARNE TRIO: PIENIĄDZE, SEKS I WŁADZA

A. Rzeczy materialne

Gdy mówimy o rzeczach materialnych, chcemy zaznaczyć, że nie chodzi nam jedynie o pieniądze, ale także inne przedmioty i środki, niezależnie od tego, czy należą do nas czy do kościoła. (Patrz także lekcje na temat szafarstwa w Podręczniku czwartym.)

1. Ostrzeżenia

Od samego początku ludzie mieli nakaz, by objąć ziemię na własność i rządzić nią. Stwórca wszystko dał ludziom, najwyższym spośród stworzonych istot (1 Mojż. 1:28-30). Mamy posiadać pewne rzeczy i posługiwać się nimi jako szafarze Boga. Pieniądze, rzeczy materialne i środki, mówiąc ogólnie, są nam dostępne i powinniśmy mądrze z nich korzystać. Problem polega na tym, że rzadko myślimy, iż mamy ich wystarczająco dużo; wątpimy w mądrość Boga. Miłość pieniędzy jest korzeniem wszelkiego rodzaju zła (1 Tym. 6:10). Chciwość, zazdrość i inne grzechy są napędzane przez nieugaszony ogień pożądania naszych oczu. Dlatego w swoim nauczaniu spisany w Nowym Testamencie Jezus poruszał temat pieniędzy częściej niż jakikolwiek inny – nawet temat zbawienia. Nasz Zbawiciel rozumie problemy ludzi i dlatego dał nam wiele ostrzeżeń o niebezpieczeństwach związanych z dążeniem do bogactwa. Bóg zamierzył, by te jego dary były dobre (i MOGA one być dobre), ale my często umożliwiliśmy i umożliwiamy szatanowi wykorzystywanie ich ze szkodą dla nas.

2. Nawyki

Gdy Jezus był kuszony na pustyni, pierwsza próba dotyczyła zaspokojenia pragnień ciała (Mat. 4:1-11). Wezwany do przemienienia kamieni w chleb nasz Pan odpowiedział, że człowiek żyje nie tylko dobrami, ale każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych. Dążenie do zdobycia pożywienia, pieniędzy i rzeczy materialnych nie powinno być naszym priorytetem. Lekarstwem na tę tendencję jest dążenie do poznawania Bożych dróg i kroczenia nimi. Każda z tych rzeczy jest ważna. Uczniowie łowili ryby dla zdobycia jedzenia i utrzymania. Jezus powiedział swoim naśladowcom, by płacili podatki, a w pierwszym kościele wierzący dzielili się swoimi dobrami. Pozostaje jednak pytanie o priorytet: nasze serce będzie tam, gdzie nasz skarb. Czy musimy zastanawiać się długo, dlaczego serca niektórych z nas są zimne jak dotyk szlachetnego kruszcu?

Nasze serce będzie tam, gdzie nasz skarb. Czy musimy zastanawiać się długo, dlaczego serca niektórych z nas są zimne jak dotyk szlachetnego kruszcu?

Godny jest robotnik swojej zapłaty (Łuk. 10:7), a ten, kto nie dba o swoją rodzinę, jest gorszy od niewierzącego (1 Tym. 5:8). Być może pewien bogaty młodzieniec myślał, że praktykuje te zasady (Łuk. 18:18-30). Jezus jednak, odpowiadając na jego pytanie o życie wieczne, powiedział mu, by sprzedał wszystko, co ma, i rozdał ubogim. Bogaty młodzieniec nie chciał tego zrobić – jego priorytety nie były właściwe.

Nasze priorytety muszą być oparte na prawdzie, że wszystko, co mamy, należy do Pana. Zostaliśmy nabyci za wielką cenę i nie należymy do samych siebie. Dziesięciny i ofiary to sposoby oddawania z powrotem pewnej części na wspólne cele chrześcijańskie. Wszyscy jednak, a szczególnie przywódcy, powinniśmy być opiekunami Bożych pieniędzy, dóbr i środków, którymi dysponujemy. Zmiana sposobu wykorzystania funduszy celowych w chrześcijańskiej służbie jest częstą okazją dla przywódców. Bycie dobrym szafarzem wymaga jednak konsultacji z tymi, którzy ofiarowali te środki lub innymi, współodpowiedzialnymi za ich wykorzystanie. Nawyki dobrego szafarstwa powinny być stosowane niezależnie od wielkości kwoty. Dlatego dobrym sprawdzianem przy poszukiwaniu nowych przywódców są słowa Jezusa: „Byłeś wierny w rzeczach niewielu, nad wieloma cię postawię” (Mat. 25:21).

B. Czystość seksualna

W nawiązaniu do ludzkiej seksualności cieszymy się z faktu, że Bóg uczynił nas mężczyznami i kobietami. Różnimy się od siebie i jesteśmy przeznaczeni dla siebie nawzajem. Sam Bóg w Trójcy pokazuje piękno uporządkowanych więzi między osobami. Ponieważ zostaliśmy stworzeni do wspólnoty z innymi, logiczne jest, że oczekujemy Bożych wzorów dla naszych

więzi z innymi: męża i żony, ojca i córki, mężczyzny i kobiety. Spodziewamy się, że więzi te będą charakteryzowały się wzajemnym przyciąganiem – jest to część Bożego stworzenia. Mamy być opiekunami całego stworzenia. Będziemy rozważać ludzką seksualność jako całe spektrum: od prostego uznania różnic płciowych aż do najintymniejszej więzi fizycznej.

1. *Ostrzeżenia*

W ogrodzie Eden Adam i Ewa przechadzali się ze swoim Stwórcą nadzy, ich seksualność była piękną częścią Bożego planu. Według zamiaru Stwórcy kobieta pochodziła z mężczyzny i była partnerką, której piękno on podziwiał. Kiedy jednak przez nieposłuszeństwo grzech wszedł na świat, pojawiły się strach i wstyd, co spowodowało, że Adam i Ewa zaczęli zakrywać swoją ludzką seksualność.

Bóg zachęca do więzi międzyludzkich na wielu poziomach, równocześnie jednak daje pewne zasady w tej dziedzinie i zastrzega najbardziej intymny związek dla najwyższego poziomu oddania się. Chrześcijańscy przywódcy nie są wolni od pożądania ciała. Ludzkość, w buntowniczym twierdzeniu, że to my, nie Bóg, znamy się na sprawie lepiej, zuchwale zrywa te liście figowe, starając się odsłonić i wykorzystać dla własnej przyjemności to, co do niej nie należy. Bóg nie pozwoli z siebie drwić, Jego drogi są doskonałe.

Bóg zachęca do więzi międzyludzkich na wielu poziomach, równocześnie jednak (...) zastrzega najbardziej intymny związek dla najwyższego poziomu oddania się.

2. *Nawyki*

Gdyby Jezus uległ pokusie szatana, by otrzymać wszystkie skarby świata, można by uznać Go za hedonistę, człowieka, dla którego przyjemność jest ostatecznym celem życia. Jezus odrzucił jednak czynienie „tego, co przyjemne” i powtórzył słowa Pisma: „Idź precz, szatanie! Jest bowiem napisane: Panu, Bogu swemu, będziesz oddawał pokłon i Jemu samemu służyć będziesz” (Mat. 4:10).

Jako chrześcijanie zakładający kościoły jesteśmy przywódcami z wizją: wiemy, dokąd zmierzamy. Podobnie jest z kształtowaniem i zachowywaniem wiernego charakteru. Pomyśl o przykładzie jednego z bohaterów Starego Testamentu: Józef przyjął Boże normy. Pozostał wierny niezależnie od tego, czy był traktowany jak ulubiony syn czy jak uwięziony niewolnik (1 Mojż. 37). Wystrzegał się sytuacji grożących pokusą (1 Mojż. 39). Józef bronił się przed grzechem.

Jednym z głównych aspektów wprowadzenia ludzkiej seksualności w należne jej, szlachetne miejsce, jest traktowanie osób płci przeciwnej podobnie jak czynił to Chrystus: z szacunkiem. Właściwe więzi z ludźmi wypływają z postaw, które prowadzą do świadomych decyzji. Szacunek jest darem łaski. Objawia przez nas wartość, jaką Bóg przyznaje każdej osobie. Pokazuje drugiemu człowiekowi, że jest dla ciebie wartościowy. Okazujemy szacunek bliźnim, którzy nie muszą w żaden sposób na niego zasługiwać. Szacunek ten nie powinien być zależny od naszych uczuć ani od tego, czy druga osoba go odwzajemnia. W piątym rozdziale Listu do Efezjan czytamy, że mamy traktować naszych współmałżonków tak, jak Chrystus traktuje Kościół: z szacunkiem. Traktowanie drugiej osoby przeciwnej płci jako wartościowej pomaga nam ustrzec się przed ludzką skłonnością do wykorzystywania naszej przewagi. Przez traktowanie kobiet i mężczyzn w ten sposób możemy uchronić się przed złym wykorzystaniem Bożego daru seksualności.

Większość ludzi ocenia innych na podstawie ich charakteru. Wierność małżeńska jest najlepszym sprawdzianem charakteru dla każdego mężczyzny i każdej kobiety. Najlepszą obroną naszego małżeństwa jest dobry atak: pielęgnowanie więzi miłości. Wskazówki te odnoszą się jednak nie tylko do tych, którzy żyją w małżeństwie, ponieważ pokusy atakują także założycieli kościołów stanu wolnego.

C. *Władza i stanowisko*

Jako przywódcy na pewnym poziomie, z autorytetem i stanowiskiem, wywieramy gdzieś jakiś wpływ. Wpływ ten oznacza władzę. Pycha będzie zwykle decydować o tym, dla czyjego dobra, własnego czy innych, będziemy wykorzystywać swoją władzę. Władza może być siłą motywującą dla zła lub dobra. Jako chrześcijanie zakładający kościoły pragniemy, by nasz

wpływ był wielki i pożyteczny, a także by umożliwił innym osiągnięcie pełni możliwości, jakie Bóg dla nich zamierzył.

1. *Ostrzeżenia*

W roku 1986, kiedy Duvalier, dyktator na Haiti, uciekł z tej karaibskiej wyspy, trójka wojskowych i cywilów uzgodniła, że będzie sprawować tymczasową władzę w celu zorganizowania demokratycznych wyborów. Trudno znaleźć bardziej wyrazisty obraz zepsucia powodowanego przez władzę. W następnych miesiącach ubierający się dotychczas zwyczajnie, przemawiający łagodnie generał stał się autokratą. Każdemu jego publicznemu pojawieniu się towarzyszyło coraz więcej medali, a jego twarz uległa zniekształceniu w wyniku ciągłego zaciskania szczęk. Postępowało zepsucie władzy. Okazja do wywarcia wpływu z korzyścią dla sprawiedliwości i wolności padła ofiarą pychy i osobistego zysku.

Każdy chrześcijan zakładających kościoły, zaangażowany w ewangelizację, czynienie uczniami Jezusa i wyposażanie do służby, spodziewa się, że będzie wpływał na ludzi dla dobra, dla naszego Pana. Posiadamy pewnego rodzaju władzę, ponieważ podejmujemy się prowadzenia innych. Władza jest jak obosieczny miecz. Może otwierać drogi dla pracy chrześcijańskiej lub, gdy ulegnie zepsuciu, może zajmować się zdobywaniem korzyści dla siebie. Zawsze niebezpieczne dla przywódcy jest wykraczanie poza ustalone granice i wykorzystywanie swojej władzy do rozpalać pychy życia.

Władza jest jak obosieczny miecz. Może otwierać drogi dla pracy chrześcijańskiej lub, gdy ulegnie zepsuciu, może zajmować się zdobywaniem korzyści dla siebie.

2. *Nawyki*

Diabeł zastosował kilka podstępów wobec naszego Pana, gdy był On samotny na początku swojej służby. Namawiając Go do rzucenia się w dół ze szczytu świątyni i sprawdzenia, czy Ojciec pošle aniołów, by Go uratowali, diabeł chciał, by Jezus stał się całkowitym pragmatykiem, by nie polegał na wierze. Gdyby Jezus uległ grzechowi pragmatyzmu, nie byłoby krzyża ani zbawienia. Pragmatyzm, który służy tylko chwili obecnej, jest na dłuższą metę destrukcyjny. Jezus odpowiedział słowami Pisma, ganiąc szatana za to, że wystawia Boga na próbę. My, chrześcijanie zakładający kościoły, jesteśmy regularnie kuszeni, by wykorzystywać swoją władzę do robienia tego, co wydaje się dobre na krótką metę, do pragmatyzmu. Nasza idea przywództwa różni się jednak zdecydowanie od stylu sprawowania władzy w świecie. Zgodne z wolą Boga wykorzystywanie władzy będzie wiązało się bezpośrednio z naszym rozumieniem i praktykowaniem przywództwa na podobieństwo Chrystusa (zobacz część Przywództwo, Lekcja 6: „Przywództwo przez służbę” w Podręczniku 4).

Boża wizja przyszłości i koncentracja na pożądanym rezultacie powinny sprawić, by chrześcijanie zakładający kościoły całkowicie polegali na Bogu. Tylko Jego moc może wyposażać nas na naszą drogę. I gdziekolwiek jako przywódcy będziemy pociągać za sobą ludzi, ważne jest, byśmy kierowali tak ich, jak i naszą, lojalność w stronę Chrystusa. Ludzie nie są stworzeni z tak wielką wytrzymałością na uwagę innych i władzę, jaką często otrzymują pojedynczy przywódcy. Aby zapobiec niewłaściwemu wykorzystaniu władzy, musimy dzielić się służbą z innymi oraz stworzyć system odpowiedzialności wobec innych w naszych wysiłkach zakładania kościołów.

II. OGÓLNE ZASADY PRAWOŚCI MORALNEJ

Mamy „starać się naprzód o Królestwo Boga i Jego sprawiedliwość” (Mat. 6:33). Jeżeli nie postawimy najważniejszych rzeczy na pierwszym miejscu, nie pójdą za nimi inne. Bez cnót nadprzyrodzonych cnoty naturalne zawodzą. Bez Bożej łaski nie możemy być dobrzy. Bez miłości sprawiedliwość zmienia się w okrucieństwo. Bez nadziei odwaga zmienia się w ślepe desperacje. Bez wiary światowa mądrość jest głupotą dla Boga. Te dwa poziomy, naturalny i nadprzyrodzony, wiążą się ze sobą (Kreeft, ss. 72, 73).

Pokusy są rzeczą nieuniknioną, ale nie musimy ulegać zniechęceniu; zwycięstwo jest możliwe! Mamy prawdę, na której możemy polegać, a nasze zwycięstwo nad pokusą jest silnym świadectwem dla chrześcijan i niechrześcijan. Bądźmy naśladowcami Chrystusa, który był kuszony wszelkimi sposobami na nasze podobieństwo, ale nie poddał się grzechowi (Hebr. 4:15).

Odpowiedzialność^{*} wobec innych okazała się w wielu przypadkach pomocnym środkiem chroniącym przed upadkiem, a także źródłem zachęty dla wielu. Może to być umowa z jednym lub kilkoma bliskimi przyjaciółmi lub współpracownikami. Czasami pomocna jest także mała grupa, która koncentruje się na tym, połączonym z modlitwą, studium Biblii i budowaniu przyjaźni. Niektórzy wolą bardziej formalną strukturę odpowiedzialności, inni – podejście bardziej swobodne, ale podstawowa zasada pozostaje tutaj taka sama: lepiej jest dwom niż jednemu (Kazn. 4:9,10). Odpowiedzialność wobec innych wzmacnia nas w naszej bitwie o moralną prawość.

W biegu zwycięża ten, kto pierwszy przekroczy linię mety. Wytrwałość jest bardzo ważna, ponieważ wielu przywódców biegnie dobrze, ale niewielu dobrze finiszuje. W Biblii możemy znaleźć wiele ilustracji tej zasady. Biegnijmy w taki sposób, by zwyciężyć. Pamiętajmy o życiu Joba patrząc ponad okolicznościami życia w przyszłość. „Lecz On zna drogę, którą kroczę, z prób wyjdę czysty jak złoto” (Job 23:10). Taka wytrwałość pochodzi z:

- Patrzenia **do wewnątrz dla prawości**; „odłożywszy wszelki ciężar, a przede wszystkim grzech, który nas łatwo zwodzi, winniśmy wytrwale biec w wyznaczonych nam zawodach” (Hebr. 12:1).
- Patrzenia **w górę dla stabilności**; „Patrzmy na Jezusa, który nam w wierze przewodzi i ją wydoskonala” (Hebr. 12:2).
- Patrzenia **na zewnątrz dla służby**; „Starajcie się o pokój ze wszystkimi i o uświęcenie (...). Baczcie, aby nikt nie pozbawił się łaski Bożej” (Hebr. 12:14,15).
- Patrzenia **do przodu z nadzieją**; „Dlatego też otrzymując niewzruszone królestwo, trwajmy w łasce, a przez nią służmy Bogu ze czcią i bojaźnią!” (Hebr. 12:28).

III. KORZYŚCI PŁYNĄCE Z PRAWOŚCI MORALNEJ

A. Życie pełne pokoju

Gdy twoje czyny zgadzają się z twoimi przekonaniami, doświadczasz wewnętrznego pokoju. Rezultatem kompromisu w dziedzinie prawości mogą być bezsenne noce i dokuczliwe uczucie w sercu.

B. Życie zdyscyplinowane

Nie było nigdy efektywnego przywódcy, któremu brakowałoby dyscypliny. Prawość jest podwaliną, na której spoczywają wszystkie inne dziedziny życia. Chrześcijanin zakładający kościół, który jest wystarczająco zdyscyplinowany, by opanować WIELKIE wezwanie do prawości moralnej, przekona się, że dyscyplina potrzebna do zwycięstwa we wszystkich innych dziedzinach życia jest już łatwiejsza do uzyskania.

C. Szacunek u ludzi

Efektywni założyciele kościołów rozumieją, że szacunek i wpływ wyrastają z życia nacechowanego prawością. Prawość jest kluczem do zachowania przywództwa przez długi czas.

D. Pozytywne dziedzictwo

Chrześcijanin zakładający kościół, który pozostawi po sobie dziedzictwo prawości moralnej, pozostawia dar o wiele większy niż suma jego innych dokonań w służbie zakładania kościołów.

Chrześcijanin zakładający kościół, który jest wystarczająco zdyscyplinowany, by opanować WIELKIE wezwanie do prawości moralnej, przekona się, że dyscyplina potrzebna do zwycięstwa we wszystkich innych dziedzinach życia jest już łatwiejsza do uzyskania.

IV. PRAWOŚĆ MORALNA MOŻE DROGO KOSZTOWAĆ

Chrześcijanie zakładający kościoły, żyjący w małżeństwie lub wolni, samotni lub w zespołach, prawdopodobnie przekonają się, że droga do moralnej prawości nie jest usłana różami. Niektóre z najcięższych bitew mogą być narzędziami, jakimi Jezus posłużył się do ukształtowania w nas bardziej duchowego charakteru lub dawania bardziej widocznego świadectwa o Nim i Jego drogach. Mamy gwarancję Jego obecności i mocy, gdy idziemy razem z Nim. Nie mamy jednak

^{*} Ang. „accountability” oznacza tutaj sytuację, w której ktoś zgadza się „zdawać sprawę” drugiej osobie ze swoich postępów w walce z pokusami i grzechem (przyp. tłum.).

gwarancji zewnętrznego sukcesu. Nie wiemy, czy Zacheusz kiedyś doszedł znów do takiego poziomu życia, jaki miał przed spotkaniem Jezusa (Łuk. 19:8). Józef znalazł się w więzieniu, fałszywie oskarżony, po tym, jak uciekł od żony Potifara, nie chcąc położyć się z nią (1 Mojż. 39.12-20). Dawid dalej pozostawał uciekinierem, gdy nie skorzystał z okazji w jaskini i nie chciał „dotknąć Bożego pomazańca” (1 Sam. 24).

Być może prześladowuje cię pamięć o grzechu, który popełniłeś w czasach, gdy nie obchodziła cię moralna prawość. Szczerość to drogocenna i owocna cnota. Wyznawajmy grzechy, które tak łatwo nas trzymają w więzach (Hebr. 12:1) i polegajmy na Bożym słowie. On jest wierny i sprawiedliwy i odpuszcza nam nasze grzechy (1 Jana 1:9). My jednak możemy mieć długi do spłacenia, choroby do wyleczenia lub więzi z ludźmi do naprawienia. Przyjmujemy odpowiedzialność za naszą przeszłość, ale nie pozwalajmy, by dzień wczorajszy determinował nasze posłuszeństwo dziś i jutro. Od teraz prawość moralna może być znakiem szczególnym naszego duchowego przywództwa, a nasza służba zakładania kościołów może zbierać owoce naszego prawego charakteru.

KONKLUZJA

Jako chrześcijanie zakładający kościoły nie powinniśmy żyć złudzeniami. Choć nie jesteśmy tak prawi jak Noe, świat śmieje się z wierzących. Niechrześcijanie obnoszą się ze swoim grzesznym postępowaniem. Moralność świata dzisiaj można porównać do okrętu, który stracił ster (brak prawości moralnej), a co gorsze, nawet gdyby ludzie go odzyskali, nie wiedzieliby dokąd płynąć (odrzućcie absolutnej prawdy). Otrzymaliśmy misję ratowania życia, a jej wykonanie będzie wymagało dania z siebie wszystkiego w dziedzinie podobieństwa naszego charakteru do Chrystusa i moralnej prawości. Boże słowo pokazuje nam drogę. Lokalne kościoły są jak ster sterujący społeczeństwem poprzez bycie solą i światłem – aby przywracać moralną prawość i być forum dla budowania Bożych przyjaźni. Uczniowie Chrystusa, wykonując pracę ewangelistów, wzywają grzeszników do pojednania z Bogiem, a tym samym też do pojednania między sobą.

Jeśli jesteś założycielem kościołów, jesteś strategiczną osobą w Bożej misji na ziemi! Pamiętaj, do kogo należysz i zgodnie z tym postępuj. Moralna prawość dla chrześcijan zakładających kościoły jest fundamentalną koniecznością.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- W jaki sposób prywatny upadek w prawości moralnej wpływa na publiczną służbę? A prywatna wiedza o grzechu innego sługi?
- Jeżeli ktoś upadnie w jednej dziedzinie, czy jest bardziej prawdopodobne, że upadnie w innej? W jaki sposób dobre nawyki w jednej dziedzinie pomagają zapewnić prawość w innych?
- Czy zachowanie prawości moralnej staje się łatwiejsze, im dłużej jesteś zaangażowany w służbę?
- W jaki sposób konkretna odpowiedzialność wobec innych wierzących pomaga w uzyskaniu i zachowaniu prawości moralnej?
- Gdy społeczeństwo domaga się zmiany reguł dotyczących właściwego zachowania moralnego, co możemy zrobić, aby kompromisy wobec wartości biblijnych były mniej prawdopodobne?
- Omawialiśmy przede wszystkim problemy pieniędzy, seksu i władzy. Zastanów się nad możliwymi związkami między nimi a innymi dziedzinami prawości moralnej: uczciwością, wiernością, równowagą, współczuciem, opanowaniem, mądrością, radością, zaufaniem, wytrwałością.

PLAN DZIAŁANIA

- Spytaj swoją żonę (swojego męża) i jednego lub dwóch bliskich przyjaciół: „Jaką dziedzinę prawości moralnej ludzie rzadko widzą w moim życiu?”
- Zgodnie z tym, jaką odpowiedź usłyszysz (LUB według tego, do czego skłoni cię Bóg po gorliwym poszukiwaniu z twojej strony) módl się i zaplanuj krótką strategię obejmującą określoną dyscyplinę (dyscypliny) dla wzmocnienia tej mniej widocznej cechy twojego charakteru. Może to być dziedzina upadku, ale niekoniecznie. Może to być po prostu dziedzina, w której twoje prywatne życie nie wpływa jeszcze na innych.
- Wprowadzaj w życie swoją strategię co najmniej przez dwa tygodnie. Nie musi ona być skomplikowana, ale musi być konkretna.

- Powiedz swojej żonie (mężowi) i przynajmniej jednemu lub dwom przyjaciołom o tym, co zrobiłeś i czego się przez to nauczyłeś.
- Wykonaj to wszystko w przeciągu trzech miesięcy od uczestnictwa w tej lekcji.

BIBLIOGRAFIA

- Dyer, Charles. *The Power of Personal Integrity*. Wheaton, IL: Tyndale House Publishers, 1997.
- Hendricks, Howard, ed. *A Life of Integrity*. Sisters, OR: Multnomah Books, 1997.
- Kreeft, Peter. *Back to Virtue*. Fort Collins, CO: Ignatius Press, 1992.
- Searcy, Nelson, Chad Hall and Kelley Edwards. „Integrity; Searching for Cracks”. *SmartLeadership Mag-Ezine* (October, 1998): www.SmartLeadership.com.

MODLITWA

Zachęcanie do modlitwy wspierającej ruch zakładania kościołów

POMAGANIE INNYM W MODLITWIE O ZAKŁADANIE KOŚCIOŁÓW

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest przedstawienie założycielom kościołów pomysłów na temat mobilizowania modlitwy w celu wsparcia ruchu zakładania kościołów.

☞ Główne punkty

- Ruch zakładania kościołów wymaga zorganizowania modlitwy nastawionej na „Z”.
- Trzeba rozpoznać i budować przywódców modlitwy, aby koordynowali ruchy modlitwy.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Wiedzieć, jak mobilizować innych do modlitwy wspierającej służbę zakładania kościołów.
- Uczestniczyć w wydarzeniach związanych z modlitwą, które mają podstawowe znaczenia dla ruchu zakładania kościołów w skali miasta, regionu i narodu.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Wykorzystaj ten materiał jako praktyczny przewodnik dla omówienia tematu zachęcania do modlitwy prowadzącej do zakładania kościołów aż do nasycenia. Niech uczestnicy kursu lub inni wierzący podzielą się doświadczeniami, jakie mają w związku z koncertami modlitwy lub mobilizowaniem modlitwy za jakieś miasto lub region. Niech uczestnicy kursu omówią kroki, jakie każdy z nich może podjąć, aby pomóc w mobilizowaniu modlitwy w swoich wyznaniach za swoje miasto, region lub naród.

Udostępnij uczestnikom kursu wszelkie pomoce i informacje kontaktowe związane z ruchami modlitwy już działającymi w ich miastach, regionach lub kraju.

WPROWADZENIE

Na początku tego szkolenia w Lekcji 3 sekcji Modlitwa, „Jak zachęcać do modlitwy” (Podręcznik pierwszy), mówiliśmy o tym, że apostoł Paweł widział modlitwę jako niezbędny aspekt ewangelizacji i zakładania kościołów. Omawialiśmy różne strategie mobilizowania modlitwy wspierającej twoją służbę zakładania kościołów. Aby powstały ruchy modlitwy w skali miasta, regionu i kraju, konieczna jest mobilizacja do modlitwy skupionej na ewangelizacji i zakładaniu kościołów na większą skalę. Strategia modlitwy o zakładanie kościołów aż do nasycenia musi być skoncentrowana na tym, co ważne: każda wioska i każde osiedle w każdym miasteczku i mieście w twoim narodzie i w każdej grupie etnicznej czekającej na ewangelię.

Istnieje wiele różnorodnych sposobów organizowania koncertów modlitwy dla miasta czy narodu. W Korei na przykład kościoły często spędzają całe noce na modlitwie, wierzący udają się na „góry modlitwy” na okresy postu i modlitwy lub wstają codziennie o piątej rano, by się modlić. W Ameryce chrześcijanie gromadzą się na specjalne dni modlitwy, takie jak narodowy dzień modlitwy. Ludzie przeznaczają jedną godzinę w ciągu dnia, by modlić się konkretnie za swój naród. W Europie grupy wierzących pokonywały pieszo tę samą drogę, co krzyżowcy, z Anglii do Istambułu, modląc się o pojednanie i nawrócenie do Chrystusa w mijanych po drodze miastach i wioskach.

Strategiczna modlitwa na dużą skalę wymaga pewnych kluczowych elementów: badania terenu, przekazywania wizji, szkolenia oraz znajdowania i kontaktowania ze sobą przywódców modlitwy. W tej

lekcji omówimy elementy konieczne do mobilizacji do modlitwy o ruch zakładania kościołów w mieście, regionie i kraju.

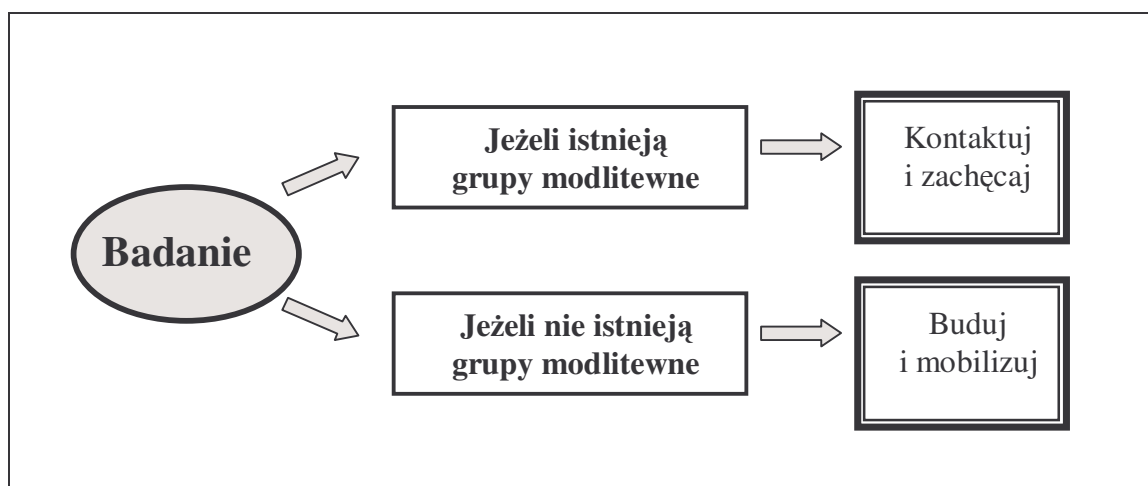
I. BADANIE TERENU

Ponieważ Bożym pragnieniem jest pojednanie ludzi ze sobą i ogłoszenie swojej chwały wśród narodów, Duch Święty prawdopodobnie już daje ludziom pragnienie modlitwy za swoje osiedle, region, miasto czy naród. Pierwszym krokiem w mobilizowaniu modlitwy na szerszą skalę jest wyszukanie ludzi, którzy czują potrzebę modlenia się. W niektórych narodach są to dobrze zorganizowane grupy ludzi, jak wspólnota Lydia. W innych miejscach możesz znaleźć rozproszone jednostki, ludzi, którzy sami modlą się o postęp Ewangelii.

Strategia, jaką zastosujesz przy mobilizowaniu modlitwy, będzie zależeć od rezultatów badania terenu. Jeżeli znajdziesz jakąś liczbę grup i sieci modlitewnych, twoja praca może polegać na połączeniu ich ze służbami ewangelizacji i zakładania kościołów, aby można było skupić modlitwę na konkretnych postępkach Ewangelii. Często grupy te i sieci są odizolowane od wysiłków ewangelizacji i zakładania kościołów, a więc są „zagubionym środkiem” dla nich. Twoja strategia będzie w pierwszym rzędzie koncentrować się na przekazie informacji między służbami ewangelizacji i zakładania kościołów a grupami modlitewnymi. Może ona także obejmować zachęcanie i doradzanie przywódcom tych grup czy sieci w celu mobilizowania modlitwy w innych częściach waszego miasta, regionu czy kraju. Inną częścią twojej strategii może być gromadzenie od czasu do czasu tych grup i ich kościołów razem na większe koncerty modlitwy. Ponieważ koncerty modlitwy skupiają się na wychwalaniu i uwielbianiu Boga i na postępie Ewangelii, przyczyniają się do budowania jedności między chrześcijanami, radowania się różnorodnością Ciała Chrystusa, a także mogą być punktem wyjścia dla przyszłych wspólnych wysiłków służby.

Z drugiej strony, jeżeli twoje badanie terenu pokaże, że jest na nim bardzo niewiele zorganizowanej modlitwy, twoja strategia będzie koncentrować się na proszeniu Pana, by prowadził cię do potencjalnych przywódców modlitwy. Możesz także skupić się na przekazywaniu wizji i mobilizowaniu do strategicznej modlitwy na poziomie podstawowym, wśród wierzących w kościołach.

Ilustracja 10.1 Rezultaty badania terenu

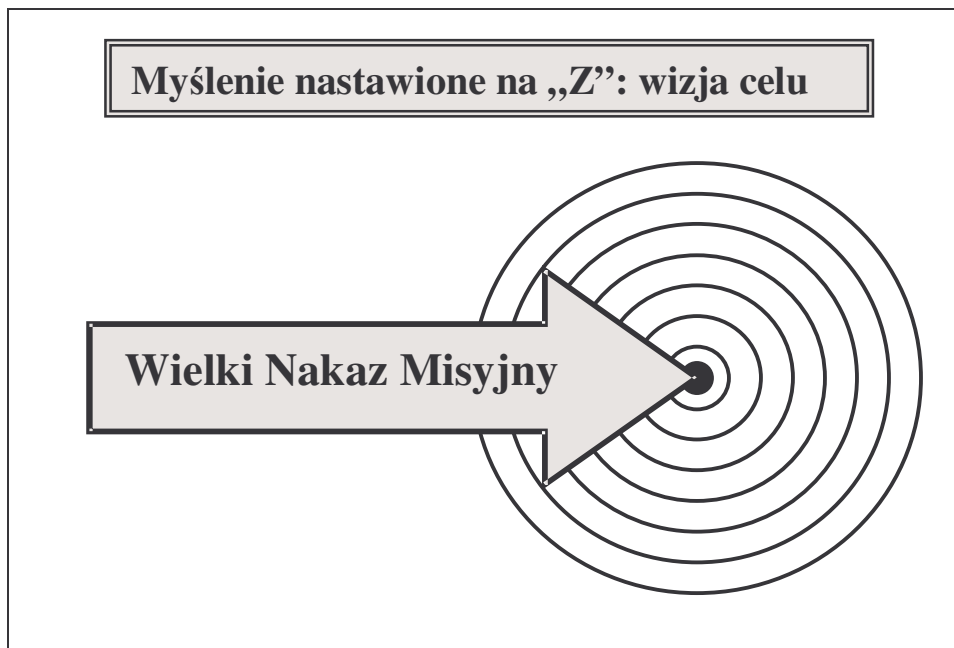

II. PRZEKAZYWANIE WIZJI: CZEGO BÓG PRAGNIE DLA TEGO MIEJSCA?

Brak modlitwy często wypływa z braku wizji. Ludzie poświęcają czas i wysiłek rzeczom, które w ich przekonaniu są ważne lub dla których mają głęboką pasję. Kluczowym elementem w mobilizowaniu modlitwy o zakładanie kościołów aż do nasycenia jest przekazanie ludziom wizji tego, co Bóg chce zrobić w ich mieście, regionie lub narodzie. Ludzie potrzebują rozpalenia w sobie pasji Bożego serca, to znaczy pragnienia pojednania grzesznych ludzi z Bogiem, odkupienia ludzkości z niewoli grzechu i przywrócenia przyjaźni człowieka z Bogiem przez Jezusa Chrystusa. Bóg wybrał swój lud, by był on wysłannikiem tej dobrej nowiny o pojednaniu dla zgubionego i umierającego świata (2 Kor. 5:18-20). Gdy chrześcijanie uzyskają poczucie swojego powołania jako wysłannicy Chrystusa, w naturalny sposób będą chcieli zaangażować się w realizację Bożych zamiarów.

Inną częścią przekazywania wizji jest przedstawienie ludziom obrazu „Z” – jak ich miasto, region czy naród będą wyglądać, gdy wszystkim zostanie ogłoszona Ewangelia? Ile kościołów powstanie? Jaki procent ludzi zostanie chrześcijanami? Porównaj „Z” z ich aktualną rzeczywistą sytuacją. *Ile kościołów istnieje obecnie? Jaki mniej więcej procent ludzi to aktywni chrześcijanie? Potem przedstaw wezwanie: Ile kościołów trzeba jeszcze założyć, aby w tym mieście, regionie czy narodzie została ogłoszona Ewangelia i ludzie zostali uczniami Jezusa? Ilu ludzi musi uwierzyć w Chrystusa?* (Zajrzyj do lekcji w części Wizja SCP „Myślenie nastawione na „Z”” i lekcji w sekcji Kościół: „Cel kościoła”).

Ilustracja 10.2 Myślenie nastawione na „Z”

Trzecim elementem przekazywania wizji jest pomaganie ludziom w dostrzeżeniu strategicznej roli modlitwy w ewangelizacji i zakładaniu kościołów. Gdy odkryją modlitwy apostoła Pawła oraz w jakich sprawach prosił o modlitwę, zobaczą, jak ważna jest ich modlitwa dla postępu Ewangelii na ich terenie. (Zobacz sekcja Modlitwa, Lekcja 3: „Jak zachęcać do modlitwy”).

III. PRZYGOTOWUJ I PRZYSPOSABIAJ LUDZI, KTÓRZY BĘDĄ MODLIĆ SIĘ O ZAKŁADANIE KOŚCIOŁÓW AŻ DO NASYCENIA

Gdy ludzie zrozumieją wizję tego, czego Bóg pragnie dla ich osiedla, miasta, regionu czy narodu, a także roli modlitwy w postępie Ewangelii, będą potrzebowali praktycznych pomysłów i pomocy na temat uczestnictwa w postępie Ewangelii przez modlitwę. Powinieneś zapewnić im przygotowanie w dziedzinie różnych metod zachęcania do modlitwy, włączając w to:

- Trójki modlitewne
- Marsze modlitewne
- Budowanie zespołu wsparcia modlitewnego dla służby zakładania kościołów
- Walkę duchową
- Wymianę informacji między grupami modlitewnymi i służbami zaangażowanymi w ewangelizację i zakładanie kościołów
- Koncerty modlitwy
- Krajowe dni modlitwy
- Modlitwę i post

Większość tego typu praktycznego przygotowania będzie powstawać na bazie twojego osobistego doświadczenia modlitwy w służbie zakładania kościołów. Wszystkie te tematy są ujęte w podręcznikach kursu. Pamiętaj, że modlitwą trzeba człowieka raczej „zarazić” niż jej nauczyć. Gdy ludzie będą rzeczywiście poświęcać czas na modlitwę, Bóg będzie pokazywał im, jak mogą

zorganizować swoje życie i wskaże im twórcze sposoby mobilizacji do modlitwy w ich sferach wpływu.

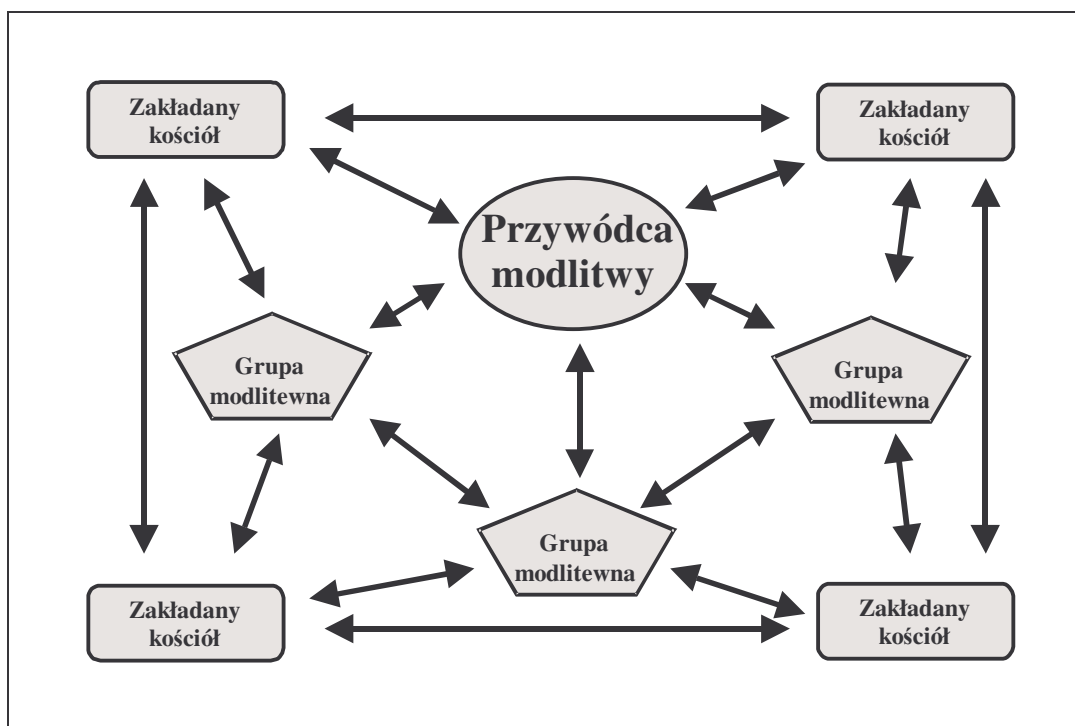
IV. ZNAJDUJ PRZYWÓDCÓW MODLITWY I KONTAKTUJ ICH ZE SOBĄ

Aby jakikolwiek ruch przynosił efekty, potrzebuje przywódców. W trakcie prowadzenia badań terenu i przekazywania wizji proś Boga, by prowadził cię do mężczyzn i kobiet, którzy odczuwają szczególną potrzebę modlitwy i posiadają umiejętności przywódcze. To oni mogą przedstawiać wizję, prowadzić praktyczne przygotowanie innych i skupiać modlitwę na sprawach związanych z postępowaniem Ewangelii w mieście, regionie lub kraju. Trzeba stale informować ich o potrzebach modlitwy o ewangelizację i zakładanie kościołów, aby mogli mobilizować do modlitwy wspierającej tę służbę. Poniżej podajemy kilka cech charakterystycznych, których powinieneś poszukiwać w przywódcach modlitwy.

- Mają postawę uległości i pokory wobec przywódców kościoła. Nie powinni uważać siebie za ważniejszych od przywódców swego kościoła.
- Dobrze prowadzą spotkania modlitewne – potrafią skupić uwagę uczestników na modlitwie i powstrzymać wszelkie niewłaściwe lub nieprzydatne modlitwy.
- Są oddani całym sercem Chrystusowi i wierni w dyscyplinach duchowych, takich jak czytanie Biblii, osobista modlitwa, wspólnota itp.
- Mają dobre więzi z ludźmi i cieszą się dobrą opinią u wierzących w swoim kościele.
- Są zrównoważeni emocjonalnie. Przywódcy modlitwy powinni nauczyć się kontrolować swoje emocje i nie pozwalać, by one kierowały ich modlitwą.
- Nie są skłonni do plotek, potrafią zachować tajemnicę.
- Rozumieją zadanie zakładania kościołów aż do nasycenia i mają jego wizję. Potrafią przedstawiać tę wizję innym.
- Potrafią koordynować przepływ modlitwy między grupami modlitewnymi i służbami ewangelizacji i zakładania kościołów.

Przywódcy modlitwy będą funkcjonować na różnych poziomach w ruchu modlitwy. Niektórzy będą przywódcami konkretnych grup modlitewnych – w lokalnym kościele lub grup złożonych z członków kilku lokalnych kościołów z danej miejscowości i okolicy. Inni będą przywódcami sieci modlitewnych – małych grup lub pojedynczych wierzących w jakimś mieście, regionie lub całym kraju, których łączy potrzeba modlitwy za postęp Ewangelii na tym terenie lub w określonej grupie ludzi. Poszczególne wyznania można wezwać do ustanowienia koordynatorów modlitwy, którzy będą odpowiedzialni za pomaganie kościołom z danego wyznania w opracowywaniu i stosowaniu strategii modlitwy.

Ilustracja 10.3 Przywódcy modlitwy zachęcają do modlitwy

Narodowi przywódcy modlitwy skupiają modlitwę na sprawach dotyczących całego kraju. Promują także modlitwę za członków rządu, wojsko itp. Zachęcają sieci modlitewne w całym kraju do konkretnych modlitw i koordynują działania takie jak narodowy dzień modlitwy. Narodowi przywódcy modlitwy mogą uczestniczyć w siatce współpracy z przywódcami z innych krajów na całym świecie.

PRZYKŁAD:

W Rumunii można zobaczyć początkowe oznaki ruchu modlitwy. W Alba Iulia grupa trzech kobiet zaczęła modlić się o siebie nawzajem i o swoich mężów. Potem rozpoczęły modlitwę o swoje kościoły, region, naród i zakładanie nowych kościołów. Ruch rozrósł się do ponad trzydziestu grup, w których w modlitwę zaangażowanych jest około sto pięćdziesiąt kobiet. Dotarł aż do Bukaresztu, gdzie została opracowana broszurka dla całej Rumunii, używana potem w całym kraju i poza jego granicami. W Sibiu dwa kościoły z różnych wyznań zaczęły modlić się razem. W Cluj co miesiąc odbywa się spotkanie modlitewne kobiet otwarte dla wszystkich kościołów, na które często przychodzą kobiety jeszcze nie nawrócone. Niektóre z nich uwierzyły dzięki spotkaniom tej grupy.

KONKLUZJA

Zachęcanie do modlitwy i inicjatyw modlitwy nie jest nową ideą. Można raczej mówić o przyłączaniu się do Boga w jego działaniu. Od czasów pierwszych chrześcijan modlitwa była i jest uważana za niezbędny element w ewangelizacji i zakładaniu kościołów. Niezależnie od tego, czy jest to modlitwa na poziomie lokalnym, regionalnym czy ogólnokrajowym, celem zachęcania do modlitwy i budowania ruchów modlitwy jest powstawanie i pomnażanie skoncentrowanych na Chrystusie kościołów lokalnych wypełniających kraj w takim stopniu, by każdy człowiek mógł usłyszeć i zobaczyć Ewangelię w sposób zrozumiały dla niego w jego konkretnej sytuacji.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Jakie masz osobiste doświadczenia w mobilizowaniu modlitwy o zakładanie kościołów aż do nasycenia?
- Czy znasz jakieś krajowe, regionalne lub miejskie sieci modlitewne?
- Jakimi sposobami utrzymywałeś dobrą komunikację między twoim zespołem modlitwy a swoją służbą zakładania kościołów?

- Podczas zajęć zastanówcie się nad tym, w jaki sposób jako chrześcijanie zakładający kościoły możecie dzielić się wizją zakładania kościołów aż do nasycenia i modlitwy z innymi kościołami i w swoim wyznaniu.
- Czy kiedyś uczestniczyłeś w wielkim spotkaniu modlitewnym lub koncercie modlitwy? Jak to wyglądało? Jak zorganizowałbyś koncert modlitwy w swojej miejscowości?
- Jaka jest wola Boga w dziedzinie modlitwy w twoim życiu? Czy modlitwa jako priorytet jest kwestią nie podlegającą dyskusji dla przywódców?
- Dlaczego modlitwa nie jest bardziej żywotną częścią naszego życia i służby?

PLAN DZIAŁANIA

Przypomnij sobie różne aspekty mobilizowania modlitwy o zakładanie kościołów aż do nasycenia. Zdecyduj, jakie kroki możesz podjąć, aby pomóc w mobilizacji modlitwy za swoje miasto, region lub kraj.

BIBLIOGRAFIA

- Livingston, Glenn. *Prayer that Strengthens and Expands the Church*. South Holland, IL: The Bible League, 1999. (This *Alliance for Saturation Church Planting* publication is available from The Bible League, 16801 Van Dam Road, South Holland, IL, 60473 USA. Tel. 1-800-334-7017, e-mail: BibleLeague@xc.org).
- Mills, Brian. *DAWN Europa Prayer Manual*. England: DAWN Europa, 1994.

MODLITWA

LEKCJA

11,12

Koncert modlitwy

DZIĘKOWANIE BOGU ZA JEGO WIERNOŚĆ

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest świętowanie dobroci i wierności Boga w trakcie całego naszego programu szkoleniowego dla chrześcijan zakładających kościoły.

☞ Główne punkty

- Dziękowanie Bogu za jego wierność.
- Prośzenie o błogosławieństwo dla naszej przyszłej służby.

☞ Pożądane rezultaty

Po zakończeniu tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Doznać zachęty na wspomnienie niektórych Bożych błogosławieństw w trakcie miesięcy spędzonych na szkoleniu.
- Podjąć wyzwanie ufania Bogu w jeszcze większych sprawach we własnym życiu i służbie.
- Podjąć wyzwanie stworzenia grupy chrześcijan zakładających kościoły lub udziału w takiej grupie w celu stałej pomocy i zachęty po ukończeniu materiałów tego kursu.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Ten dwugodzinny koncert modlitwy powinien następować po lekcji na temat modlitwy i powinien być ostatnim spotkaniem kursu szkoleniowego dla chrześcijan zakładających kościoły. Zaplanuj go starannie tak, by był czasem zachęty, błogosławieństwa i świętowania. Wybierz trzy lub cztery osoby do podzielenia się tym, jak Bóg pobłogosławił ich służbę zakładania kościołów. Potem podzielcie się na małe grupy i niech więcej osób podzieli się Bożym błogosławieństwem. W końcu zbierzcie się razem na czas uwielbiana Boga i oddawania Mu czci.

Przygotuj mapę kraju i listę grup etnicznych, do których nie dotarła jeszcze Ewangelia, do wykorzystania podczas koncertu modlitwy. Również Lekcja 18 na temat historii chrześcijaństwa w waszym kraju może być wykorzystana jako źródło inspiracji do uwielbiana Boga za jego wierność wobec ludzi w waszym kraju i Bożego pragnienia napełnienia go swoją chwałą.

Uwaga: Psalm 67 doskonale nadaje się do wykorzystania jako temat tego koncertu modlitwy.

I. WYCHWALANIE BOGA ZA JEGO WIERNOŚĆ

Zaśpiewajcie razem kilka pieśni dziękując Bogu za jego wierność.

Poproś uczestników kursu, by pomyśleli o jakichś krótkich fragmentach Pisma, które mówią o Bożej wierności i przeczytali je całej grupie.

II. PRZYPOMNIENIE BOŻYCH BŁOGOSŁAWIEŃSTW Z PRZESZŁOŚCI

A. Dla każdego z nas osobiście

Podzielcie się krótkimi świadectwami, jak Bóg działał dla waszego osobistego zbawienia i wzrostu.

B. Dla naszych rodzin

Podzielcie się świadectwami Bożego działania w waszych rodzinach.

C. W waszej służbie zakładania kościołów

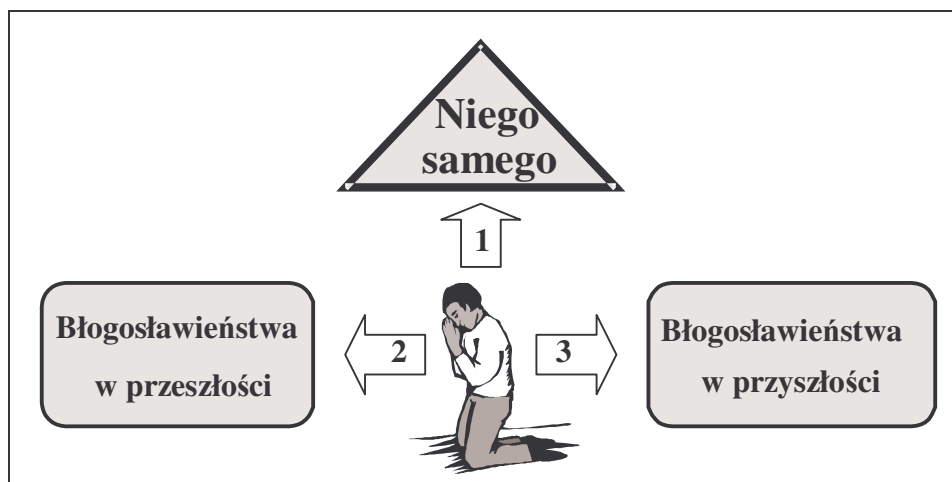
- Niech trzy lub cztery osoby podzielą się z całą grupą tym, jak widzieli Boże błogosławieństwo w ich służbie zakładania kościołów lub tym, czego Bóg nauczył ich w trakcie tego kursu.
- W małych grupach każdy, kto chce, może podzielić się Bożymi błogosławieństwami.

D. Dla kościoła w waszym narodzie

Lekcja 18 w sekcji Kościół pt. „Historia chrześcijaństwa w Polsce” przedstawiała podstawową historię chrześcijaństwa w waszym kraju. Wykorzystajcie to jako przewodnik do modlitwy.

- Dziękujcie Bogu za pierwszych misjonarzy, którzy przynieśli Ewangelię do waszego kraju.
- Dziękujcie Bogu za przygotowanie serc pierwszych wierzących, którzy przyjęli Ewangelię.
- Wychwalajcie Boga za chrześcijańskich męczenników – tych, którzy zginęli za wiarę w waszym kraju.
- Dziękujcie Bogu za misjonarzy, którzy zostali wysłani z waszego kraju do innych części świata.
- Wychwalajcie Boga za zachowanie kościoła w ciągu historii.

Ilustracja 12.1 Dziękujemy Bogu za . . .

III. MÓDLICIE SIĘ ZA STAŁĄ PRACĘ ZAKŁADANIA KOŚCIOŁÓW

Niech uczestnicy kursu modlą się w małych grupach nawzajem za swoją służbę. Módlcie się o postęp Królestwa Bożego w miastach i regionach, gdzie zakładacie kościoły. Módlcie się o wolność i odwagę do głoszenia Ewangelii.

W dużej grupie módlcie się za cały naród. Proście Boga o stały wzrost i rozwój Królestwa Bożego, tak by przeniknęło do wszystkich zakątków narodu. Proście, by Ewangelia dotarła do grup narodowościowych, które jej nie znają. Wykorzystajcie mapę kraju i listę grup etnicznych, do których nie dotarła jeszcze Ewangelia, aby pomóc sobie w modlitwie.

IV. ŚWIĘTUJCIE DOBRÓĆ BOGA PIEŚNIAMI I UWIELBIENIEM

Uwaga: na zakończenie możecie zaplanować utworzenie grupy stałego wzajemnego wsparcia dla chrześcijan zakładających kościoły, która mogłaby spotykać się na szczeblu regionalnym raz w miesiącu lub raz na kwartał w celu wspólnej modlitwy, dzielenia się, dalszego uczenia się i wzajemnego zachęcania się przez założycieli kościołów w waszej służbie.

PRZYWÓDZTWO

PRZYWÓDZTWO

11

LEKCJA

Posyłanie przywódców

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest podkreślenie ważności posyłania przywódców do samodzielnej służby, a nie tylko przekazywania im zadań do wykonania.

☞ Główne punkty

- Posyłanie wykracza poza przekazywanie – oznacza pozwolenie nowym przywódcom na prowadzenie własnej służby.
- Powinniśmy utrzymywać kontakt z nowymi przywódcami, których posłaliśmy do służby.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Znać różnicę między przekazywaniem a posyłaniem.
- Być oddanym służbie wyposażania i posyłania innych.

WPROWADZENIE

W kursie tym omawialiśmy już ważność przekazywania zadań innym zdolnym ludziom, aby przywódca nie musiał sam wykonywać całej pracy. Wielu przywódców nauczyło się, że mogą nawet zwiększyć swoją efektywność, gdy spędzają więcej czasu prowadząc szkolenie innych i wyposażając ich do służby, niż gdyby próbowali zrobić wszystko sami. Istnieje jednak jeszcze inny ważny krok w procesie szkolenia, który wykracza poza zwykłe przekazywanie zadań. Jest to krok *posłania*. Gdy *posyłamy* nowych przywódców do służby, pozwalamy im funkcjonować w pełni jako przywódcom *bez naszej kontroli*. Mogą oni podejmować własne decyzje i planować własne zadania. Innymi słowy posyłanie przywódców oznacza, że pozwalamy im *prowadzić ich własną służbę* zamiast jedynie pomagać w *naszej*. A to jest istotna różnica.

Posyłanie przywódców oznacza, że pozwalamy im *prowadzić ich własną służbę*.

I. ZAŁOŻYCIELE KOŚCIOŁÓW MUSZĄ POSYLAĆ INNYCH DO SŁUŻBY

Przywódcy nowo zakładanego kościoła pomnażają się przez rozpoznanie innych przywódców i budowanie ich. Wielu przywódców próbuje budować swoją służbę wokół siebie samych, ale Bóg wzywa nas do czynienia uczniami Jezusa i szkolenia innych (2 Tym. 2:2). Naszym celem powinno być jednak doprowadzenie do tego, by nowi przywódcy prowadzili własną służbę.

A. Przykład Jana Chrzciciela

Prawdopodobnie najlepszym przykładem „posyłającego przywódcy” jest Jan Chrzciciel. Pojawił się przed Jezusem i pozyskał wielu naśladowców (Mar. 1:5). Miał przywilej skierowania pierwszych uczniów do Jezusa (Jan 1:35-36). Mając to na uwadze zastanów się nad reakcją Jana, gdy służba Jezusa zaczęła obejmować więcej ludzi niż jego własna służba. Przeczytaj fragment z Ewangelii Jana 3:22-30 i odpowiedz na następujące pytania:

- Jaki problem dręczył uczniów Jana w wierszu 26?
- Jak myślisz, dlaczego ich to martwiło?
- Jakiej reakcji Jana twoim zdaniem spodziewali się i dlaczego?
- Jakich słów używa Jan w wierszu 29, by opisać swoją postawę wobec tej sytuacji?
- Co myślisz o podsumowaniu Jana w wierszu 30? Czy był szczerzy? Jak sądzisz, jakie emocje odczuwał, gdy to mówił?

- Pod jakimi względami reakcja Jana jest podobna lub różna od normalnej postawy chrześcijańskich przywódców, których znałeś, gdy czyjaś służba zaczynała przerastać ich własną?

Prawdą jest, że Jan Chrzciciel był pełen entuzjazmu wobec służby Jezusa, a nasz Pan z pewnością nie mógł zrobić nic złego w służbie. Ale co możemy powiedzieć o ryzyku posłania do służby kogoś, kto nie będzie jej pełnił tak „doskonale” jak my?

B. Przykład Pawła

Paweł jest prawdopodobnie najlepszym przykładem przywódcy, który prowadził szkolenie innych i posyłał ich do służby. Nowy Testament podaje długą listę ludzi podróżujących z Pawłem i uczących się od niego, a potem kontynuujących pracę kościoła. Oprócz dobrze znanych przywódców, jak Tymoteusz, Tytus, Sylas, Pryscylla i Akwilla, możemy znaleźć listy innych pod koniec niemal każdego listu Pawła. Apostoł zazwyczaj spędzał bardzo niewiele czasu w zakładanych przez siebie kościołach – od tygodnia do maksimum dwóch lat.

Jak to możliwe, że Paweł jedynie przez tak krótki czas przygotowywał przywódców, a potem wyruszał w dalszą drogę i zostawiał prowadzenie kościołów w ich rękach? Czy nie martwił się, że mogą zrobić coś źle? Z pewnością możliwość taka była źródłem jego troski. I problemy rzeczywiście pojawiały się. Na przykład kościół w Koryncie znalazł się w stanie chaosu. Wydaje się jednak, że istniały dwa czynniki, które pomagały Pawłowi w radzeniu sobie z tymi problemami:

1. *Priorytet docierania do narodów z Ewangelią*

Wielki Nakaz Misyjny każe nam czynić uczniami Jezusa wszystkie narody. Jest to ogromne zadanie, ale nie jest ono kwestią naszego wyboru. Musimy to robić. Rozumiejąc to Paweł uważał, że ważniejsze jest docieranie do świata z Ewangelią Chrystusa niż martwienie się o to, czy inni przywódcy nie będą robili pewnych rzeczy inaczej niż on by wolał. Mogą nawet popełniać błędy czy błędzić po omacku. Przeczytaj List do Filipian 1:15-18 i odpowiedz na następujące pytania:

Ważniejsze jest docieranie do świata z Ewangelią Chrystusa niż martwienie się o to, czy inni przywódcy nie będą robili pewnych rzeczy inaczej niż wolałby obecny przywódca.

- Opisz dwa rodzaje głoszenia Ewangelii przez innych ludzi, gdy Paweł był w więzieniu według wierszy 15-17. Co czujesz w stosunku do tych dwóch rodzajów służby? Dlaczego?
- Co było dla Pawła najważniejsze według wiersza 18?
- Jaka była reakcja Pawła na głoszenie Ewangelii ze szczerych pobudek?
- Jaka była reakcja Pawła na głoszenie Ewangelii z nieszczerych pobudek?
- Czy twoim zdaniem pobudki były ważne dla Pawła?
- Jak sądzisz, jak to możliwe, że Paweł mógł reagować w ten sposób?
- Jaka jest twoja reakcja, gdy ktoś inny głosi Ewangelię w sposób, z którym się nie zgadzasz lub gdy jego pobudki wydają ci się podejrzane?

Nie zrozum nas źle – nie bronimy głoszenia Ewangelii z nieszczerych pobudek. Nie robił tego także Paweł. Co więcej, Paweł cieszył się, że Ewangelię rozgłasza się na wszelki sposób, w Liście do Galacjan stwierdza jednak jasno, że musi to być Ewangelia o zbawieniu łaską przez wiarę w Chrystusa, a nie fałszywa Ewangelia. Dla Pawła inne sprawy były drugorzędne wobec wagi głoszenia Dobrej Nowiny.

2. *Kościół należy do Pana*

Drugim czynnikiem, który pomagał Pawłowi posyłać przywódców szybko do służby, było jego przekonanie, że Kościół należy do Pana, a On obiecał Go budować (Mat. 16:18). Jako założyciele lub przywódcy kościołów nie jesteśmy ostatecznie odpowiedzialni za wzrost kościoła. Paweł stwierdza to bardzo wyraźnie w Pierwszym Liście do Koryntian 3:5-7. Bóg może posłużyć się wieloma ludźmi, by prowadzić kościół do dojrzałości, podobnie jak posługiwał się Pawłem i Apollosem.

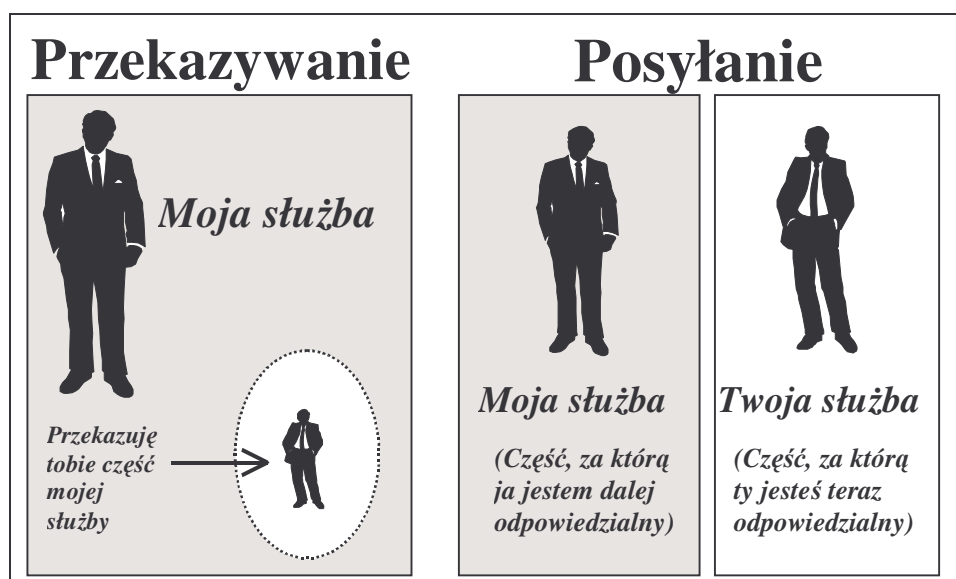
To przekonanie nie jest dla nas wymówką od robienia wszystkiego, co w naszej mocy, by być wiernymi przywódcami. Usuwa ono jednak wszelką konieczność sądenia służby

innych. Sam Bóg będzie sądził ich motywy i czyny (1 Kor. 4:5). Ten fakt powinien pozwolić nam posyłać do służby tych, których przygotowaliśmy, a potem odprężyć się i pozwolić Panu posługiwać się nimi tak, jak chce.

II. PROBLEMY ZWIĄZANE Z POSYŁANIEM

Posyłanie przywódców do służby oznacza danie im wolnej ręki i pozwolenie, by Pan prowadził ich w sposobie ich służby. W trakcie fazy przekazywania podczas szkolenia dawałeś nowemu przywódcy odpowiedzialność za ograniczony obszar swojej służby, równocześnie analizując jego działanie i kierując nim. Sam zachowywałeś jednak kontrolę na większością obszarów służby i byłeś ostatecznie odpowiedzialny za służbę, którą mu przekazałeś. Posłanie jest następnym krokiem po przekazaniu, przy założeniu, że nowy przywódca już wykazał się wiernością i zdolnościami. Teraz jest czas, by pomóc mu znaleźć własną służbę i posłać go do niej. Ilustracja 11.1 przedstawia różnice między przekazywaniem a posyłaniem.

Ilustracja 11.1 Posyłanie a przekazywanie

Gdy posyłasz nowego przywódcę, możesz po prostu przekazać mu część służby, którą dotychczas sam wykonywałeś. Inaczej jednak niż na etapie przekazywania jest on teraz odpowiedzialny za tę służbę przed Panem – nie przed tobą. Przykładem takiego rodzaju posłania byłoby przekazanie nowego kościoła swojemu asystentowi i przejście do zakładania następnego kościoła. Tego rodzaju posłanie przedstawia Ilustracja 11.1. W innych przypadkach nowy przywódca może rozpocząć całkowicie nową służbę. Na przykład przywódca, który założył nowy kościół, może pozostać jako jego pastor, ale przygotować nowego założyciela kościołów, który zacznie zakładać następny kościół – w idealnej sytuacji przy wsparciu finansowym kościoła-matki.

Proces posyłania nie jest tak prosty, jak mogłoby to się wydawać. Ufanie Bogu, że będzie działał w życiu ludzi, których prowadzimy, jest przeciwne ludzkiej naturze i przed każdym przywódcą stawia dwa poważne wyzwania.

A. Obawa, że nowy przywódca odniesie sukces

Gdy ludzie są szkoleni i posyłani do służby, niektórzy z nich prawdopodobnie będą posiadać większe dary i talenty niż ci, którzy ich uczą. Mogą także uzyskać głębsze zrozumienie wizji przywódcy i chcieć wprowadzić zmiany. Utrata kontroli może być źródłem poczucia zagrożenia dla przywódcy, który boi się o własną reputację lub pozycję. Duchowy przywódca musi usunąć tę cielesną przeszkodę dla własnego wzrostu duchowego i wzrostu kościoła.

Utrata kontroli może być źródłem poczucia zagrożenia dla przywódcy, który boi się o własną reputację lub pozycję.

Przeszkodę tę można pokonać jedynie przez wiarę i zaufanie do Boga. Przywódca, który czuje się bezpieczny w swojej tożsamości w Chrystusie, może ufać, że podobnie jak Bóg działa w jego życiu, działa też w życiu prowadzonych przez niego ludzi. Dlatego jeżeli Bóg powołuje swoich ludzi do służby, jest to w rzeczywistości Jego praca i stawką jest Jego reputacja, a nie

przywódcy. Przywódca powinien być pewien, że żyje w posłuszeństwie Panu przez przygotowywanie i posyłanie swoich ludzi do służby, a potem składanie na Pana wszystkich swoich niepokojów i obaw co do własnej reputacji i pozycji (Filip. 4:6-7, 1 Piotra 5:7).

Naszym pragnieniem jako chrześcijan powinna być nie nasza własna reputacja i chwała, lecz aby Bóg był uwielbiony w naszym życiu, naszej służbie i w świecie. Zamiast zazdrościć innym ich darów i talentów, chrześcijańscy przywódcy powinni cieszyć się widząc, jak Bóg powołuje innych, którzy mogą głosić Chrystusa na szerszą skalę niż oni sami.

Chrześcijańscy przywódcy powinni cieszyć się widząc, jak Bóg powołuje innych, którzy mogą głosić Chrystusa na szerszą skalę niż oni sami.

Jak widzieliśmy przy wielu okazjach, apostoł Barnaba jest doskonałym przykładem przywódcy z poczuciem bezpieczeństwa. Kiedy był w Antiochii, wiedział, że dary Pawła byłyby przydatne w miejscowym kościele. Barnaba mógł milczeć i nie zrobić nic. Przeciwnie jednak, włożył wielki wysiłek w podróż do Tarsu, znalezienie Pawła i sprowadzenie go do Antiochii (Dzieje 11:25-26). Zamiast chronić „własny teren” w Antiochii, Barnaba podjął ryzyko i sprowadził Pawła, by służył razem z nim. Wiemy, że w końcu Paweł przerósł Barnabę pod względem zasięgu swojej służby, dla większej chwały Boga i postępu jego Królestwa.

B. Obawa, że nowy przywódca poniesie porażkę

Z drugiej strony ludzie posyłani do służby mogą nie być tak zdolni jak ich dotychczasowy przywódca i mogą nie służyć w taki sposób, jak on by tego pragnął. Przywódca mający poczucie bezpieczeństwa wierzy, że Bóg działa z mocą w ludziach, których prowadzi i przez nich, dlatego potrafi podejmować mądre ryzyko.

Przywódca mający poczucie bezpieczeństwa rozumie także, że *porażka jest niezbędną częścią uczenia się i wzrastania*. Za przykład może posłużyć element wychowywania dzieci: dziecko uczące się chodzić będzie upadać wiele razy, zanim w końcu nauczy się samodzielnego chodzenia. Gdy upada, rodzic podnosi je, udziela zachęty i pozwala mu spróbować ponownie. Nie krzyczy: „Upadłeś! Taki wstyd! Koniec z chodzeniem!”

Gdy Jezus uczył swoich uczniów, często wykorzystywał ich błędy i upadki jako okazje do nauczania. Wspaniałym przykładem jest zaparcie się Piotra. Jezus pozwolił na ten upadek, obiecał jednak, że w jego rezultacie Piotr będzie potrafił umacniać braci (Łuk. 22:31-32). W trakcie procesu szkolenia Bóg posługiwał się tobą, by korygować służbę twojego asystenta i zachęcać go. Pan będzie dalej z nim pracował – być może przy twoim współdziałaniu, być może nie. Ufaj Mu, że doprowadzi do końca dzieło, które rozpoczął (Filip. 1:6).

III. ZASADY POSYŁANIA

Istnieją pewne zasady odnoszące się do większości sytuacji posyłania. Ogólna idea jest taka, że powinieneś utrzymywać dobrą więź z nowym przywódcą, ale powstrzymywać się przed kierowaniem nim lub tłumieniem jego pomysłów.

A. Buduj i podtrzymuj dobre więzi

Bliskie więzi z innymi są naturalnym sposobem służenia innym. Posyłanie jest czymś naturalnym, gdy między zaangażowanymi w nie ludźmi zbudowana została więź zaufania. Jezus wędrował, pracował, jadł, śmiał się i modlił się ze swoimi uczniami. Przez to wszystko budował z nimi bliskie więzi. Posłał ich z przekonaniem, że dobrze sobie poradzą. Byli przecież z Nim (Mar. 3:14-15).

Posyłanie jest czymś naturalnym, gdy między zaangażowanymi w nie ludźmi zbudowana została więź zaufania.

Paweł także stwierdza, jak pośród Tesaloniczan dzielił się z nimi nie tylko Ewangelią, lecz także swoim *życiem* (1 Tes. 2:8). Nazywa Tymoteusza swoim „synem” i wydaje o nim świadectwo: „*Ty natomiast poszedłeś śladem mojej nauki, sposobu życia, zamierzeń, wiary, cierpliwości, miłości, wytrwałości*” (2 Tym. 3:10). Celem założyciela kościołów musi być zbudowanie takiej samej bliskiej więzi z tymi, których chce posłać.

B. Zadbaj o to, by przyszli przywódcy w dalszym ciągu mieli poczucie własności wizji

Wielu przywódców błędnie zakłada, że ludzie wokół nich mają tę samą wizję, co oni. Traktowanie tego jako rzeczy oczywistej może jednak być wielką pomyłką. Nawet wielokrotne przypominanie wizji, a nawet powtarzanie jej przez przyszłych przywódców może nie wystarczyć. Utrzymuj wizję przed oczami nowych przywódców. Jeżeli ich serca będą rozpalone nią tak jak twoje, zaskoczą cię rezultatami, jakie osiągną.

C. Nie czekaj zbyt długo z posłaniem

Ludzie uczą się wykonując coś. Im wcześniej pošlesz nowych przywódców do służby, tym szybciej osiągną oni pełnię swoich możliwości. Biblia ostrzega nas przed ordynowaniem przywódców zbyt wcześnie (1 Tym. 3:6), ale prawdą jest też coś przeciwnego. W Starym Testamencie król Saul sprowadził nieszczęście na siebie i swoją rodzinę próbując uniemożliwić Dawidowi przejęcie roli wyznaczonej mu przez Boga.

D. Nie bądź zaskoczony błędami

Gdy ludzie podejmują ryzyko, często upadają. Jeżeli dopuszczamy możliwość błędów, bardziej prawdopodobne jest, że ludzie będą próbować nowych rzeczy. Gdy ci, których uczyłeś, popełniają błędy, trzeba zapewnić ich, że dalej masz do nich zaufanie. Bądź wyrozumiały i cierpliwy, wykorzystując każdy błąd jako okazję do nauczania. Gdy uczniowie Jezusa nie mogli wyrzucić demona, On wykorzystał to jako okazję, by uczyć ich o ważności wiary w służbie uwalniania od demonów (Mat. 17:19-21). Lekcję na temat dawania czy posłuszeństwa prawdopodobnie w takiej chwili puszczone by mimo uszu. Nie ma jednak żadnych wątpliwości, że uczniowie słuchali uważnie tej lekcji, ponieważ była rozwiązaniem problemu niepowodzenia, którego właśnie doświadczali.

Jeżeli dopuszczamy możliwość błędów, bardziej prawdopodobne jest, że ludzie będą próbować nowych rzeczy.

E. Ufaj Bogu, że będzie działał przez innych

Bóg może działać przez innych podobnie jak działał i działa przez ciebie. Musisz przekazać tę prawdę tym, których uczysz. Jeśli ludzie nie będą rozumieć, że wierzysz w nich, nigdy nie będą podejmować ryzyka, a więc nigdy nie będą wzrastać. Jezus miał taką ufność do swoich uczniów, że powiedział nawet, iż będą dokonywali większych dzieł niż On sam (Jan 14:12). Oczekuj, że służba będzie rozkwiłać pod przywództwem innych.

Obecność wielkiego „przywódcy” będzie powstrzymywać rozwój „dobrych” przywódców.

F. Wystrzegaj się uzależnienia

„Przygotowuj i posyłaj”, by inni nie byli od ciebie uzależnieni jako od przywódcy. Jak to możliwe, że Paweł spędzał tak niewiele czasu zakładając nowe kościoły? On wiedział, kiedy powinien usunąć się z drogi. Wiedział, że jest coś związanego z jego obecnością jako wielkiego „przywódcy”, co będzie powstrzymywać rozwój „dobrych” przywódców. Wyobraź sobie, że pozostałby dłużej w Listrze. Kto głosiłby kazania podczas jego pobytu tam? Prawdopodobnie tylko on, ponieważ był w tym taki dobry. W takim przypadku jednak inni nie mieliby możliwości rozwijania swoich umiejętności głoszenia kazań. Paweł spędzał tak krótki czas w każdym miejscu, by inni uświadomili sobie, że nie muszą być uzależnieni od niego we wszystkim. Musieli poradzić sobie sami (Allen 1962:93).

Gdy pewien założyciel kościołów w Europie był na tym etapie służby, ogłaszał, że nie może być w kościele w następnym tygodniu, ponieważ jedzie na spotkanie do innego miasta. Czasami specjalnie tak planował spotkania, by nie być obecnym przez jakiś czas. Wtedy ci, których uczył, musieli poradzić sobie sami, przez co wzrastali. Jeżeli nie planujesz przekazania służby innym, to ludzie, których uczysz, będą polegać na tobie zbyt długo.

IV. UTRZYMYWANIE KONTAKTÓW Z TYMI, KTÓRYCH POSŁAŁEŚ

Choć Jezus zostawił swoich uczniów cieleśnie, zapewnił ich już przedtem, że pošle swojego Ducha – nie będą pozbawieni Jego pomocy i wpływu (Jan 14:16-18). Podobnie jak Jezus nie pozostawił

całkowicie tych, których posłał, tak też i my powinniśmy utrzymywać kontakt z przywódcami, których posłaliśmy, aby służyć im inspiracją i dać okazję do odpowiedzialności przed kimś.

Podstawą trwałej więzi z nowymi przywódcami są spotkania z nimi. Na przykład jeżeli nowi przywódcy zakładają nowy kościół, możesz spotykać się z nimi raz w miesiącu lub raz w tygodniu. Podczas tych spotkań możecie robić następujące rzeczy:

- Rozmawiajcie o umiejętnościach, wiedzy i cechach charakteru, które są dla nich osobiście ważne.
- Rozmawiajcie o wszystkich ważnych więziach z ludźmi w ich życiu (rodzina, służba).
- Omówcie to, co zdarzyło się w ich służbie od waszego ostatniego spotkania.
- Spytaj, dokąd zmierza ich służba – jaka jest ich wizja.
- Spytaj, czy możesz coś zrobić, by pomóc im w realizacji ich wizji.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Dlaczego posyłanie jest tak ważne?
- Ilu ludzi w twoim kościele ponosi odpowiedzialność za jakąś służbę?
- Jak długo apostoł Paweł pracował z wierzącymi, zanim wyjeżdżał i powierzał im prowadzenie pracy w nowym kościele?
- Co będzie się działo, gdy twój kościół-matka nie będzie posyłał nowych przywódców do nowych służb?

PLAN DZIAŁANIA

Kiedy i jak planujesz posłać swojego asystenta jako nowego przywódcę? Czy przewidujesz, że przejmie jakieś twoje obowiązki, czy też będzie budował własną służbę? Zrób plan i zacznij pracować nad posłaniem go, by mógł osiągnąć pełnię swego potencjału.

BIBLIOGRAFIA

- Martin, Robert W. *Mentoring Guidelines for Church Planters*. Budapest, Hungary: The Alliance For Saturation Church Planting, 1997. (Ta publikacja *Alliance for Saturation Church Planting* jest dostępna z The Bible League, 16801 Van Dam Road, South Holland, IL, 60473 USA. tel. 1-800-334-7017, e-mail: BibleLeague@xc.org)
- Steffen, Tom A. „Leadership: Ten Implications for Cross-Cultural Church Planters”. N.p., n.d.
- Allen, Roland. *Missionary Methods – St. Paul's or Ours?* Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans, 1962.

* Patrz przypis str. 3.

PRZYWÓDZTWO
LEKCJA 12

Przywództwo ruchu

☞ Cel lekcji

Celem tego seminarium jest rozważenie typów przywództwa potrzebnych do prowadzenia ruchu zakładania kościołów.

☞ Główne punkty

- Przywódcy ruchu mają głębokie pragnienie Bożej wizji dla kościoła i efektywnie komunikują ją innym.
- Przywódcy ruchu motywują i wspierają innych w promowaniu ruchów zakładania kościołów.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tego seminarium każdy uczestnik powinien:

- Wiedzieć, jaki typ przywództwa jest konieczny, by zapoczątkować i podtrzymywać ruch zakładania kościołów w jego kontekście.
- Modlić się gorliwie o to, by Bóg powołał przywódców potrzebnych do budowania ruchu zakładania kościołów w całym kraju.

☞ Dodatek

12A Przywódcy ruchu

☞ Uwaga dla prowadzących zajęcia

To jest seminarium. Po krótkim wprowadzeniu podziel uczestników na małe grupy i niech każda z nich pracuje nad otrzymanymi pytaniami.

WPROWADZENIE

Jezus, nasz Przywódca, powiedział kiedyś: „(...) zbuduję mój Kościół”. Wyjawiwszy w ten sposób swoje intencje, Jezus w dalszym ciągu dawał wzór przywódcy-sługi usługując, nauczając i głosząc wolę Ojca innym. Czyniąc to zapoczątkował ruch Kościoła aż po krańce ziemi. To właśnie ten ruch doprowadza nas do punktu, w którym jesteśmy teraz. Pytanie, jakie musimy sobie postawić, brzmi: „Jaki typ przywództwa najskuteczniej promuje ruch kościoła?”

Ruch zakładania kościołów wymaga wielu rodzajów przywódców, na przykład wizjonerów, administratorów, szkoleniowców, doradców, tych, którzy będą zachęcać itp. Choć funkcjonują oni różnymi sposobami i na różnych poziomach, mają jedną cechę wspólną: wszyscy są Bożymi narzędziami i wykorzystują dany im przez Boga wpływ do mobilizacji Ciała Chrystusa do wypełnienia Wielkiego Nakazu Misyjnego.

Podzielcie się na małe grupy. W każdej grupie zastanówcie się nad następującymi pytaniami:

1. Spróbujcie wyobrazić sobie wizję ruchu zakładania kościołów w swoim kraju. Jak wyglądałby taki ruch?
2. Biorąc pod uwagę różne typy przywództwa potrzebne w ruchu zakładania kościołów, wypiszcie umiejętności i cechy konieczne dla przywódców na różnych poziomach.
3. Wypiszcie przywódców z twojego kraju, którzy najlepiej odzwierciedlają te cechy.
4. Czytając poniższe przykłady z całego świata spróbujcie ustalić, jakiego typu przywódcy są potrzebni, aby taki ruch rozwijał się w waszym kraju.

Przykład z Urugwaju:

Jason Carlisle, syn misjonarzy, który pozostał w Urugwaju jako misjonarz, jest założycielem Spiritual Warfare Network (Sieć Walki Duchowej). Sieć ta próbuje połączyć całe Ciało Chrystusa w strategicznej modlitwie. Uczestnicy pochodzą z prawie wszystkich wyznań ewangelicznych. Niektóre inicjatywy Sieci obejmują wydawanie przewodnika modlitwy z codzienną modlitwą za naród, modlitwą wspierającą główne wydarzenia i seminaria modlitewne w kościołach.

Wypiszcie niektóre rodzaje przywódców, jacy byłiby potrzebni na różnych poziomach, by tego rodzaju ruch modlitewny rozwinął się w waszym kraju.

Przykład z Zimbabwe:

Wizja założenia 10 000 kościołów i przygotowania 10 000 przywódców narodziła się na przełomie lat 1984 i 1985 w wyniku służby Jima Montgomery'ego i Teda Olsona (misjonarzy z zewnątrz, którzy przybyli tu, by dzielić się wizją). W roku 1986 miejscowi ludzie przyjęli tę wizję. W roku 1989 rozpoczęto badanie terenu na skalę całego kraju, a ukończono je w roku 1991. W roku 1992 odbył się kongres, w którym uczestniczyło ponad 500 przywódców z różnych kościołów. Aż do tamtego roku nie było jedności pośród przywódców (raport Xolisani Dlamini na iberooamerykańskim kongresie DAWN '98).

Na podstawie tego przykładu wypiszcie kilka rzeczy, których nauczyliście się o przywództwie niezbędnym w ruchu na skalę narodową:

- Jakiego typu przywództwo byłoby niezbędne, aby coś takiego miało miejsce w waszym kraju?
- Czy znacie ludzi, których można by zachęcić do podjęcia się tego rodzaju przywództwa?
- Jaka byłaby w tym twoja rola?

Przykład z Rumunii:

W Rumunii zespół zagranicznych misjonarzy SCP jeździł po całym kraju, by znaleźć osoby, którym Bóg także położył na sercu potrzeby całego kraju. Mniej więcej jeden na dziesięciu przywódców odczuwał taki ciężar. Poprosiliśmy ich, by prowadzili szkolenie chrześcijan zakładających kościoły w ich specjalności w myśleniu SCP. Czy w pełni akceptowali wizję SCP? Nie w stu procentach. Często jednak potrafili bardzo dobrze wyrażać któryś z aspektów naszej wizji, więc prosiliśmy ich o prowadzenie szkolenia w tym punkcie.

Razem z tymi mężczyznami dzieliliśmy trudy szkolenia i przekazywania wizji. Spędzaliśmy wiele czasu razem, a oni w większym stopniu zaakceptowali wizję SCP. Bóg w suwerenny sposób sprawiał, że doświadczali oni koncepcji SCP, gdy przechodzili na nowe poziomy przywództwa w ruchu. Rozpoczęli od zakładania kościołów, przeszli do prowadzenia szkolenia dla założycieli kościołów, potem do przygotowywania prowadzących szkolenie, następnie zaczęli koordynować pracę SCP w całym kraju.

Wtedy jako osoby z zagranicy poczuliśmy, że powinniśmy wyjechać z kraju, by nie przeszkadzać Bogu w działaniu przez tych ludzi. Dzisiaj ludzie ci prowadzą swój aspekt ruchu, jaki Bóg zamierzył i rozpoczął w Rumunii.

- W jaki sposób zagraniczni misjonarze i miejscowi przywódcy współpracowali, by rozpocząć ruch w Rumunii?
- W jaki sposób te dwie społeczności mogą lepiej współpracować w waszym kraju?
- Którzy przywódcy w waszym kraju posiadają jakieś aspekty wizji SCP?
- Jak można by zachęcić ich do uczestnictwa w szkoleniu?

PLAN DZIAŁANIA

W swoim seminarium określaliście pewne potrzeby przywództwa. Postanów, że zaczniesz modlić się, żeby Bóg powoływał przywódców animujących ruch, którzy są niezbędni, aby rozpocząć i podtrzymywać ruch zakładania kościołów w waszym kraju. Równocześnie proś Boga, by pokazał ci twoje miejsce w Jego planie wypełniania Wielkiego Nakazu Misyjnego.

Przywódcy ruchu

I. RUCHY WYMAGAJĄ SPECJALNEGO RODZAJU PRZYWÓDCÓW

Według suwerennego Bożego planu On powołuje przywódców, aby inicjowali i rozwijali ruchy zakładania kościołów. Ci przywódcy różnią się od innych. Kierują się pytaniem: „Czego chce Bóg?” Będą to przywódcy w rodzaju Johna Knoxa ze Szkocji, który modlił się: „Boże, daj mi Szkocję, albo umrę!” Nie są to przywódcy, którzy jedynie rozpoczynają programy czy zakładają instytucje, ale jak zobaczymy, inspirują ruchy mobilizujące wierzących do zakładania kościołów na większą skalę.

Mówiąc krótko, przywódcy, którzy promują ruchy zakładania kościołów, są Bożymi narzędziami Boga i posługują się danym im przez Boga wpływem, by mobilizować Ciało Chrystusa do wypełnienia Wielkiego Nakazu Misyjnego przez zakładanie kościołów. Ruchy zakładania kościołów zazwyczaj obejmują całą grupę przywódców wpływających na kilka poziomów życia Kościoła. Niektórzy z tych przywódców, jak wspomniany wyżej John Knox, motywują całe wyznania i narody do rozwoju Królestwa. Inni (liczniejsi) wpływają bezpośrednio na kościoły lokalne i mają zasięg regionalny. W końcu najbardziej powszechni lokalni przywódcy, „na poziomie podstawowym”, inspirują innych wierzących do głębszego zaangażowania w ewangelizację i zakładanie kościołów. Ci przywódcy to przywódcy grup komórkowych, założyciele kościołów, diakoni, pastory czy ewangeliccy i nauczyciele.

Ruchy zakładania kościołów zazwyczaj obejmują całą grupę przywódców wpływających na kilka poziomów życia Kościoła.

II. PRZYWÓDCY RUCHU KOMUNIKUJĄ WIZJĘ

Przywódcy promujący ruch to wizjonerzy. Człowiek wizji może być opisany jako posiadający postawę oczekiwania i nadziei, oraz jako ktoś, kto wznosi się ponad teraźniejszość i spogląda w stronę przyszłości z Bożej perspektywy. Przywódcy ruchu zakładania kościołów nie wymyślają sami swojej wizji, choć tak może wydawać się innym. Wizją ta w rzeczywistości jest wizją Boga. Przywódcy ruchu odkrywają ją stawiając sobie pytanie: „Czego chce Bóg?”

Przywódcy ruchu zakładania kościołów żyją w głębokim przekonaniu, że Bóg chce zbudować swój kościół w taki sposób, by każdy człowiek, mężczyzna, kobieta i dziecko mieli dostęp do świadectwa Ewangelii. Przywódcy ruchu uznają ważność przekonującego komunikowania tej wizji innym wierzącym. Zabiegają oni o oddanie dla wizji w taki sposób, że inni czują się odpowiedzialni za jej realizację.

Każde osiągnięcie rozpoczyna się od idei. Gdy ktoś buduje dom, najpierw ma plan. Gdy ktoś chce założyć firmę, najpierw ma jasno sformułowany plan działania i celów. Gdy artysta maluje obraz, najpierw ma myśl lub uczucie, które chce wyrazić. We wszystkich tych przykładach istnieją dwa dzieła: najpierw obraz w umyśle, potem namacalny przedmiot.

W niektórych regionach nie ma ruchów, ponieważ Ciało Chrystusa nie posiada ich wizji. Jak ludzie mogliby dążyć do tego, czego koncepcji nie posiadają? Przywódcy ruchu malują obraz Bożych pragnień. Głoszą „Z”, przedstawiając powód do powszechnej mobilizacji.

Przywódcy ruchu zakładania kościołów żyją w głębokim przekonaniu, że Bóg chce zbudować swój kościół.

III. PRZYWÓDCY RUCHU SĄ MOBILIZUJACYMI

Przywódcy ruchu zakładania kościołów postrzegają rozwój kościoła jako to, czym on naprawdę jest – jako walkę duchową. Uświadamiając sobie, że nie są w stanie walczyć w tej walce samotnie, wzywają do mobilizacji. Podobnie jak w czasie wojny, gdy poczucie pilnej potrzeby i dążenie do przetrwania dominują wszystko, co ludzie mówią i robią, tak zmobilizowany kościół współpracuje dla realizacji Bożych celów. „Mobilizować” znaczy po prostu prowadzić ludzi do gotowości według ich zdolności do udziału we wspólnej sprawie. Przywódcy ruchu rozumieją, że gdy całe Ciało Chrystusa dokona świadomie powszechnej mobilizacji, aby świadczyć o Chrystusie, Bóg przyspieszy działanie kościoła zmierzające do czynienia uczniami Jezusa.

Przywódcy ruchu zakładania kościołów postrzegają rozwój kościoła jako to, czym on naprawdę jest – jako walkę duchową.

Do mobilizacji kościołów w tej wojnie duchowej trzeba ludzi duchowych. Znajomość Bożej woli wymaga znajomości samego Boga. Przywódcy ruchu potrafią rozpoznawać czasy i wyczuwać prowadzenie Ducha, by wiedzieć, co kościół powinien robić. W celu budowania tej głębi duchowej, przywódcy ruchu spędzają czas na zgłębianiu Bożego Słowa, na modlitwie i poście, będąc w bliskim kontakcie z budowniczym kościoła, naszym Panem i Zbawicielem, Jezusem Chrystusem, pierwszym Przywódcą Ruchu.

IV. PRZYWÓDCY RUCHU SĄ ANIMATORAMI

Tradycyjnie chrześcijańscy przywódcy są uważani za tych, którzy „pełnią służbę”. List do Efezjan 4:11-12 uczy nas jednak, że zadaniem przywódców powinno być przede wszystkim przekazywanie wizji i przygotowywanie innych w celu zapewnienia trwałości służby. Przywódcy ruchu są inspiratorami, tymi, którzy zachęcają i umożliwiają innym korzystanie z ich darów. Choć przywódcy ruchu mogą być bardzo aktywnymi ludźmi, którzy zawsze coś robią, najlepiej byłoby opisać ich jako tych, którzy „powodują, że coś zostaje wykonane”. Można ich rozpoznać po tym, że strategicznie inspirują innych do pracy. Gdy przywódcy ruchu pracują, inni, którzy pragną służyć Bogu, będą chcieli się przyłączyć. Jednym ze znaków sukcesu inicjatorów jest rozwijająca się efektywność służby innych.

Przywódcą ruchu jest jak rolnik, który zasiewa ziarno, pielęgnuje glebę i nawadnia ją, ale nie ma mocy, by spowodować wzrost ziarna (1 Kor. 3:6-7). Zadaniem rolnika jest pielęgnowanie tego, co zostało zasiane, usuwanie przeszkód dla wzrostu i zapewnienie najlepszego możliwego środowiska dla jego rozwoju. W takiej też sytuacji jest przywódcą ruchu. Podobnie jak rolnik „powoduje, że coś zostaje wykonane”.

Ilustracja 12.1 Dwa rodzaje przywódców

KONKLUZJA

Pod koniec swojej ziemskiej służby Jezus dał swoim naśladowcom nakaz bycia takimi przywódcami, jakim był On sam (Jan 20:21). Przygotował ich wystarczająco – gdyby zastosowali to, czego nauczyli się od Niego, mieliby podobny lub nawet większy wpływ (Jan 14:12).

Ci, którzy naśladowają tego przywódcę dzisiaj, mają nakaz przewodzenia tak, jak on przewodził. Pamiętaj o wyjątkowym podejściu Jezusa do przywództwa. On żył jak sługa, głęboko kochał swoich uczniów i przygotował ich do niesienia dalej wizji – oto przywództwo w najlepszym wydaniu. To jest Wielki Przywódca Ruchu, który dotyka ludzkiego życia i przekształca świat.

GRUPY KOMÓRKOWE

GRUPY
KOMÓRKOWE

LEKCJA 12

Korzystanie z grup komórkowych w istniejącym kościele

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest wyjaśnienie, jak zaplanować i wprowadzić w życie służbę grup komórkowych w istniejącym kościele.

Główne punkty

- Grupy komórkowe mogą być wykorzystywane w każdym kościele, który chce wzrastać i wypełniać Wielki Nakaz Misyjny.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć, że grupy komórkowe mogą być wykorzystane do wzmocnienia istniejącego kościoła w zakresie wspólnoty, czynienia uczniami Jezusa, ewangelizacji i rozwoju przywódców.
- Przemysśleć pozytywny i negatywny wpływ, jaki grupy komórkowe mogą wywrzeć na obecne służby w kościele.
- Rozumieć kroki, jakie trzeba podjąć, aby zaplanować i powołać do życia grupy komórkowe w istniejącym kościele.
- Umieć opracować podstawowy plan rozpoczęcia korzystania z grup komórkowych w istniejącym kościele.

WPROWADZENIE

Celem rozpoczynania ruchu nowych kościołów jest wypełnienie Wielkiego Nakazu Misyjnego i ostatecznie dotarcie do „krańców ziemi” (Dzieje Apostolskie 1:8) z dobrą wiadomością o Chrystusie. Wspólnota, czynienie uczniami Jezusa i ewangelizacja w grupach komórkowych stanowią „bloki budulcowe”, których potrzebuje istniejący kościół, aby za pośrednictwem tych grup założyć wiele nowych kościołów. Kościoły, które mają wizję pomnażania, mogą wykorzystać grupy komórkowe nie tylko do zakładania nowych kościołów-córek, ale także do wprowadzenia odnowy i wzrostu do własnego kościoła. Grupy komórkowe nie są z pewnością jedynym sposobem dokonania tego, ale są efektywną metodą wprowadzenia nowego życia i koncentracji w służbie kościoła. Przez wykorzystanie grup komórkowych istniejące kościoły mogą nasycić swoją „Jerozolimę”, to znaczy swoją miejscowość zrozumią, żywym świadectwem o Chrystusie.

Gdy patrzymy na korzyści płynące ze służby w grupach, staje się oczywiste, że istnieje wiele powodów, dla których tradycyjny kościół mógłby także wykorzystywać grupy komórkowe. Grupy komórkowe w istniejącym kościele mogą umożliwić jego członkom pogłębianie i umacnianie więzi między sobą. Gdy będą oni spędzali ze sobą czas, dowiedzą się więcej o swoich radościach i kłopotach, i będą mogli wypełniać biblijne nakazy wzajemnej miłości (Jan 13:34-35) i noszenia nawzajem swoich ciężarów (Gal. 6:2).

Dzięki grupom komórkowym członkowie kościoła mogą nauczyć się rozpoznawać swoje dary duchowe, rozwijać je i korzystać z nich. Zamiast sytuacji, w której większa część służby spada na barki jedynie kilku (często przepracowanych) przywódców w kościele, coraz więcej członków kościoła zacznie angażować się w służby czynienia ludzi uczniami Jezusa, budowania ich i ewangelizacji. Grupy umożliwią rozwój nowych przywódców w kościele spośród jego członków. Kościół będzie wzrastał w rezultacie ewangelizacji prowadzonej przez grupy.

Wykorzystanie grup komórkowych w istniejącym kościele często zmienia nieco jego służbę. Przywódcy kościoła muszą być oddani dla tego typu służby i mieć w niej aktywną rolę. Jest kilka kwestii wymagających dyskusji i modlitwy, zanim będzie można rozpocząć służbę grup komórkowych w

kościół. Po podjęciu decyzji na temat włączenia grup komórkowych w życie kościoła, jego przywódcy powinni stworzyć odpowiedni plan, a potem, pod przewodnictwem Ducha Świętego, wprowadzać ten plan w życie.

I. OCENA

Aby wykorzystać grupy komórkowe w istniejącym kościele, trzeba dobrze przemyśleć kilka kwestii. Dla potrzeb tej lekcji przyjmijmy, że założyciel kościoła pracował z grupami komórkowymi i chciałby wprowadzić je w swoim pierwotnym kościele. Musi spędzić jakiś czas z pastorem (pastorami) i przywódcami tego kościoła, by wyjaśnić im koncepcję i korzyści płynące z grup komórkowych, a także omówić z nimi niektóre kwestie mogące mieć wpływ na ich decyzję co do wykorzystania grup komórkowych w kościele.

Kwestie, jakie trzeba omówić z przywódcami kościoła, który rozważa wprowadzenie grup komórkowych, są następujące:

A. Wizja

Jaką wizję mają przywódcy dla kościoła? Czy jest możliwe, by grupy komórkowe zostały wykorzystane dla wsparcia i zachęcania do tej wizji? Grupy komórkowe mogą być wykorzystane jako fundament dla większej strategii służby. Przy założeniu, że w grupach mają miejsce ewangelizacja i wzrost, w jaki sposób pomnażające się grupy mogą być wykorzystane w ogólnej strategii służby? Czy kościół chce stawać się coraz większy, czy chce zakładać nowe kościoły-córki, czy może chce wysłać część swoich członków jako zespoły misyjne do innych miast? Przywódcy kościoła powinni zdecydować, jaka będzie wizja służby i strategia dla grup komórkowych, a także jak wiąże się ona z ogólną wizją służby kościoła.

B. Zaangażowanie

Jednym z najważniejszych czynników, które mogą zdecydować o sukcesie lub niepowodzeniu grup komórkowych w istniejącym kościele, jest poziom zaangażowania przywódców kościoła. Powinni oni rozumieć korzyści, funkcje i cele służby grup komórkowych. Powinni rozumieć, że grupa komórkowa nie jest po prostu małą grupą, w której ludzie spotykają się na studium Biblii. Oczywiście, studium Biblii będzie częścią spotkania tej grupy, ale nie jest to jej główny cel. Głównym celem jest doświadczenie Ciała Chrystusa w działaniu: uwielbieniu Boga, budowaniu wierzących i głoszeniu Ewangelii potrzebującym zbawienia. Czy przywódcy chcą kłaść nacisk na te dziedziny służby w grupach? Potrzeba będzie pewnej elastyczności ze strony przywódców istniejącego kościoła, aby dostosować się do pewnych zmian, które grupy komórkowe wprowadzą do kościoła.

Jednym z najważniejszych czynników, które mogą zdecydować o sukcesie lub niepowodzeniu grup komórkowych w istniejącym kościele, jest poziom zaangażowania przywódców kościoła.

C. Istniejące służby

Wykorzystanie grup komórkowych w kościele będzie wspierać i rozwijać służby ewangelizacji, czynienia uczniami Jezusa i rozwoju przywódców. Trzeba dokładnie rozważyć wpływ, jaki grupy komórkowe mogą mieć na obecne służby w kościele. W niektórych kościołach służba grup komórkowych może uzupełniać obecnie istniejące służby. Grupy komórkowe mogą jednak również „rywalizować” czy wpływać na już istniejące służby. Czasami okazuje się, że służba grup komórkowych jest bardziej efektywna niż istniejące wcześniej służby. Na przykład jeżeli kościół prowadził ewangelizację przez organizowanie dużych spotkań ewangelizacyjnych, liczba ludzi nawróconych mogła być bardzo mała. Jeżeli ewangelizacja przez więzi osobowe, która ma miejsce w grupach komórkowych, będzie przynosić duże owoce, przywódca istniejącej służby ewangelizacji może się poczuć „zagrożony” przez grupy komórkowe. To może prowadzić do konfliktów między tymi, którzy prowadzą służbę w tradycyjny sposób, a prowadzącymi ją w grupach komórkowych.

Omówcie wykorzystanie grup komórkowych z prowadzącym każdą służbę w kościele i zorientujcie się, jakie jest jego zdanie. Czy istnieją obszary potencjalnego konfliktu? Czy w niektórych z istniejących służb (na przykład czynieniu ludzi uczniami Jezusa) nie należy

zaprowadzić zmian lub zrezygnować z nich po wprowadzeniu grup komórkowych? Takie pytania trzeba postawić przed rozpoczęciem służby grup komórkowych w kościele.

D. Tradycja a nowe idee

Dla niektórych ludzi w istniejącym kościele koncepcja grup komórkowych może być czymś dziwnym i nieco przerażającym. Mogą opierać się wykorzystaniu grup, zwłaszcza jeśli nigdy nie byli zaangażowani w służbę grupową. Czasami ludzie przeciwstawiają się służbie grup komórkowych, ponieważ w jakimś punkcie w przeszłości należeli do grupy, która nie funkcjonowała dobrze. Trzeba przeznaczyć odpowiednią ilość czasu i energii, by pomóc członkom kościoła zrozumieć istotę grup i zobaczyć korzyści płynące z wprowadzenia ich do kościoła.

W zależności od kościoła fundamentalna zasada ewangelizacji w grupach komórkowych przez więzi z ludźmi może być trudna do zaakceptowania przez niektórych członków kościoła. Jeżeli nie byli głęboko zaangażowani w ewangelizację, jeżeli robili to inaczej, jeżeli nie podoba się im idea zawierania przyjaźni z ludźmi niewierzącymi, może być im trudno pogodzić się z potrzebą grup komórkowych, w których głównym priorytetem jest ewangelizacja przez więzi osobowe.

E. Miejsce spotkań

Niezależnie od tego, ile grup będzie na początku, każda z nich będzie potrzebowała miejsca na cotygodniowe spotkania. W niektórych kulturach dopuszczalne jest spotykanie się w domach czy mieszkaniach, nie będzie to więc problemem. W innych kulturach o wiele trudniej może być znaleźć miejsce spotkań. Przywódcy muszą zastanowić się nad miejscami spotkań pierwszych grup, zwłaszcza w świetle tego, że o wiele więcej grup powstanie w następnych kilku latach. Przy założeniu, że grupy będą wzrastać i pomnażać się, warto się zastanowić nad miejscem spotkań nowych grup? Kwestię tę należy przedyskutować, zanim grupy komórkowe zaczną się spotykać, aby nie stwarzało to problemów później, gdy grupy będą gotowe do pomnażania się.

F. Przywództwo

Na początku przywódcy kościoła będą musieli zdecydować, kto posiada odpowiednie kwalifikacje i jest w stanie prowadzić pierwsze grupy komórkowe (patrz Podręcznik 3, sekcja Grupy komórkowe, Lekcja 9: „Przygotowywanie nowych prowadzących dla grup komórkowych”). Ludzie ci muszą przejść przez szkolenie, aby dobrze prowadzić swoje grupy. Szkolenie to powinno obejmować lekcje z podręczników naszego kursu na temat grup komórkowych, przywództwa i metod studium Biblii. Można także poprowadzić inne lekcje z podręczników w zależności od potrzeb i doświadczenia przyszłych przywódców.

Struktura opieki nad grupami komórkowymi powinna zostać zaplanowana i realizowana od początku spotkań grup komórkowych (zostanie to omówione szczegółowo w Lekcji 13: „Opieka nad grupami komórkowymi”). Należy ustanowić doradcę dla prowadzących grupy komórkowe, który będzie spotykał się z nimi co najmniej raz w miesiącu i służył im radą i zachętą. Doradca może stworzyć grupę komórkową z przywódców innych grup komórkowych, aby stale służyć im wsparciem, nauczaniem i zachętą.

Pamiętaj, że na początku nie można mieć więcej grup niż przywódców. Niektóre kościoły zaczynają od podzielenia wszystkich na grupy, inne natomiast rozpoczynają jedynie z ludźmi zainteresowanymi tego typu służbą. Jeżeli przywódcy kościoła skierują zaproszenie do wszystkich zainteresowanych, mogą znaleźć się w kłopotach, gdy okaże się, że zgłosi się więcej ludzi, niż można stworzyć grup ze względu na brak przywódców.

Pamiętaj, że na początku nie można mieć więcej grup niż przywódców.

Wszystkie powyższe zagadnienia należy wziąć pod uwagę w ramach zastanawiania się nad wykorzystaniem grup komórkowych. Gdy przywódcy kościoła przedyskutują wykorzystanie grup komórkowych w swoim kościele, należy poświęcić czas na modlitwę o to, czy rozpoczynać taki rodzaj służby. Decyzja ta będzie miała głęboki wpływ na członków kościoła i nie powinna być podejmowana w pośpiechu. Jeżeli Duch Święty potwierdza wykorzystanie grup w kościele, wtedy przywódcy kościoła muszą zaplanować ich założenie i prowadzenie.

II. PLANOWANIE I REALIZACJA PLANU

Każdy plan opracowany dla służby grup komórkowych w kościele będzie wyjątkowy i będzie odzwierciedlał cechy szczególne danego kościoła. Choć każdy plan będzie się różnił szczegółami, istnieją pewne kroki, które trzeba zaplanować, a potem zrealizować, aby wprowadzić służbę grup komórkowych do istniejącego kościoła.

A. Krok 1 – Buduj wizję służby obejmującą grupy komórkowe

Pastor (pastorzy) i przywódcy kościoła muszą rozumieć cel służby grup komórkowych. Powinni także rozumieć funkcje grupy komórkowej i to, jak odbywa się w niej służba. Powinni umieć wyjaśnić korzyści płynące z grup komórkowych komuś, kto nie jest z nimi zaznajomiony. Muszą aprobować wykorzystanie grup komórkowych w kościele i zachęcać innych do ich tworzenia.

Należy przemyśleć w atmosferze modlitwy ogólną strategię służby. W jaki sposób grupy komórkowe będą pasować do wizji i celów kościoła? Czy będą wykorzystane jedynie do tego, by pomóc w czynieniu ludzi uczniami Jezusa i ewangelizacji w kościele? Czy kościół chce założyć jeden lub więcej kościołów-córek? Czy kościół chce wysłać zespoły misjonarzy, by rozpoczynali służbę grup komórkowych w innych miejscach? Ogólna strategia będzie kierować służbą grup pod względem ich rozwoju i wzajemnych kontaktów.

B. Krok 2 – Zaczynij dzielić się wizją z członkami kościoła

Pastor (pastorzy) i przywódcy kościoła powinni zacząć dzielić się wizją i korzyściami wykorzystania grup komórkowych z całym kościołem. Powinni pokazać, w jaki sposób grupy te pasują do celów kościoła i jak będą wzmacniać kościół i jego służby. Powinni także wyjaśniać korzyści dla każdego z członków kościoła.

C. Krok 3 – Wybierz prowadzących i przygotuj ich

Ustal, kto w kościele może i posiada kwalifikacje do prowadzenia grupy komórkowej. Spędzaj z tymi osobami czas i wyjaśniaj im cele grup komórkowych, korzyści, koncepcje itp. Poproś ich, by zastanowili się w modlitwie nad prowadzeniem jednej z takich grup.

Zdecyduj, jaka będzie struktura opieki nad przywódcami grup komórkowych. Przynajmniej jedna osoba musi być odpowiedzialna za służbę doradcy wobec prowadzących, przyjmowanie sprawozdań i udzielanie stałej pomocy przy problemach i pytaniach. Jednym ze sposobów prowadzenia służby doradzania dla przywódców jest utworzenie pierwszej grupy komórkowej z przyszłych przywódców. Grupa ta powinna spotykać się przez kilka miesięcy, zanim powstaną jakieś inne grupy w kościele. To zapewni przywódcom zarówno szkolenie, jak i doświadczenie w służbie grup komórkowych. Osoba prowadząca tę grupę komórkową powinna potem być doradcą dla nowych prowadzących. Grupa komórkowa dla przywódców powinna dalej spotykać się regularnie (być może raz w miesiącu) po rozpoczęciu pracy nowych grup. Powinien to być czas przeznaczony na budowanie wspólnoty, nauczanie i omawianie problemów i pytań dotyczących grup.

Grupa komórkowa dla przywódców może być wykorzystana do przygotowania przyszłych przywódców grup komórkowych.

Prowadź szkolenie przywódców grup komórkowych we wszystkich aspektach służby grup komórkowych. Powinni oni otrzymać szkolenie co najmniej na podstawie lekcji z części „Grupy komórkowe”, „Studium Biblii” i „Przywództwo” z naszych podręczników.

D. Krok 4 – Załóżcie nowe grupy komórkowe

Po kilku miesiącach spotkań grupy komórkowej dla prowadzących powinni oni zacząć planowanie założenia swoich grup komórkowych. Kiedy będzie spotykać się każda grupa (to znaczy którego dnia i o której godzinie)? Gdzie będzie spotykać się każda grupa? Zakładając, że niektórzy ludzie z kościoła wyrazili zainteresowanie udziałem w grupie, w jaki sposób ustalić, do jakiej grupy będą należeć?

Istnieje konieczność poczynienia wielu wstępnych przygotowań przed pierwszym spotkaniem nowej grupy komórkowej (patrz Podręcznik 2, sekcja Grupy komórkowe, Lekcja 2: „Zasady przywództwa w grupach komórkowych” i Lekcja 3: „Zakładanie grupy komórkowej”). Doradca

przywódców grup komórkowych powinien pomagać każdemu z nich w przygotowaniu tego pierwszego, ważnego spotkania.

Pomocne może być ustalenie daty początkowej dla nowych grup komórkowych i przedstawienie jej kościołowi, aby ludzie mogli modlić się za tę nową służbę, a także oczekiwać czasu rozpoczęcia. To pomoże wytworzyć entuzjazm i radość w związku z nowymi grupami.

E. Krok 5 – Z troszczenie się o stałą ocenę i korekty w służbie grup komórkowych

Przywódcy kościoła powinni od czasu do czasu oceniać postępy grup komórkowych. Podobnie jak w przypadku każdej służby, mogą być potrzebne korekty w początkowych planach i pomysłach. Bądźcie otwarci na prowadzenie Ducha Świętego i stale módlcie się za grupy i ich przywódców, aby Bóg posługiwał się nimi w budowaniu kościoła i pomocy w wypełnieniu jego celów i zamierzeń.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Biorąc pod uwagę wszystkie korzyści płynące z grup komórkowych w sferach wspólnoty, czynienia uczniami Jezusa, ewangelizacji i rozwoju przywódców, dlaczego nie można ich wykorzystać w każdym kościele?
- Załóżmy, że jakiś kościół postanowił zacząć wykorzystywać grupy komórkowe. Jak można uniknąć „rywalizacji” między istniejącymi już służbami ewangelizacji i czynienia ludzi uczniami Jezusa z tymi samymi służbami w grupach komórkowych?
- Dlaczego ważne jest posiadanie doradcy dla przywódców grup komórkowych w kościele? Jaka jest jego rola i obowiązki?
- Dlaczego należy rozpocząć od grupy komórkowej składającej się z przyszłych przywódców grup komórkowych, zanim zaczną się spotkania nowych grup? Jaka korzyść płynie z zaangażowania przywódców kościoła w tę grupę przywódców?
- Jaki jest ogólny cel wykorzystywania grup komórkowych w strukturze istniejącego kościoła?

PLAN DZIAŁANIA

- Pomyśl o kościele, który uważasz za swój kościół „domowy”. Jaka jest wizja tego kościoła? Jakie ma cele? Czy możliwe byłoby wykorzystanie grup komórkowych do pomocy w realizacji tych celów?
- Jakie problemy lub trudności pojawiłyby się w tym samym kościele, gdyby zaczęto w nim wykorzystywać grupy komórkowe?
- Napisz krótki plan wykorzystania grup komórkowych w tym kościele (lub innym dobrze ci znanym). Jak wprowadziłbyś w życie ten plan?
- Pomyśl o kościołach, które znasz, a które mogłyby skorzystać ze służby grup komórkowych. Jak zaproponowałbyś im wykorzystanie grup komórkowych dla wzmocnienia kościoła i pomocy w realizacji jego celów? Czy byłbyś gotowy pomóc im w rozpoczęciu służby grup komórkowych w ich kościele? Zastanów się nad tym dokładnie i módl się w tej sprawie.

GRUPY
KOMÓRKOWE

LEKCJA **13**

Opieka nad grupami komórkowymi

OPIEKA I KOORDYNACJA DLA PRZYWÓDCÓW GRUP KOMÓRKOWYCH

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest zachęcenie każdego uczestnika kursu do opracowania struktury opieki w celu promowania i podtrzymywanie wzrostu w jego służbie grup komórkowych.

Główne punkty

- Role koordynatorów i opiekunów grup komórkowych.
- Potrzeba strukturalnego podejścia do opieki nad służbą grup komórkowych.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć korzyści płynące z danej struktury opieki nad grupami komórkowymi i potrzebę takiej struktury.
- Znać role i obowiązki każdej osoby w strukturze opieki, a także wiedzieć, jak przyczyniają się one do wzrostu i sukcesu grup komórkowych.
- Przygotować podstawowy plan wcielenia w życie danej struktury opieki w swojej własnej służbie grup komórkowych, jeżeli struktura taka jeszcze nie istnieje.

Dodatek

13A Grupy komórkowe: końcowy krok

Propozycje dla prowadzących nauczanie

W sekcji „Plan działania” uczestnicy kursu mają przeczytać Dodatek 13A: „Grupy komórkowe: końcowy krok” i przygotować podstawowy plan struktury opieki w swoich służbach grup komórkowych. Ponieważ jest to ostatnia lekcja na temat grup komórkowych, zadбай o to, by plan ten został przejrany przez ciebie lub innego doradcę czy prowadzącego nauczanie.

WPROWADZENIE

Zespół trzech misjonarzy (Piotr, Sandra i Michał) pracował przez ostatnie trzy lata w mieście liczącym około 35 000 mieszkańców. Każdy z nich założył kilka grup komórkowych, a niektóre z tych grup pomnożyły się kilka razy. Gdyby patrzeć na liczbę spotykających się grup i ilość ludzi zbawionych, mogłoby się wydawać, że ich dotychczasowa służba jest owocna.

Gdy jednak grupy dalej wzrastały i pomnażały się, Piotr, Sandra i Michał stawali się coraz bardziej sfrustrowani. Każdy z nich miał problemy i pytania, starając się budować nowych przywódców, a nie było nikogo, do kogo mogliby zwrócić się po poradę. Byli tak bardzo zajęci, że rzadko nawet spotykali się ze sobą. Wyglądało na to, że w rezultacie każdy z nich prowadzi swoją własną odrębną służbę. Gdy wszyscy troje rozpoczęli prace w tym mieście, Piotr miał wizję założenia kilku nowych kościołów przy pomocy grup komórkowych. Ostatnio jednak każdy jest tak zajęty swoimi grupami, że nikt już o tym nawet nie rozmawia.

Piotr, Sandra i Michał nie wiedzą, że kilka najmłodszych grup doświadcza problemów, które mogłyby zostać rozwiązane przez bardziej doświadczonych przywódców, ale nikt im o tym nie mówi ani nie prosi ich o pomoc. Dwie grupy równocześnie planują spotkania ewangelizacyjne w tej samej części miasta, podczas gdy duże jego obszary są całkowicie pozbawione świadectwa o Chrystusie. Piotr cieszy się, że grupy rozrastają się i pomnażają, ale wydaje się, że chyba mogliby osiągnąć więcej, gdyby znaleźli sposób na zgodną współpracę ze sobą.

Piotr nie zdaje sobie sprawy, że istnieje aspekt administracyjny, którego brakuje w jego służbie grup komórkowych. Ktoś powinien sprawować opiekę nad komórkami, aby organizować i koordynować ich wysiłki docierania do ludzi w mieście.

Niestety, dla wielu ludzi zaangażowanych w służbę słowo „administracja” przychodzi na myśl obrazy nudnej pracy papierkowej i niepotrzebnych trudnień. Czasami „administracja” rozumiana jest nawet jako władza, hierarchia i kontrola, a więc coś, czego ludzie chcą uniknąć w swojej służbie. Administracja, właściwie przygotowana i prowadzona, może jednak pomóc w jak najlepszym wykorzystaniu Bożych zasobów i może znacznie zwiększyć skuteczność służby.

Administracja jest niezbędnym aspektem służby grup komórkowych i jest **absolutnie** konieczna do tego, by powstał ruch zakładania kościołów przez wykorzystanie grup komórkowych. Administracja w formie struktury opieki jest kluczowym elementem wizji szerszej służby, zwłaszcza gdy grupy komórkowe zaczynają wzrastać i pomnażać się.

Administracja jest **absolutnie** konieczna do tego, by powstał ruch zakładania kościołów przez wykorzystanie grup komórkowych.

I. OPIEKA NAD GRUPAMI KOMÓRKOWYMI

W sensie ogólnym „opiekun” to ktoś, kto sprawdza pracę drugiej osoby. Jest on odpowiedzialny za to, by praca ta była wykonana dobrze i na czas. W służbie grup komórkowych istnieje potrzeba „opiekunów”, którzy będą pomagać przywódcom grup komórkowych przy pracy w grupie. Opiekunowie ci nie „kontrolują” i nie zmuszają przywódców grup do pracy w ich stylu; przeciwnie, są dla nich źródłem mądrości i praktycznej rady, aby grupy komórkowe były efektywne w swojej służbie.

A. Ważność opieki

Niezależnie od tego, w jaki sposób wykorzystuje się grupy komórkowe w służbie, trzeba zastanowić się nad tym, jak będzie realizowana opieka nad nimi w danym kontekście służby. Istnieje kilka powodów, dla których pewien rodzaj opieki jest potrzebny w służbie grup komórkowych.

Koordinacja: Grupy objęte opieką mają strukturę przywództwa, która może koordynować działania indywidualnych grup w świetle ogólnej strategii służby. Grupy prowadzą własną służbę, istnieje jednak koordynacja, aby działania każdej grupy przyczyniały się do realizacji większego celu służby. Koordinacja jest rezultatem widzenia „szerszego obrazu” tego, co dzieje się (lub może się dzieć) poza indywidualnymi grupami komórkowymi.

Zalóżmy na przykład, że ogólnym celem danej służby grup komórkowych jest ogłoszenie Ewangelii w całym mieście lub wsi i założenie trzech nowych kościołów. Jeżeli działania grup będą skoordynowane, grupy będą mogły podzielić miasto między siebie i ich działania nie będą się na siebie nakładać. Zostaną przeprowadzone badania terenu, by określić różne obszary docelowe w mieście i każda grupa zarysuje swój „krąg odpowiedzialności” wokół obszaru, którym będzie się zajmować. W ten sposób grupy będą mogły być efektywnym świadectwem w całym mieście. Gdy nadejdzie czas zakładania nowych kościołów, koordynacja między grupami zapewni zrównoważone i racjonalne podejście przy łączeniu grup w kościoły.

Prowadzenie: Gdy działa jakaś struktura opieki, każdy przywódca grupy komórkowej ma kogoś, do kogo może się zwrócić ze swoimi pytaniami, problemami i trudnościami. Istnieje posiadające swoją strukturę środowisko, w którym przywódcy grup komórkowych mogą uczyć się przywódców z większym doświadczeniem, a także od siebie nawzajem. Zamiast borykać się samotnie z problemami lub pytaniami, mają kogoś, do kogo mogą się zwrócić po pomoc i radę.

Przywódcy grup komórkowych nieustannie zaspokajają potrzeby ludzi w swoich grupach, natomiast nikt nie służy im. Jednym z najważniejszych aspektów opieki jest to, że zapewnia ona troskę i wsparcie dla przywódców grup komórkowych. Jednym z praktycznych sposobów realizacji tej opieki jest stworzenie grupy komórkowej dla przywódców, w której schodzą się oni razem, by ktoś im usłużył i by mogli uczyć się od siebie.

Jednym z najważniejszych aspektów opieki jest to, że zapewnia ona troskę i wsparcie dla przywódców grup komórkowych.

Odpowiedzialność: Każda grupa komórkowa będzie miała własne cele wnoszące wkład w realizację ogólnych celów służby. Przywódcy grup komórkowych potrzebują kogoś, przed kim byliby odpowiedzialni za realizację tych celów. Cele każdej grupy należy poddawać

systematycznej analizie i w miarę potrzeby korygować. Jest to szczególnie pomocne w przypadku nowych grup i przywódców, aby pomóc im modlić się i myśleć o Bożej woli dla ich grupy i pomóc im ustanawiać realistyczne cele. Zamiast czekać, „aż coś się wydarzy” przywódca grupy komórkowej, który jest przed kimś odpowiedzialny, będzie starał się, by pomóc grupie w realizacji wytyczonych dla niej przez Boga celów.

Prawość: Jedną z korzyści płynących ze służby w grupach jest czynienie nowych wierzących uczniami Jezusa i rozwijanie nowych przywódców. Brak dojrzałości połączony ze skrajną gorliwością może czasami być niebezpiecznym połączeniem. Grupa komórkowa może zejść z dobrej drogi i zacząć błędnie interpretować lub stosować Pismo. Struktura opieki może stanowić środek pomocny w unikaniu przesady, skrajności czy nawet herezji. Grupa pozostawiona sama sobie może dojść do błędnej interpretacji i błędnego nauczania Słowa Bożego.

B. Struktura opieki

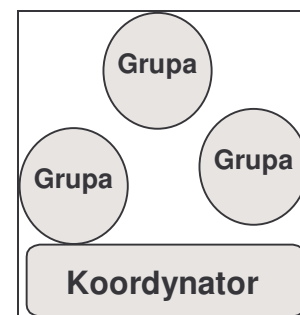
Niezależnie od tego, w jaki sposób przebiega opieka nad grupami komórkowymi, podstawowa koncepcja pozostaje taka sama: musi istnieć strukturalne podejście do koordynowania i pomagania przywódcom w ich działaniach zmierzających do budowania ludzi i służby w ich komórkach. Opiekunowie pilnują realizacji zadań i celów przez przywódców grup i obserwują nauczanie i duchowy rozwój ich samych oraz członków grupy.

Typowa struktura opieki dla grup komórkowych składa się zazwyczaj z dwóch poziomów. Pierwszy z nich będziemy nazywać *koordynatorami*. Będą to osoby pracujące bezpośrednio z prowadzącymi grupy komórkowe. Drugi poziom będziemy nazywać *opiekunami*. Opiekunowie pracują głównie z koordynatorami. Koordynatorzy i opiekunowie mają konkretne role i obowiązki zmierzające do rozwijania przywódców i służby w grupach komórkowych:

1. Koordynator

Ponieważ rola koordynatora polega przede wszystkim na uczeniu i prowadzeniu przywódców grup komórkowych, powinien on sam prowadzić grupę komórkową, zanim zostanie powołany do tej funkcji. Jeżeli służba przywódców grup ma być owocna, potrzebują oni kogoś, kto będzie im służył radą. Poniżej podajemy dziedziny, w których koordynator powinien być zaangażowany w życie i służbę przywódcy grupy komórkowej:

- Problemy w grupie – koordynator spotyka się regularnie z przywódcami grup komórkowych. W niektórych służbach ma to miejsce raz w tygodniu, w innych może tylko raz w miesiącu. Może to być nieformalne spotkanie, albo też koordynator może zdecydować się na stworzenie grupy komórkowej dla przywódców. Podczas tych spotkań przywódcy mogą stawiać pytania, omawiać problemy i uczyć się od siebie nawzajem na podstawie swoich doświadczeń wyniesionych z grup.
- Osobisty wzrost duchowy – koordynator powinien także spędzać czas indywidualnie z przywódcami grup komórkowych i ich rodzinami, by lepiej ich poznać i rozumieć to, co dzieje się w życiu każdego z nich. Powinien to być nieformalny czas dzielenia się, taki jak wspólny posiłek lub może kawa czy herbata w domu przywódcy.
- Przygotowywanie asystentów dla prowadzących – jedną z najtrudniejszych dziedzin służby dla przywódcy grupy komórkowej będzie przygotowanie swojego asystenta. Większość nowych przywódców nigdy nie pracowała aktywnie nad przygotowaniem drugiej osoby do roli przywódcy, będą więc mieli mnóstwo pytań i problemów w tej dziedzinie. Koordynator może dzielić się praktycznymi sposobami, przy pomocy których on pracował z asystentami w swoich poprzednich grupach komórkowych.
- Planowanie i odpowiedzialność – koordynator jest odpowiedzialny za udzielanie pomocy przywódcom grup komórkowych w opracowaniu celów i planów dla służby oraz sprawdzanie ich realizacji. Obejmuje to naszkicowanie „kręgu odpowiedzialności” dla członków każdej grupy, aby pomóc im zrozumieć, gdzie będą pracować (na jakim terenie geograficznym) i do jakiej grupy ludności będą docierać. Koordynator musi także pomagać przywódcom grup w przygotowaniu i realizacji planu pomnożenia się. Poza tym każdy przywódca grupy komórkowej powinien mieć indywidualne plany

rozwoju duchowego dla każdego członka grupy i plany ewangelizacji oraz innych działań grupy. Przeglądanie i korygowanie tych planów wraz z przywódcami jest konieczne dla wzrostu i sukcesu każdej grupy komórkowej.

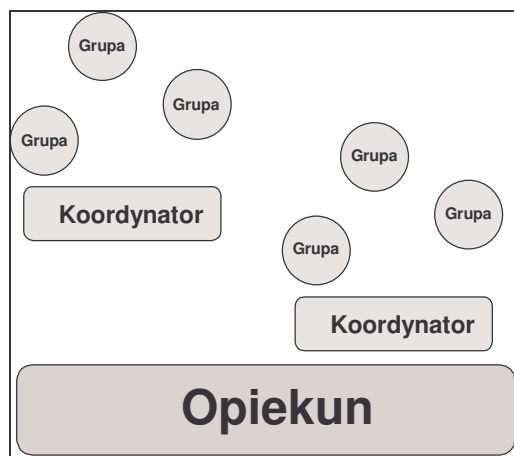
- Praktyczne umiejętności służby – koordynator powinien także prowadzić stałe szkolenie i nauczanie dla przywódców grup komórkowych, aby kontynuować wyposażanie ich do owocnej służby. Koordynator powinien starać się zapewnić nauczanie, które będzie zaspokajało obecne potrzeby w życiu i służbie przywódców. Nauczanie to powinno dostarczać praktycznych rozwiązań w realnych problemach życiowych i sytuacjach, przed którymi stają prowadzący.
- Zachęta – koordynator powinien od czasu do czasu odwiedzać grupy komórkowe i wyraźnie rozumieć, co grupy studiują lub czego się w nich aktualnie naucza. Kontekst każdej służby jest inny, ale koordynator powinien orientować się w tym, ilu jest członków w każdej grupie, ilu gości przychodzi na spotkania grupy, gdzie grupy się spotykają i jakie nie rozwiązane problemy mają obecnie ich przywódcy.
- Modlitwa – koordynator musi także modlić się wspólnie z przywódcami grup oraz modlić się za nich w swoim osobistym czasie modlitwy. Powinien stale poszukiwać sposobów udzielania pomocy przywódcom, aby ich służba była owocna i aby wzrastali w dojrzałości i podobieństwie do Chrystusa.

Każdy przywódca grupy komórkowej powinien mieć indywidualne plany rozwoju duchowego dla każdego członka grupy.

Z powodu znacznej ilości czasu i energii, jakie koordynator musi poświęcić opiece nad każdym przywódcą grupy komórkowej, powinien być odpowiedzialny za nie więcej niż cztery lub pięć grup.

2. Opiekun

Rola opiekuna różni się od roli koordynatora głównie tym, że opiekun nie ma bezpośredniego kontaktu z przywódcami grup komórkowych – on pracuje przede wszystkim z koordynatorami. Opiekun powinien mieć duże doświadczenie w służbie grup komórkowych i powinien wcześniej sam być przywódcą takiej grupy oraz koordynatorem. Opiekun interesuje się życiem i służbą każdego koordynatora, a także ogólnym kierunkiem służby grup komórkowych. Jest on doradcą dla koordynatorów w taki sam sposób, w jaki koordynator jest doradcą dla swoich przywódców grup komórkowych.

Opiekunowie powinni spotykać się regularnie z koordynatorami, co najmniej raz w miesiącu. Podczas tych spotkań koordynatorzy mogą przedstawić sprawozdanie z postępów i działań w każdej z grup komórkowych, za które są odpowiedzialni. Dla celów dokumentacji opiekun może zdecydować o wprowadzeniu jakiegoś pisemnego formularza, który każdy koordynator wypełniałby wpisując informacje na temat komórek.

Jedną z najważniejszych funkcji opiekuna jest obserwowanie i kształtowanie stałego i skoordynowanego działania grup komórkowych. Opiekun musi myśleć o „dużym obrazie” służby. Powinien także dbać o to, by każdy koordynator wyraźnie rozumiał rolę każdej z grup komórkowych w tym planie. Na przykład celem określonej służby grup komórkowych może być założenie dwóch nowych kościołów w pewnej dzielnicy miasta. Dwóch koordynatorów pracuje z niezależnymi grupami komórkowymi, natomiast trzeci koordynator ma kilka niezależnych grup komórkowych i kilka grup komórkowych, które powstały w istniejącym kościele. Obowiązkiem opiekuna jest pomagać koordynatorom w zrozumieniu, jak wszystkie te grupy komórkowe mogą współpracować ze sobą, aby utworzyć te dwa nowe kościoły i jakie kroki należy w tym kierunku podjąć.

Gdy pojawią się problemy w grupach lub w życiu koordynatora, opiekun jest zawsze do dyspozycji, by słuchać, modlić się i udzielać rady. Powinien modlić się regularnie za każdego koordynatora, a także za każdą pilną potrzebę, jaka pojawi się w grupach.

W niektórych miejscach wszystkie grupy komórkowe zbierają się co jakiś czas (na przykład raz w miesiącu) dla uwielbiania Boga, przeżycia wspólnoty i nauczania. Czasami zgromadzenia te nazywa się „wspólną uroczystością”. Jeżeli mają miejsce takie spotkania, opiekun (lub w jego zastępstwie koordynator) będzie odpowiedzialny za prowadzenie wspólnego czasu; może też poprosić jednego lub kilku koordynatorów o pomoc w oddawaniu Bogu czci lub nauczaniu.

W niektórych miejscach wszystkie grupy komórkowe zbierają się co jakiś czas (na przykład raz w miesiącu) dla uwielbiania Boga, przeżycia wspólnoty i nauczania.

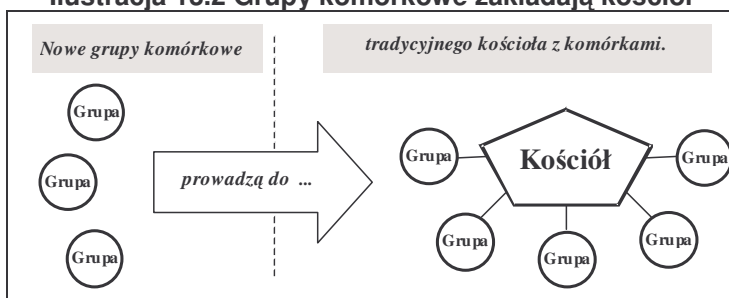
II. STRUKTURY OPIEKI DLA RÓŻNYCH MODELI SŁUŻBY GRUP KOMÓRKOWYCH

Struktura organizacyjna służby grup komórkowych będzie często decydować o tym, jaką formę przyjmie struktura opieki. W Lekcji 6 z cyklu Grupy komórkowe pt. „Filozofia służby grup komórkowych”, przedstawiliśmy kilka różnych modeli, które mogą być wykorzystane w służbie grup komórkowych. Poniżej zamieszczamy krótkie przypomnienie każdego z tych modeli, a wraz z nimi rodzaje struktury opieki, jaką można wykorzystać w danej sytuacji.

A. Model 1: Grupy komórkowe, które zakładają tradycyjny kościół z komórkami

W tej sytuacji jedna lub kilka początkowych grup komórkowych wzrasta i pomnaża się, aż mogą one założyć nowy tradycyjny kościół. Kościół ten będzie spotykał się w centralnym miejscu, będzie miał tradycyjne nabożeństwo odpowiednie dla lokalnego kontekstu i kultury. Kościół będzie w dalszym ciągu korzystał ze służby grup komórkowych dla ewangelizacji, czynienia ludzi uczniami Jezusa i stałego wzrostu. Może ustanowić tradycyjne „programy” służby, takie jak szkoła niedzielna, służba dla kobiet, weekendowy klub dla dzieci itp. Ilustracja 13.2 pokazuje ten model.

Ilustracja 13.2 Grupy komórkowe zakładają kościół

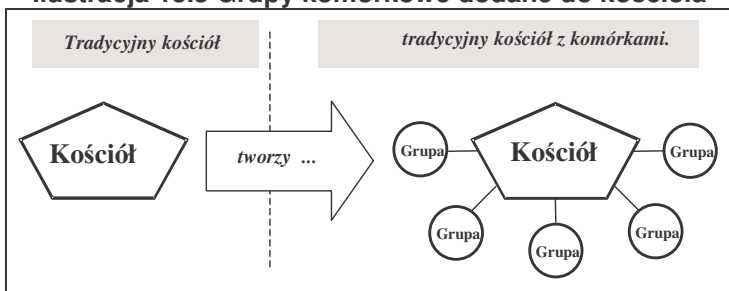

W takim przypadku struktura opieki będzie potrzebna na długo przed założeniem kościoła. Ten model będzie wymagał przynajmniej koordynatora dla opieki nad służbami poszczególnych grup komórkowych i do pomocy przywódcom w koordynowaniu działań związanych z zakładaniem nowego kościoła. Warto zwrócić uwagę na fakt, że po założeniu kościoła, gdy grupy dalej będą wzrastać i pomnażać się, koordynator może być nazwany „diakonem” lub „starszym” odpowiedzialnym za służbę grup komórkowych.

B. Model 2: Istniejący kościół zaczyna korzystać z grup komórkowych

Możliwe jest, by istniejący kościół zaczął korzystać z grup komórkowych w celu przeżywania wspólnoty, ewangelizacji i czynienia ludzi uczniami Jezusa (patrz Lekcja 12 w sekcji Grupy komórkowe”). Przywódcy kościoła muszą zdecydować, ile grup jest potrzebnych i ile można założyć biorąc pod uwagę liczbę członków

Ilustracja 13.3 Grupy komórkowe dodane do kościoła

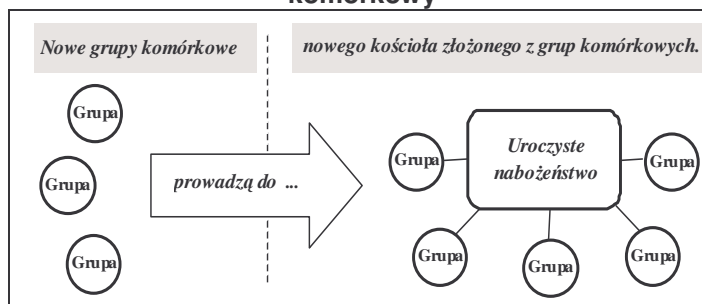
kościół i liczbę ludzi, których można przygotować do prowadzenia grup komórkowych. Po jakimś czasie, gdy grupy te zaczną wzrastać i pomnażać się, kościół także zacznie wzrastać. Sytuację taką pokazuje Ilustracja 13.3.

W typowej sytuacji struktura opieki w tym modelu wyznacza role koordynatorów i opiekuna obecnym przywódcom kościoła. Diakoni lub starsi mogą być koordynatorami, a pastor (lub zespół duszpasterski) może – całkiem logicznie – wypełniać rolę opiekuna. Gdy grupy będą wzrastać i pomnażać się, najczęściej przywódcy grup komórkowych zaczną pełnić role koordynatorów, a na końcu opiekunów.

C. Model 3: Grupy komórkowe zakładają kościół komórkowy

Kościół komórkowy różni się od tradycyjnego kościoła tym, że nie ma budynku kościelnego ani regularnego niedzielnego nabożeństwa, a podstawą jego istnienia nie jest działanie „programów” w kościele. Kościół składa się z samych grup komórkowych, a wszystkie funkcje kościoła dokonują się w każdej komórce, włączając w to chrzty i Wieczerzę Pańską. Komórki regularnie spotykają się razem (na przykład raz w miesiącu) na „wspólną uroczystość”. Jest to czas zachęty, społeczności, oddawania Bogu czci i nauczania. Wszystkie grupy uważają się za część jednego dużego kościoła. Ilustracja 13.4 pokazuje ten model.

Ilustracja 13.4 Grupy komórkowe zakładają kościół komórkowy

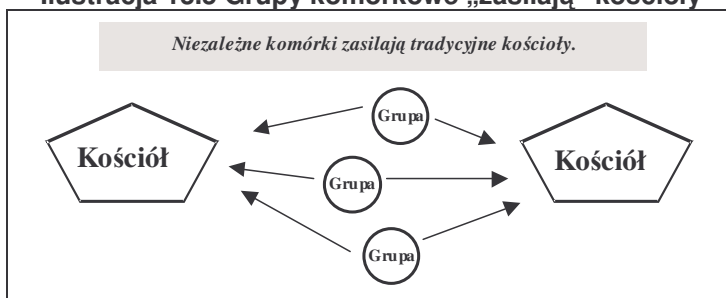

Struktura opieki w kościele komórkowym ma często prostą budowę hierarchiczną. Każde pięć grup komórkowych ma swojego koordynatora, a każdego pięciu koordynatorów ma swojego opiekuna. Jeżeli jest bardzo dużo grup, pojawia się potrzeba następnego poziomu doradców, czasami nazywanych „pastorami komórek”, którzy pracują z opiekunami.

D. Model 4: Kilka grup komórkowych wzrasta, pomnaża się i „zasila” lokalne kościoły

Nie ma takiej konieczności, by grupy komórkowe zakładały nowe kościoły. Korzystniejsze może być wzmacnianie istniejących kościołów lokalnych, które po jakimś czasie zaczną zakładać nowe kościoły-córki. Grupy komórkowe powstają niezależnie od istniejących kościołów. Gdy do grup dołączają nowi ludzie, zachęca się ich do przyłączenia się także do lokalnego kościoła. Często będą równocześnie należeć do grupy komórkowej i do lokalnego kościoła. Ten proces pokazuje Ilustracja 13.5.

Ilustracja 13.5 Grupy komórkowe „zasilają” kościoły

W takiej sytuacji jeden z przywódców grupy komórkowej może pełnić rolę koordynatora, aby pomagać w działaniach grup komórkowych zmierzających do wzmacniania kościołów na tym terenie. Jeżeli po jakimś czasie któryś z istniejących kościołów będzie chciał wykorzystać grupy komórkowe, trzeba będzie rozważyć stworzenie innej struktury opieki dla jego grup.

III. ZASTOSOWANIE DLA TWOJEJ SŁUŻBY GRUP KOMÓRKOWYCH

Nazwy, jakie zostaną wybrane dla osób w strukturze opieki, takie jak „koordynator” czy „opiekun” nie są ważne. W swoim kontekście służby możesz wybrać i używać jakiegokolwiek określenia, które uznasz za właściwe i zrozumiałe. Najważniejsze jest to, by znaleźli się ludzie pełniący funkcje koordynatorów i opiekunów w danej strukturze opieki. Są to osoby potrzebne do tego, by pomóc grupom komórkowym zrealizować cele, jakie postawił przed nimi Bóg.

Kontekst twojej służby zadecyduje o tym, kto będzie wypełniał te role przywódcze. Jeżeli nowe grupy komórkowe zakładane są niezależnie od istniejącego kościoła, często jeden z przywódców, ten, który ma największe doświadczenie, będzie pełnił rolę koordynatora, gdy grupy zaczną wzrastać i pomnażać się.

Być może skorzystasz z grup komórkowych w tradycyjnym kościele, aby pomóc mu we wzroście (a następnie w zakładaniu nowych kościołów-córek). W takiej sytuacji powinieneś mądrze i rozważnie podejść do decyzji wyboru koordynatorów i opiekuna. Zawsze lepiej jest, gdy będą to ludzie, którzy kiedyś prowadzili grupy komórkowe i mają w tym dużo doświadczenia. W tradycyjnym kościele szybko mogą pojawić się problemy, gdy aktualni przywódcy kościoła zostaną wyznaczeni do tych funkcji, ale sami nigdy nie uczestniczyli w służbie grup komórkowych. Potrzeba dużo modlitwy i rozeznania, jeżeli jesteś w takiej właśnie sytuacji. Jeśli do pełnienia tych funkcji masz tylko przywódców, którym brak doświadczenia w prowadzeniu grupy komórkowej, zrób wszystko, co możesz, by pomóc im zrozumieć koncepcje, korzyści i cechy szczególne służby grup komórkowych. Po jakimś czasie pozycje w strukturze opieki będą mogli zająć przywódcy grup.

Niestety, często pierwsza rzecz, jaka kojarzy się nam ze strukturą hierarchiczną, to element kontroli. Ważne jest zrozumienie, że struktura opieki nie jest potrzebna po to, by sprawować *kontrolę* nad służbą grup komórkowych. Zamiast kontrolować grupy komórkowe każdy przywódca w strukturze opieki powinien dokładać starań, by przygotowywać, wyposażać i *posyłać* grupy komórkowe, by służyły w taki sposób, jak prowadzi je Duch Święty. Ruch grup komórkowych kierowany przez Ducha Świętego jest w rzeczywistości bardzo „niekontrolowalny” w kategoriach ludzkiej interwencji. Jest to wierne posłuszeństwo Bożych ludzi, oddających Bogu całkowicie swoje życie, czas i talenty do służby w grupach komórkowych i za ich pośrednictwem.

Struktura opieki nie jest potrzebna po to, by *kontrolować* służbę grup komórkowych, ale by przygotowywać, wyposażać i posyłać grupy komórkowe do służby.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Wyjaśnij potrzebę jakiegoś rodzaju struktury opieki przy pracy ze służbą grup komórkowych. Dlaczego nie możemy pozwalać komórkom na wszystko, co się im podoba? Jakie są korzyści płynące z posiadania struktury opieki?
- Własnymi słowami krótko przedstaw funkcje administracyjne, jakie powinny być obecne w każdej rozwijającej się służbie grup komórkowych.
- Jeżeli jesteś obecnie zaangażowany w służbę grup komórkowych i nie ma w niej nikogo, kto pełniłby rolę koordynatora, kogo mógłbyś poprosić o pełnienie tej funkcji? Czy mógłbyś sam zastanowić się nad jej pełnieniem w jakimś momencie w przyszłości?
- Czym różni się rola opiekuna od roli koordynatora?
- Czy koordynatorzy i opiekunowie mogą dalej prowadzić grupy komórkowe?

PLAN DZIAŁANIA

- Przeczytaj Dodatek 13A: „Grupy komórkowe: końcowy krok”. W modlitwie zastanów się, czego Bóg pragnie dla twojej służby grup komórkowych, zanim zaczniesz planować jakiegoś rodzaju strukturę opieki w swojej służbie.
- Następnie opracuj prosty plan dla struktury opieki niezbędnej w konkretnym kontekście twojej służby grup komórkowych. Pomyśl o tym, jak nazwiesz osoby pełniące funkcje koordynatora i opiekuna. Nawet jeżeli w tej chwili masz tylko kilka grup komórkowych, kto mógłby pełnić w nich rolę koordynatora? Gdy Duch Święty będzie dalej działał i twoje grupy będą wzrastać i pomnażać się, w jaki sposób będziesz decydował o tym, kto będzie pełnił funkcje koordynatorów i opiekunów w przyszłości? Skąd będą pochodzić i jakie szkolenie lub doświadczenie będzie konieczne, by mogli pełnić tego typu służbę? Jakiego rodzaju struktura opieki będzie nieodzowna do podtrzymywania i wspierania wzrostu, jakiego Bóg pragnie w twoich grupach komórkowych? Jakiego rodzaju struktura opieki najlepiej pasowałaby do twojego modelu służby? W swoim planie narysuj diagram modelu, który wykorzystujesz i sposób dopasowania do niego wybranej struktury opieki.
- Przejrzyj swój plan struktury opieki ze swoim doradcą lub prowadzącym tę lekcję.

Grupy komórkowe: końcowy krok

I. SERCE DLA NARODÓW

Gdy studiujemy Biblię, widzimy wyraźnie, że Bóg chce, by poznały go wszystkie narody ziemi. W Drugiej Księdze Mojżeszowej 19:5-6 Bóg poleca Mojżeszowi powiedzieć Izraelitom: „Teraz jeśli pilnie słuchać będziecie głosu mego i strzec mojego przymierza, będziecie szczególną moją własnością pośród wszystkich narodów, gdyż do Mnie należy cała ziemia. Lecz wy będziecie mi królestwem kapłanów i ludem świętym”. Aż do przyjścia Chrystusa naród izraelski był wybranym przez Boga narzędziem świadczenia o Jego suwerenności i chwale. W Psalmie 96:2-3 czytamy: „Śpiewajcie Panu, błogosławcie Jego imię, z dnia na dzień głoście Jego zbawienie! Rozgłaszajcie Jego chwałę wśród narodów, Jego cuda – wśród wszystkich ludów!”

Gdy przyszedł Jezus, wypełnił prawo Starego Testamentu (Rzym. 10:4), założył Kościół (Mat. 16:18) i nakazał uczniom, by byli Jego świadkami (Dzieje 1:8) aż po „krańce ziemi”. Kościół stał się narzędziem, przez które Bóg pragnie objawić swoją miłość i łaskę wszystkim ludziom

Naszą motywacją zakładania nowych kościołów jest wypełnienie polecenia, które Chrystus dał nam w Wielkim Nakazie Misyjnym. Odkryliśmy, że grupy komórkowe są jednym ze sposobów budowania wzrastających, zdrowych, pomnażających się kościołów. Spędziliśmy wiele czasu omawiając szczegóły działania służby grup komórkowych.

Ważne jest poznanie i zrozumienie specyficznych aspektów służby grup komórkowych. Funkcje grupy komórkowej widać na przykładzie pierwszego kościoła w Jerozolimie (Dzieje Apostolskie 2:42-47). Grupy komórkowe są sposobem naśladowania tych funkcji i środkiem ich realizacji w naszych kościołach i służbach również dzisiaj.

Odkryliśmy, że grupy komórkowe są jednym ze sposobów budowania wzrastających, zdrowych, pomnażających się kościołów.

Warto jednak pamiętać o ogólnym celu, „dużym obrazie” tego, czego Bóg pragnie dla naszej służby. Jaka jest rola grup komórkowych w wypełnianiu Wielkiego Nakazu Misyjnego? Co powinno dziać się w twojej grupie komórkowej (grupach komórkowych), aby coraz bardziej zbliżyć się do realizacji tego celu? Czy nie wystarczy założenie kilku grup i doprowadzenie do ich pomnażania? Czy Bóg pragnie więcej? Jaki jest „końcowy” krok dla grup komórkowych w wypełnieniu nakazu, który Chrystus dał prawie 2000 lat temu?

II. POMNAŻANIE PRZEZ WIARĘ

Jednym z głównych wyróżników grup komórkowych jest ich pomnażanie się. Musi się dokonywać, jeżeli grupy mają „pozostać przy życiu” – bez niego grozi im stagnacja i śmierć. Pomnażanie nie jest motywacją do ewangelizacji w grupach komórkowych, ale pozwala na aktywną i stałą ewangelizację. Zawsze jest „miejsce” dla nowych niewierzących i nowych nawróconych w pomnażających się grupach komórkowych.

Każdy z nas rozumie i zgadza się z potrzebą pomnażania w służbie grup komórkowych. Jak często jednak „ograniczamy” moc i suwerenność Boga przez nasze własne ograniczenia wiary i wizji? Czy patrzymy na nasze służby grup komórkowych takimi samymi oczami, jakimi patrzy Bóg? Gdybyśmy mogli postrzegać nasze służby tak, jak postrzega je Bóg, jakie ograniczenia i zahamowania zostałyby usunięte? Co uległoby zmianie? Jak rozumielibyśmy ważność i potencjalny wpływ naszych grup komórkowych?

Gdy zaczynamy pracować z grupami komórkowymi, trudno jest myśleć o czymś więcej poza powstaniem tych pierwszych grup, przygotowaniem asystentów i pracą w kierunku pomnożenia. Uczymy się wiele o grupach przez popełnione błędy, problemy i radości płynące z prowadzenia grupy komórkowej. Wkrótce uświadomimy sobie potrzebę zgodnej współpracy odrębnych grup,

aby osiągnąć szersze cele służby. Po jakimś czasie zaczynamy myśleć o jakiejś strukturze organizacyjnej, potrzebnej do koordynacji działania wielu grup komórkowych.

W księdze Izajasza 40:26 czytamy: „Podnieście oczy w górę i patrzcie: Kto stworzył te gwiazdy? – Ten, który w szykach prowadzi ich wojsko, wszystkie je woła po imieniu. Spod takiej potęgi i olbrzymiej siły nikt się nie uchyli.”. W naszej służbie grup komórkowych także powinniśmy „podnieść oczy w górę i patrzeć”. Gdy patrzymy w innym kierunku niż w stronę Boga, widzimy tylko to, co możemy zrobić o własnych siłach. Ale kiedy patrzymy na Boga, zaczynamy rozumieć Jego moc i potęgę oraz to, czego może przez nas dokonać.

Gdybyśmy mieli oczy, którymi moglibyśmy zobaczyć to, co widzi Bóg, jakich uczuć byśmy doświadczali – entuzjazmu, przerażenia, czy może obu? Czy nasz brak wiary nie ogranicza czasami możliwości pełnego wykorzystania nas przez Boga w naszym życiu i służbie? Wiara pozwala nam snuć wielkie marzenia i podejmować wielkie rzeczy dla Boga, gdy zdajemy sobie sprawę z tego, że Jego moc wspiera nasze wysiłki.

Wiara nie koncentruje się na wszystkich naszych ograniczeniach i słabościach. Przeciwnie, skupia się na darach Boga i Jego możliwości realizacji tego, czego pragnie. Wiara to widzenie tego, co jest pozornie nieosiągalnym, niepraktycznym celem, a potem gotowość do zrobienia kroku do przodu, by Bóg mógł posłużyć się nami do wykonania zadania, które w ludzkich kategoriach było „niemożliwe do wykonania”. Wiara nie polega na dokładnym zrozumieniu sposobu realizacji określonego celu czy zadania, ale na rozumieniu, że Bóg jest zdolny spełnić to zadanie przez ludzi, którzy pozwolą, by posłużył się nimi niezależnie od ich sytuacji i okoliczności.

Zaznaczyliśmy powyżej, że przywódcy grup komórkowych powinni starać się *posłać* je do służby w mocy Ducha Świętego i pod Jego prowadzeniem. Gdy grupy komórkowe składają się z ludzi, którzy posłusznie i całkowicie oddali swoje życie, czas i talenty Panu, Duch Święty ma ludzi, z którymi może pracować i przez których przyniesie obfity owoc.

Przywódcy grup komórkowych powinni starać się *posłać* je do służby w mocy Ducha Świętego i pod Jego prowadzeniem.

Całkowite oddanie się Bogu oznacza wiarę, która pozwoli nam służyć w trudnych okolicznościach, pokonywać pozornie niemożliwe do pokonania bariery i przestać zgadzać się z ograniczeniami, jakie chce nam narzucić świat. Powinniśmy modlić się, by Bóg dał nam taką wiarę, żeby mógł się nami posłużyć do realizacji przez nasze grupy komórkowe wielkich rzeczy, których On pragnie.

III. KOŚCIOŁY DLA NARODÓW

Jeżeli jednym z naszych celów służby są pomnażające się grupy komórkowe, które przekształcają się w kościoły, to ile takich grup potrzeba? Czy wystarczy kilka grup w naszej służbie lub w naszym mieście? Czy ma ich być 10, 50, a może 500?

W Drugim Liście Piotra 3:9 czytamy o Bożym pragnieniu dla ludzi zgubionych: „Nie zwleka Pan z wypełnieniem obietnicy – bo niektórzy są przekonani, że Pan zwleka – ale On jest cierpliwy w stosunku do was. Nie chce bowiem niektórych zgubić, ale wszystkich doprowadzić do nawrócenia”. Pragnieniem naszego serca także powinno być dotarcie do „każdego” ze zbawczą nowiną o Jezusie. Potrzebujemy tylu grup, by służyć nie tylko na naszym osiedlu czy w naszej miejscowości, ale we wszystkich miastach i regionach kraju. Jezus mówił o wierze, która może przenosić góry (Mat. 17:20). Czy mamy wystarczającą wiarę, by widzieć cały kraj napełniony grupami komórkowymi, które docierają do ludzi zgubionych, budują wierzących i głoszą wspaniałą wiadomość o Jezusie Chrystusie aż do Jego powrotu?

Gdy nasza służba grup komórkowych przestanie być ograniczana naszym brakiem wiary i zawężoną perspektywą, będzie mogły stać się użyteczna w rękach Boga. Gdy nasze grupy będą miały wizję nie tylko najbliższej przyszłości, ale czasu, gdy cały kraj będzie nasycony kościołami, wtedy Bóg zacznie posługiwać się nimi w sposób, o jakim nawet nam się nie śniło.

To jest więc „końcowy” krok, jaki musimy podjąć, jeżeli nasze grupy komórkowe mają pomóc wypełnić Wielki Nakaz Misyjny. Ten końcowy krok to proces zachęcania wszystkich przywódców i członków grup komórkowych, by widzieli, jak Bóg używa ich grupy zgodnie z Jego wolą. Jest to proces przedstawiania coraz szerszej wizji, wzywania przywódców grup do „podniesienia oczu” do nieba i zobaczenia swojego narodu wypełnionego chwałą Boga. Jest to proces aktywnego działania w kierunku realizacji tego celu za pośrednictwem naszych grup komórkowych.

Dopiero gdy nasze służby grup komórkowych będą miały oczy, które potrafią widzieć, i wiarę, która sprostą wyzwaniu, zobaczymy, jak Duch Święty wykorzystuje je w niesamowity i cudowny sposób. Dopiero gdy będziemy modlić się gorliwie za nasze narody, Bóg zacznie działać i pomnażać grupy, które będą miały wpływ na całe miasta, regiony i kraje.

Ten końcowy krok w naszej służbie grup komórkowych to po prostu „krok wiary”. Jest to krok, który musi być wykonany, jeżeli nasza służba grup komórkowych ma być wykorzystana przez Boga do wypełnienia Wielkiego Nakazu Misyjnego. Nie musimy bać się niepowodzenia. William Carey, misjonarz pionier w Indiach, powiedział kiedyś: „Próbuj dokonać wielkich rzeczy dla Boga; oczekuj wielkich rzeczy od Boga”.

„Próbuj dokonać wielkich rzeczy dla Boga; oczekuj wielkich rzeczy od Boga”.

– *William Carey*

Moc jest w rękach Pana – my jesteśmy sługami, przez których ta moc może płynąć. Wizja należy do Pana – my jedynie potrzebujemy oczu, które są gotowe ją zobaczyć. Ukończenie zadania także należy do Pana – my musimy tylko wierzyć, że nasze działania prowadzą do wypełnienia zadania, które sam Bóg obiecał wypełnić.

Bóg czeka, aby wierni słudzy podjęli ten „krok wiary” z Nim. Czy będziesz jednym z nich?

ZWIASTOWANIE

ZWIASTOWANIE

1

LEKCJA

Biblijne zwiastowanie I

ZROZUMIENIE PRZESŁANIA

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest wyjaśnienie, jak ułożyć treść kazania tak, by wiernie oddawała intencje autora i jasno komunikowała główną myśl tekstu.

☞ Główne punkty

- Treść kazania powinna odzwierciedlać i komunikować treść Biblii, a nie własne myśli kaznodziei.
- Jest wiele rodzajów struktury treści kazania. Wybór zależy od tekstu, słuchaczy i mówcy.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć, jak wykorzystać *temat* i *dopełnienie*, aby uprościć i jasno przedstawić główną myśl fragmentu.
- Znać główne punkty struktury kazania.
- Znać kilka różnych rodzajów kazań.

WPROWADZENIE

Biblijne zwiastowanie jest działaniem Bożym i ludzkim. Bóg przemawia przez nie do umysłów i serc ludzi, prowadząc ich do wiary i dojrzałości w Chrystusie, ale czyni to przez ludzi. Trzy główne narzędzia w tym procesie to Słowo Boże, Duch Święty i kaznodzieja. *Do kaznodziei należy troska o to, by głosić Boże przesłanie w mocy Ducha Świętego.*

Ogólnym celem biblijnego kazania jest przekonanie ludzi do wiary w zawartą w nim treść i działanie na podstawie tej treści. Aby to się stało, kaznodzieja musi przedstawić prawdę Słowa Bożego w sposób, który:

- przekona umysł
- pobudzi wyobraźnię
- poruszy wolę
- przeniknie sumienie
- dotknie emocji.

Istnieją trzy główne czynniki wpływające na to, czy te cele zostaną osiągnięte: 1) treść kazania, 2) słuchacze i 3) mówca. Treść kazania musi dokładnie odzwierciedlać to, co Bóg chce ludziom powiedzieć. Słuchacze muszą widzieć związek nauczania ze swoim życiem. Mówca musi przedstawić treść w taki sposób, by była zrozumiała, i nie może od niej odbiegać. Każda z lekcji w tej części będzie koncentrować się na jednym z tych trzech aspektów.

Rozważając temat konstruowania i przedstawiania przesłania biblijnego wychodzimy z kilku założeń:

- Chcemy, by treść kazania była oparta na znaczeniu Słowa Bożego, a nie na naszych własnych myślach czy ideach usłyszanych od innych ludzi.

- Wykorzystaliśmy indukcyjną metodę studium Biblii, aby odkryć znaczenie fragmentu, który będzie podstawą nauczania.
- Jesteśmy w sytuacji, w której „jednokierunkowa” komunikacja, taka jak kazanie, przyniesie lepsze efekty niż „dwukierunkowa”, taka jak prowadzenie indukcyjnego studium Biblii czy prostej rozmowy o Bogu.
- Niektórzy uczestnicy kursu, choć nie wszyscy, będą głosili kazania w normalnym, „kaznodziejskim” kontekście. Zasady dobrego biblijnego zwiastowania można jednak zastosować w wielu sytuacjach: na spotkaniach kościoła, spotkaniach młodzieżowych, grupach kobiet, spotkaniach ewangelizacyjnych itp. Skorzystają z nich tak nauczający mężczyźni, jak i nauczające kobiety.

Niektórzy uczestnicy kursu, choć nie wszyscy, będą głosili kazania w normalnym, „kaznodziejskim” kontekście.

I. INDUKCYJNE STUDIUM BIBLIJ – SOLIDNA PODSTAWA

Oparcie treści na indukcyjnym studium Biblii jest najlepszym sposobem upewnienia się, że przedstawiamy Boże nauczanie, a nie własne myśli. Dlatego wsparte modlitwą i zdyscyplinowane studium fragmentu jest niezbędne, jeżeli nauczający ma być pewien, że rzeczywiście przedstawia treść zamierzoną przez Boga. Pamiętaj, że studiuje Biblię indukcyjnie, aby odkryć pierwotną intencję autora.

W takim stopniu, w jakim rozumiemy i głosimy pierwotny zamiar Pisma, głosimy Słowo Boże, a nie własne idee. Lekcje 2-7 na temat metod studium Biblii 2-7 w Podręczniku pierwszym wyjaśniają, jak przeprowadzić indukcyjne studium Biblii. Przypomnij sobie zasady obserwacji, interpretacji i zastosowania z tych lekcji.

II. GŁÓWNA MYŚL FRAGMENTU

Jeden wspólny wątek przewija się przez wszystkie dyskusje na temat efektywnego publicznego przemawiania. Skuteczny mówca buduje swoje wystąpienie wokół pojedynczej ważnej myśli. Tak było w przypadku klasyków retoryki, współczesnych teoretyków komunikacji i dobrych kaznodziejów. Ponieważ nasz umysł dąży do jedności i uporządkowania, konieczne jest, abyśmy nauczali w taki sposób, by te cechy były oczywiste dla naszych słuchaczy.

Budujemy nasze kazania wokół jednej centralnej idei, a wszystko, co mówimy, powinno bezpośrednio lub pośrednio dotyczyć tego tematu. Dlatego ważne jest wybranie fragmentu Pisma, który zawiera główną myśl. Jeżeli wybrany przez ciebie fragment zawiera kilka głównych myśli, prawdopodobnie masz materiał na kilka kazań, a nie na jedno.

Budujemy nasze kazania wokół jednej centralnej idei, a wszystko, co mówimy, powinno bezpośrednio lub pośrednio dotyczyć tego tematu.

A. Jasno przedstaw główną myśl

Często pomocne jest przedstawienie głównej myśli fragmentu poprzez dwa elementy: *temat* i *dopełnienie*. Ta metoda podobna jest do pisania biblijnej zasady w fazie interpretacji w metodzie indukcyjnej. Biblijne zasady będące rezultatem indukcyjnego studium Biblii często są jednak dość długie i skomplikowane. Rozpoczynając od zasady wynikającej z fragmentu i wyodrębniając z niej *temat* i *dopełnienie* możemy często uczynić główną myśl krótszą i łatwiejszą do wyrażenia w treści kazania, zachowując równocześnie znaczenie tekstu.

Temat określa to, o czym mówi fragment. Zazwyczaj będzie to jakaś osoba, miejsce, rzecz lub idea. Można wyrazić go prostym rzeczownikiem, dlatego najczęściej nie ma formy kompletnej myśli. *Tematem* danego fragmentu może być miłość, uczniostwo, Jezus, Kościół, nawrócenie itp. W niektórych przypadkach *tematem* może być fraza funkcjonująca jak rzeczownik. Przykładami tego rodzaju tematu mogą być: „umiłowanie Boga”, „przebaczenie innym”, „napełnienie Duchem Świętym” lub „pragnienie podobania się Bogu we wszystkim”.

Dopełnienie to fraza, która „dopełnia” temat wyjaśniając, co dany fragment mówi o temacie. *Dopełnienie* może nie być zrozumiałe same w sobie, a jedynie wtedy, gdy zostanie połączone z *tematem*, stanowi kompletną myśl czy ideę, która jest zrozumiała i łatwa do przekazania.

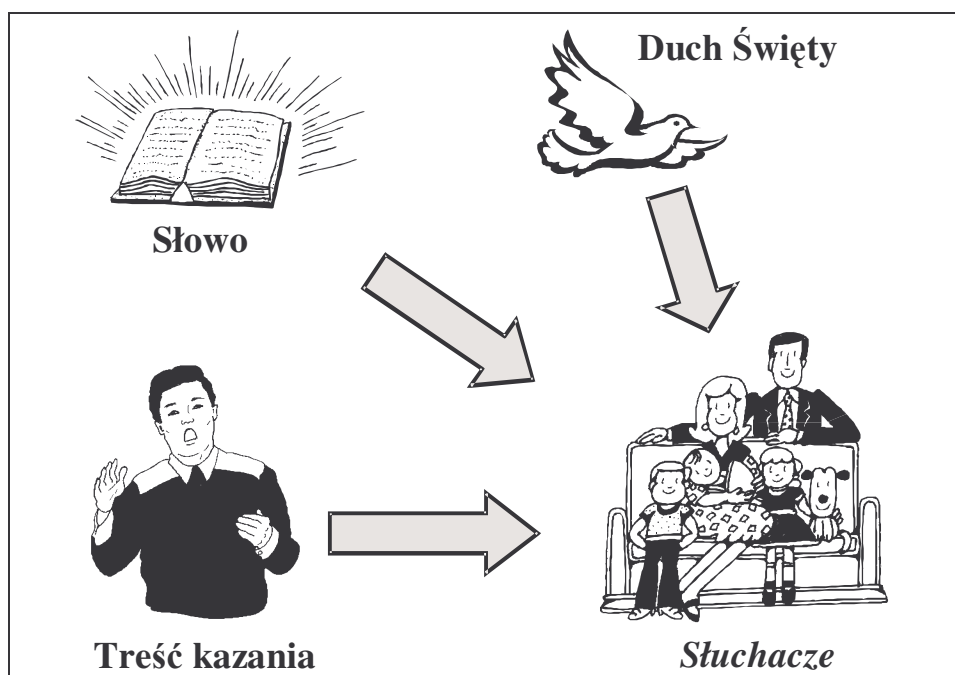
Tabela 1.1 Temat i dopełnienie

Tekst:	Temat:	Dopełnienie:	Główna myśl:
Przyp. 9:10	Bojaźń Boża	. . . jest treścią mądrości.	Bojaźń Boża jest treścią mądrości.
Rzym. 8:32	Bóg, który nawet własnego Syna nie oszczędził	. . . daruje nam wszystko, czego potrzebujemy.	Bóg, który dał nam swojego Syna daruje nam wszystko, czego potrzebujemy.
Hebr. 10:14	Jedna ofiara Chrystusa	. . . udoskonalila na wieki tych, którzy są uświęceni.	Jedna ofiara Chrystusa udoskonalila na wieki tych, którzy są uświęceni.
Rzym. 1:16	Ewangelia	. . . jest mocą Bożą ku zbawieniu.	Ewangelia jest mocą Bożą ku zbawieniu.
1 Kor. 15:55	Śmierć	. . . straciła swoją moc nad wierzącym.	Śmierć straciła swoją moc nad wierzącym.

B. Ustal cel kazania

Gdy odkryjesz już główną myśl, którą chciał przekazać autor biblijny, będziesz miał trzon, wokół którego możesz budować swoje kazanie. Następnym krokiem jest ustalenie celu kazania. Chcesz, by słuchacze uwierzyli w jego treść i podjęli działanie na jej podstawie. Konkretnie działanie, które chcesz, by podjęli, jest celem twojego kazania. Nie powinieneś starać się doprowadzić do tej reakcji przez własne wysiłki – to jest zadanie Ducha Świętego. Ponieważ jednak starasz się rozpoznać reakcję, której w twoim przekonaniu oczekuje Bóg, powinieneś próbować nadać kazaniu taką strukturę, aby zmierzała do realizacji Bożego zamiaru.

Ilustracja 1.2 Trzy czynniki w zwiastowaniu

Ilustracja 1.2 pokazuje, w jaki sposób Słowo, Duch Święty i treść kazania powinny współdziałać, aby wpłynąć na słuchaczy. Taka sytuacja ma miejsce tylko wtedy, gdy kaznodzieja jest wrażliwy na znaczenie tekstu i prowadzenie Ducha Świętego. Mówca, który wiernie poszukuje w modlitwie znaczenia fragmentu, może spodziewać się, że to nastąpi.

III. STRUKTURA TREŚCI KAZANIA

Dobre kazanie, podobnie jak każde publiczne wystąpienie, będzie zazwyczaj składało się z kilku części. Części te są jak bloki budulcowe. Są obecne niemal zawsze, choć ich kolejność i ważność mogą się zmieniać. Powtórzmy, wiąże się to bardzo z umiejętnościami kaznodziei. Potrzeba praktyki, by wiedzieć, jak je najlepiej rozłożyć. Jest to bardziej kwestia sztuki niż sztywnych reguł.

A. Wprowadzenie

Kazanie powinno mieć jakieś wprowadzenie, niezależnie od tego, czy będzie się ono w ten sposób nazywać czy nie. Jeżeli we wprowadzeniu nie pozyskasz uwagi słuchaczy i ich zainteresowania, w rzeczywistości marnujesz swój czas wygłaszając kazanie. Ciało mogą być obecni w pomieszczeniu, ale ich myśli będą skupione na czymś zupełnie innym.

Wprowadzenie powinno więc dokonać trzech rzeczy:

1. *Pozyskać uwagę słuchaczy.*
2. *Przedstawić temat kazania.*
3. *Powiązanie temat z potrzebami odczuwanymi przez słuchaczy.*

Słuchacze mogą zdecydować w kilku pierwszych chwilach kazania, czy będą słuchać, czy też zignorują mówcę. Dobrze przemyślane wprowadzenie może bardzo pomóc w przekonaniu ich, że masz coś ważnego do powiedzenia i że warto będzie tego posłuchać. Słabe wprowadzenie może sprawić coś wręcz przeciwnego. Dobre wprowadzenie wymaga znajomości słuchaczy. Na tym skupimy się w następnej lekcji.

Słuchacze mogą zdecydować w kilku pierwszych chwilach kazania, czy będą słuchać, czy też zignorują mówcę.

B. Rozwinięcie

Rozwinięcie kazania to jego podstawowa treść. W tej części zazwyczaj zostaje wyjaśnione znaczenie fragmentu Pisma i podane jego odniesienie do obecnej sytuacji słuchacza. W tym punkcie powinieneś pomóc słuchaczom odkryć tę samą główną myśl, którą odkryłeś podczas swojego studium indukcyjnego. Ponieważ prawdopodobnie nie będzie czasu, by przechodzić przez cały proces czy przedstawiać wszystkie twoje obserwacje, będziesz musiał starannie wybrać kilka najważniejszych. Skoncentruj się na faktach, które szybko i wyraźnie demonstrują główną myśl i w twoim pojęciu są zgodne z celem.

Rozwinięcie to serce kazania. Powinno pochodzić ze Słowa. Jeżeli tekst Pisma zostanie przytłoczony przykładami, osobistymi komentarzami, cytowanymi historiami czy cokolwiek innym, nie będzie to biblijne kazanie. Niech fragment Pisma zajmuje miejsce centralne.

C. Konkluzja

Konkluzja to czas, w którym podsumowujesz to, co powiedziałeś w kazaniu i wzywasz do reakcji. Nie znaczy to, że zawsze będziesz czekał z zastosowaniem na koniec kazania. Możesz wprowadzić zastosowanie w każdym punkcie. W rzeczywistości niektórzy kaznodzieje są przekonani, że efektywne kazanie powinno mieć następującą strukturę:

1. Powiedz, co zamierzasz powiedzieć = wprowadzenie
2. Powiedz to = rozwinięcie
3. Powiedz, co powiedziałeś = konkluzja

Powtarzanie może być znakomitym sposobem uczenia się, jeżeli jest przedstawione w interesujący sposób. Kazanie zawsze powinno się jednak zakończyć wyjaśnieniem pożądanej odpowiedzi, niezależnie od tego, czy była już o niej mowa wcześniej. To powinna być ostatnia rzecz, którą powiesz, i najważniejsza rzecz, którą słuchacze zabiorą ze sobą do domu, gdy kazanie się skończy.

Konkluzja powinna zawierać jeden lub kilka poniższych elementów:

- Podsumowanie głównych punktów.
- Ilustrację, która łączy główne punkty z główną myślą.

- Cytat, który służy temu samemu celowi co ilustracja.
- Pytanie.
- Modlitwę.
- Konkretne wskazówki lub wezwanie do działania.

D. Ilustracje

Ilustracja ma rzucić więcej światła na jakąś ideę, nauczanie czy problem poruszony w kazaniu. Może być wykorzystana w którymkolwiek punkcie kazania – wprowadzeniu, rozwinięciu lub konkluzji. Jest szczególnie pomocna, gdy chcesz zaakcentować jakieś nauczanie lub wyjaśnić trudny fragment. Pamiętaj jednak: ilustracje muszą przyczyniać się do zrozumienia treści kazania. Nie włączaj ilustracji do kazania tylko dlatego, by okraszyć je ilustracjami.

Istnieją trzy główne typy ilustracji wykorzystywanych w zwiastowaniu: ilustracje biblijne, ilustracje pozabiblijne i lekcje przedmiotowe.

1. *Ilustracje biblijne*

Biblia jest pełna wspaniałych, jasnych ilustracji. Czasami możemy znaleźć współczesną ilustrację, która będzie równie dobra lub lepsza, ale często nie jest to możliwe. Kto potrafi podać lepszą przypowieść niż ta o zaginionej owcy lub przykłady lilii na polu czy człowieka budującego dom na piasku? Gdy te ilustracje przemawiają jasno, powinniśmy je wykorzystać. Przykłady biblijnych ilustracji obejmują:

- Sytuacje z życia osób występujących w danym fragmencie, na przykład List do Filipian 2:19-30.
- Parallele odnośniki. Konkordancja pomoże ci znaleźć inne fragmenty biblijne, które dotyczą tego samego tematu i mogą pomóc go zrozumieć. Możemy tutaj zastosować zasadę, że Pismo interpretuje Pismo.
- Historie biblijne. Wiele historii ze Starego Testamentu jest pomocnych w wyjaśnianiu zasad przedstawionych w Nowym Testamencie. Na przykład życie Jonasza jest wspaniałą ilustracją zasady, że Bóg wymaga naszego całkowitego posłuszeństwa.
- Mapy. Mapa obszaru, na którym rozgrywa się akcja, jest często pomocna w zrozumieniu biblijnego fragmentu.
- Informacje uzyskane z kontekstu. Materiał bezpośrednio poprzedzający fragment Efezjan 5:15-21 i następujący po nim pomaga nam zrozumieć koncepcję napełnienia Duchem Świętym.

2. *Ilustracje pozabiblijne*

Nie bój się korzystać z ilustracji pochodzących spoza Biblii, jeśli tylko efektywnie wyrażają tą samą myśl. Ilustracje te często będą bardziej zrozumiałe dla słuchaczy. Będzie tak szczególnie wtedy, gdy słuchacze nie są dobrze zaznajomieni z Biblią. W takich przypadkach znaczenie wielu przykładów czy fragmentów byłoby dla nich niejasne, dlatego lepiej jest wybrać coś, co będzie dla nich zrozumiałe. Do ilustracji pozabiblijnych należą:

- Aktualne wydarzenia. Prawdy biblijne są ponadczasowe, często jednak można je lepiej zrozumieć, gdy ilustruje je jakieś współczesne wydarzenie. Bardzo pomocne mogą być tutaj artykuły z gazet i czasopism.
- Obserwacje z codziennego życia.
- Osobiste doświadczenia. Osobiste doświadczenia są często najskuteczniejszymi ilustracjami, pamiętaj jednak, żebyś nie zawsze czynił bohaterem siebie.
- Ilustracje z przyrody. Obraz mewy, siedzącej spokojnie na skale, gdy wokół szaleją morskie bałwany, jest piękną ilustracją chrześcijanina spoczywającego na swojej skale, naszym Panu Jezusie Chrystusie.
- Informacje historyczne. Ważna jest wiedza o niemoralnym życiu miasta Efezu, aby w pełni zrozumieć troski Pawła w piątym rozdziale Listu do Efezjan.

3. Lekcje przedmiotowe

Lekcje przedmiotowe są efektywnym narzędziem komunikacji, ponieważ oparte są na zasadzie, że uczenie się nowych koncepcji jest łatwiejsze, gdy wykorzystany zostanie pomost między tym, co znane, a tym, co nieznanne. Pokazujemy i opisujemy przedmiot znany słuchaczom. Następnie dokonujemy porównania między nim a nową koncepcją, którą przedstawiamy. Przedmiot nie jest dokładnie tym samym, co przedstawiana koncepcja, w jakiś sposób jednak jest do niej podobny. Dzięki temu słuchacze rozumieją jakiś aspekt nowej prawdy i są gotowi przyjąć inne jej aspekty.

Jedną z wielkich korzyści płynących z lekcji przedmiotowych jest to, że są bardzo efektywne, jeśli chodzi o pozyskiwanie uwagi słuchaczy. Jezus często posługiwał się lekcjami przedmiotowymi w swojej służbie nauczania. Cała przyroda dla Niego odzwierciedlała prawdę o Bogu. Niektóre z jego lekcji przedmiotowych są następujące:

- *Woda fizyczna i woda żywa (Jan 4:7-15, kobieta przy studni)*
- Dziecko i prostota wiary (Mat. 19:13-15)
- Nakarmienie pięciu tysięcy i „chleb życia” (Jan 6)

Niektóre inne idee dla lekcji przedmiotowych, jakie moglibyśmy wykorzystać:

- *Mapa drogowa (Jan 14:6)*
- Szklanka mleka (1 Piotra 2:2, Hebr. 5:12,13)
- Mydło (1 Jana 1:9)
- Szklanka wody i bochenek chleba (Jan 4, 6)
- Świeczka lub latarka (Jan 8:12)
- Drzwi lub brama (Jan 10:1-10)
- Zdjęcie owcy lub prawdziwa owca (Iz. 53:6; Ps. 23)
- Miecz (Hebr. 4:12)
- Pieniądze i zapakowany prezent (Rzym. 6:23)
- Magnetofon odłączony od zasilania – nie podłączeni do źródła energii duchowej nie możemy zrobić nic (Jan 15:5)

IV. TYPY KAZAŃ

Istnieje wiele rodzajów kazań. Dobry mówca powinien w miarę potrzeby umieć wykorzystywać kilka z nich. Są one jak narzędzia w ręku rzemieślnika. Każde nadaje się do określonej sytuacji i określonego zadania. Kaznodzieja, podobnie jak rzemieślnik, powinien wiedzieć kiedy i gdzie każde można efektywnie wykorzystać. Podane poniżej formy nie są wyczerpujące. Odmiany są zbyt liczne, by je wymieniać. Poza tym w kazaniu można efektywnie łączyć kilka form.

A. Dydaktyczne

Tego typu kazanie zasadniczo przedstawia fakty. Najczęściej jest używane dla wyjaśnienia jakiejś doktryny. Jest bardzo efektywne, gdy głównym celem kazania jest przekazanie *informacji*. Może pomóc w doprowadzeniu do zmiany w *rozumieniu* czegoś. Wiele listów Nowego Testamentu napisanych jest stylem dydaktycznym. Podkreślają one logikę i rozum.

B. Inspirujące

Kazanie inspirujące koncentruje się bardziej na reakcji duchowej niż na faktach czy wiedzy. Jeżeli kazanie dydaktyczne skierowane jest do „głowy”, to inspirujące bardziej do „serca” słuchacza. Tego typu kazanie podkreśla emocje i często zawiera bardzo emocjonalne ilustracje. Psalmy są dobrym przykładem księgi inspirującej.

C. Narracyjne

Kazania narracyjne zbudowane są na jednym lub kilku opowiadaniach. Mogą to być historie biblijne lub pozabiblijne. W opowiadanie wpleciona jest prawda ze Słowa. Służy ono jako ramy, które pomagają słuchaczowi uporządkować i zrozumieć nauczaną prawdę. Takie kazania mogą bardzo długo zostawać w pamięci. Trzeba jednak uważać, by samo opowiadanie nie

przyłoczyło prawdy biblijnej i nie stało się autorytetem. Historyczne księgi Biblii mają charakter narracji.

D. Pytające

Choć wiele kazań skupia się na udzielaniu odpowiedzi, bardzo efektywny może być także styl pytający. Kaznodzieja często odpowiada na pytania, których nikt nie stawia, dlatego nie spotyka się z dużym zainteresowaniem. Jeżeli mówca potrafi jasno wyartykułować ważne pytania, które interesują słuchaczy, oni bardziej zaangażują się w kazanie. Zamiast być biernymi „słuchaczami”, zaczną poszukiwać odpowiedzi na pytania postawione w kazaniu. Gdy odkryją odpowiedzi w Słowie przez kazanie, efekt może być bardzo pozytywny.

E. Linearne i cykliczne

Większość kazań na Zachodzie ma charakter linearny, dlatego wiele podręczników homiletyki podkreśla wykonywanie szkicu czy systematyczne rozwijanie myśli kazania. W wielu krajach jednak bardziej zrozumiałe jest kazanie cykliczne. Kazanie linearne polega na omówieniu jednego punktu i przejściu do następnego. Natomiast rozumowanie cykliczne polega na ciągłym wracaniu do tego samego punktu z różnych punktów widzenia. Te dwa rodzaje można porównać do oglądania dzieł sztuki w muzeum. Przechodzenie od jednego obrazu do następnego byłoby podejściem linearnym. Natomiast chodzenie wokół interesującej rzeźby i oglądanie jej z kilku różnych perspektyw byłoby podejściem cyklicznym. Oba rodzaje mają swoją wartość w zależności od rozważanego tematu i zainteresowania słuchaczy.

KONKLUZJA

Boże Słowo jest „żywe i skuteczne” (Hebr. 4:12). Biblijne zwiastowanie to zrozumiałe komunikowanie Bożego Słowa w taki sposób, by jego moc przemieniała wszystkich słuchających. Na kaznodziei spoczywa wielka odpowiedzialność za przekazywanie Bożego przesłania, a nie własnych idei. Dokładne rozumienie Bożego Słowa przez staranne i poparte modlitwą studium jest pierwszym krokiem w przygotowaniu kazania. Nie zapominaj o przeznaczeniu czasu na studiowanie i rozumienie Bożego Słowa, które zwiastujesz.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Pomyśl o najlepszych kaznodziejach, jakich słyszałeś. Jakie cechy charakterystyczne ich stylu zwiastowania lub treści powodowały ich efektywność? Jak ludzie reagowali na ich zwiastowanie?
- Dlaczego kazania powinny być oparte na indukcyjnym studium Biblii?
- Jaka jest funkcja biblijnego zwiastowania? Czy istnieją różne formy realizacji tej funkcji?

PLAN DZIAŁANIA

- Wybierz jedną z Ewangelii i czytając ją zrób listę ilustracji lub lekcji przedmiotowych, jakie w niej znajdziesz.
- Wybierz jakiś pokój w swoim mieszkaniu lub domu i rozejrzyj się po nim w poszukiwaniu rzeczy, które można by wykorzystać do lekcji przedmiotowych ilustrujących prawdy duchowe. Bądź pomysłowy. Zastanowienie się nawet nad prostymi rzeczami może pomóc w znalezieniu znakomych ilustracji dla trudnych koncepcji biblijnych.

ZWIASTOWANIE

2

LEKCJA

Biblijne zwiastowanie II

ROZUMIENIE SŁUCHACZY

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest podkreślenie znaczenia rozumienia słuchaczy przy przygotowywaniu kazania.

Główne punkty

- Jezus, Piotr i Paweł dostosowywali nauczanie do swoich słuchaczy.
- Gdy słuchacze sami odkrywają prawdę w tekście, ma ona dla nich większe znaczenie i lepiej ją pamiętają, niż wtedy, gdy ktoś im o niej powie.
- Dobre kazanie będzie pokazywać, co wspólnego mają postacie biblijne ze współczesnymi słuchaczami.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć, w jaki sposób kazania w Nowym Testamencie różnią się w zależności od słuchaczy.
- Służyć słuchaczom pomocą w odkrywaniu znaczenia fragmentu, którego dotyczy kazanie.

WPROWADZENIE

W sekcji naszych materiałów dotyczących studium Biblii podkreślaliśmy ważność odkrywania znaczenia tekstu zamiast „wkładania” do niego naszych myśli i idei. Natomiast w fazie zastosowania stwierdzaliśmy, że ważne jest porównanie kontekstu biblijnego z naszym kontekstem, aby zrozumieć, co powinniśmy zrobić. Gdy metoda indukcyjna stosowana jest do osobistego studium, możemy przyjąć, że znamy nasz kontekst. Gdy stosujemy ją w małej grupie, także oczekujemy, że każdy z uczestników zna swój kontekst i potrafi dokonać rozsądnego zastosowania jej do swojego życia.

Gdy opracowujemy kazanie na podstawie indukcyjnego studium Biblii, nie powinniśmy zakładać, że rozumiemy naszych słuchaczy. Przeciwnie, dużo czasu w naszym przygotowaniu powinniśmy poświęcić na przemyślenie tego, kto będzie słuchał naszego kazania i jakie mogą być potrzeby tych ludzi. W stabilnej sytuacji kościoła jest to nieco łatwiejsze, ponieważ w miarę upływu czasu pastor coraz lepiej poznaje swoich ludzi. W sytuacji zakładania nowego kościoła powinien być ciągły strumień nowych ludzi, których zaprasza się do słuchania Słowa, i o których wiemy bardzo niewiele. Podczas dużego spotkania ewangelizacyjnego być może nie będziemy wiedzieć prawie nic o większości słuchaczy. Potrzeba specjalnego wysiłku, by zbadać ogólne potrzeby typowego człowieka spośród słuchających, a jeszcze większego wysiłku wymaga poznanie osobistych potrzeb każdego z obecnych. Korzyścią jest jednak o wiele efektywniejsze kazanie.

Dużo czasu w naszym przygotowaniu powinniśmy poświęcić na przemyślenie tego, kto będzie słuchał naszego kazania.

I. ZWIASTOWANIE W NOWYM TESTAMENCIE

Gdy patrzemy na zwiastowanie w Nowym Testamencie, widzimy, że nie polegało ono na wygłaszaniu tego samego kazania przy każdej okazji. Przeciwnie, kazania były dostosowywane do potrzeb i poziomu duchowego słuchaczy.

A. Zwiastowanie Jezusa

Jezus jest prawdopodobnie najlepszym przykładem mistrzowskiego nauczyciela w dziejach świata. Będąc Bogiem rozumiał o wiele lepiej potrzeby ludzi, niż będzie to kiedykolwiek możliwe dla nas. Ale zasada dostosowania kazania dla zaspokojenia potrzeb w dalszym ciągu jest ważna. Zwróć uwagę na to, w jak odmienny sposób Jezus mówił do faryzeuszów, w

porównaniu z tym, jak mówił do swoich uczniów. Do faryzeuszy, którzy nie chcieli słuchać, kierował ostre słowa upomnienia i ostrzeżenia przed karą (Mat. 23). Jego słowa kierowane do uczniów były łagodniejsze i bardziej zachęcające (Jan 14).

Jezus nauczał na poziomie zrozumiałym dla słuchaczy. Kobiecie przy studni mówił o wodzie (Jan 4). Ale z Nikodemem, który był faryzeuszem, rozmawiał o nowym narodzeniu z góry (Jan 3). W Ewangelii Mateusza 13:10-15 Jezus wyjaśnił swoim uczniom, że do tłumów przemawia w przypowieściach, *aby nie rozumieli* prawdy, której nie chcą być posłuszni. Wszystko jednak objaśniał dokładnie swoim uczniom (Mar. 4:33-34).

B. Zwiastowanie Piotra

Piotr uczył się od Mistrza – Jezusa. On także uważnie dostosowywał swoje kazania do słuchaczy. W zilustrowaniu tego faktu posłużymy się jednym porównaniem. Zwróćmy uwagę na różnice między kazaniem, jakie Piotr wygłosił do tłumu Żydów w dniu zesłania Ducha Świętego, a tym, które wygłosił do pogan w domu Korneliusza. Wobec tłumu Żydów zaczął od razu cytować proroka Joela (Dzieje Apostolskie 2:17-21). Oni znali dobrze ten fragment i mieli w poważaniu pisma Starego Testamentu. W swoim krótkim kazaniu zawarł jeszcze dwa fragmenty z Psalmów Dawida. Widzimy wyraźnie, że jego kazanie było zrozumiałe dla Żydów i doprowadziło do wielu nawróceń.

Wystąpienie Piotra skierowane do pogan w domu Korneliusza różniło się bardzo od tego z dnia zesłania Ducha Świętego. Nie padały tam żadne cytaty ze Starego Testamentu. Zamiast tego Piotr zaczął od wyjaśnienia, że Bóg nie jest stronniczy, ale przyjmuje ludzi ze wszystkich narodów (Dzieje Apostolskie 10:34-35). To musiało wywołać pozytywną reakcję tej grupy ludzi, na których Żydzi patrzyli z góry. Gdy Piotr pozyskał ich uwagę, przeszedł szybko do służby i śmierci Chrystusa. Ponownie rezultaty były oszałamiające.

C. Zwiastowanie Pawła

Tabela 2.1 podaje zestawienie kazań Pawła wygłoszonych do różnych grup podczas jego służby zakładania kościołów opisanej w księdze Dziejów Apostolskich.

Tabela 2.1 Kazania Pawła

Tekst	Słuchacze	Wprowadzenie	Treść
Dzieje Apostolskie 13:16-41	Niewierzący Żydzi w Antiochii Pizydyjskiej	<ul style="list-style-type: none"> Dawna historia Izraela z cytatami Starego Testamentu 	<ul style="list-style-type: none"> Potrzeba nawrócenia Chrystus
Dzieje Apostolskie 17:22-31	Niewierzący poganie w Atenach	<ul style="list-style-type: none"> Ich lokalne ołtarze 	<ul style="list-style-type: none"> Wszechobecność Boga Zmartwychwstanie Chrystusa
Dzieje Apostolskie 20:18-35	Starsi kościoła efeskiego w Milecie	<ul style="list-style-type: none"> Życie Pawła wśród nich 	<ul style="list-style-type: none"> Pragnienie Pawła, by służyć Ich odpowiedzialność za stado
Dzieje Apostolskie 22:1-21	Tłum niewierzących Żydów w Jerozolimie	<ul style="list-style-type: none"> Życie Pawła jako faryzeusza i prześladowcy kościoła 	<ul style="list-style-type: none"> Nawrócenie Pawła (świadectwo) Misja Pawła wśród pogan
Dzieje Apostolskie 26:2-23	Niewierzący żydowski król Herod Agryppa w Cezarei	<ul style="list-style-type: none"> Pochwała dla Agryppy Dawne życie Pawła 	<ul style="list-style-type: none"> Dawne życie Pawła Nawrócenie Pawła Przebaczenie Chrystusa

Zestawienie to uwypukla pewne fakty.

- Po pierwsze, widzimy wyraźną różnicę między kazaniem Pawła skierowanym do starszych wierzących z Efezu, a wszystkimi innymi. Paweł mówił im o oddaniu i obowiązku służenia Panu przez troskę o Jego stado. Wobec innych grup natomiast Paweł koncentrował się na potrzebie nawrócenia i na Chrystusie – to jest na Ewangelii.

- Po drugie, Paweł często korzystał ze swojego osobistego świadectwa wobec obu rodzajów grup. Dzielenie się swoją osobistą podróżą duchową było priorytetem dla Pawła, niezależnie od tego, do kogo przemawiał.
- Po trzecie, Paweł dokładał wszelkich wysiłków, by utożsamić się z grupą słuchaczy i pozyskać ich zainteresowanie. Zdecydował się nawet wykorzystać ateńskie bożki jako ilustrację w swoim kazaniu.

II. UWZGLĘDNIENIE SŁUCHACZY

Często zdarza się, że kaznodzieja wygłasza kazanie nie biorąc pod uwagę słuchaczy. Jak często słyszałeś kazanie na temat „ognia piekielnego i siarki” wygłaszane do kościoła, w którym prawdopodobnie nie było ani jednego niewierzącego? Przeciwną skrajnością są kaznodzieje przeznaczający mnóstwo czasu na kazania o chrześcijańskiej moralności i życiu chrześcijańskim skierowane do niewierzących, którzy nie są gotowi na nic więcej poza Ewangelią.

Często zdarza się, że kaznodzieja wygłasza kazanie nie biorąc pod uwagę słuchaczy.

Jeżeli nasze zwiastowanie ma przypominać zwiastowanie Nowego Testamentu, powinniśmy zwracać uwagę na cechy słuchaczy i mówić kazania odpowiednie dla nich i zrozumiałe. Istnieje wiele cech charakterystycznych, które powinniśmy wziąć pod uwagę.

A. Ważne cechy charakterystyczne słuchaczy

Cechy charakterystyczne słuchaczy, które mogą być ważne, różnią się znacznie w zależności od grupy. Poniższa lista jest tylko częściowa. Czas i doświadczenie pomogą ci zorientować się, jakie pytania stawiać.

- Wiek – ludzie starsi inaczej patrzą na życie niż młodzi; mają także skłonność do słuchania innych typów kazań. Ważne jest odpowiednie dopasowanie treści i formy kazania.
- Poziom duchowy – ludzie potrzebują treści odpowiednich do ich rozwoju duchowego, takich, które pomagają im wejść na wyższy poziom. Nie powinniśmy przedstawiać skomplikowanych prawd niewierzącym (Mat. 7:6). Nie powinniśmy też przedkładać podstawowych prawd tym, którzy powinni wzrastać (Hebr. 6:1-3).
- Wykształcenie – ważne jest, by nie mówić ani w sposób zbyt skomplikowany, ani zbyt prosty. Często poziom wykształcenia słuchaczy podsunie nam odpowiedni poziom kazania.
- Zainteresowania – jeżeli chcesz zdobyć uwagę grupy, mów o rzeczach, które tych ludzi interesują. To jest możliwe tylko wtedy, gdy znasz ich zainteresowania.
- Pochodzenie etniczne – ludzie o różnym pochodzeniu etnicznym patrzą na rzeczy z perspektywy swojego światopoglądu, który może różnić się od światopoglądu mówcy. Ważne jest poznanie tych różnic.
- Pochodzenie religijne – tradycje religijne są bardzo głębokie i nie możemy ich ignorować. Czasami oznacza to, że ta sama rzecz może być rozumiana zupełnie inaczej przez kogoś myślącego w kategoriach swojej religii.
- Status rodzinny – ludzie wolni, małżeństwa, rozwiedzeni, owdowiali i dziadkowie mają wiele różnych potrzeb odpowiednio do ich sytuacji rodzinnej. Powinniśmy starać się o to, by nasze kazania zaspokajały te potrzeby.
- Zatrudnienie – zawód i wykonywana praca wpływają także na ludzkie potrzeby i zainteresowania.
- Płeć – mężczyźni i kobiety często patrzą na te same rzeczy inaczej. Jakiej płci są twoi słuchacze?

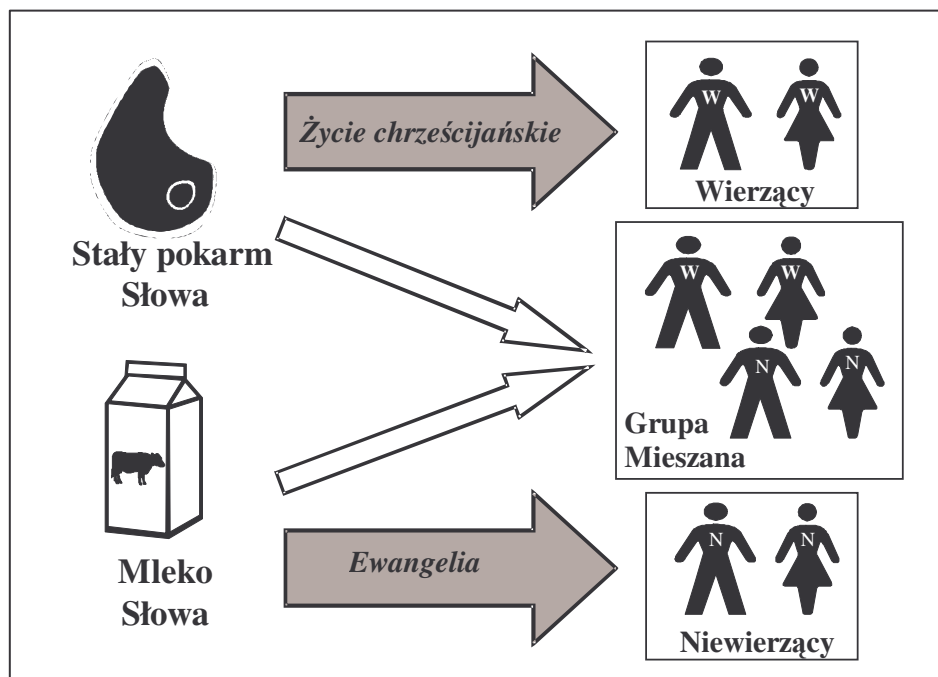
B. Czego potrzebują słuchacze

Uogólnianie może być niebezpieczne, ale możemy uzyskać pewne zrozumienie, gdy wrócimy do przykładu kazań apostoła Pawła. Niewierzącym głosił Ewangelię, natomiast wierzących zachęcał do zaangażowania. Wydaje się to proste, często jednak nie jest dostrzegane. Niektóre prawdy duchowe są trudniejsze do zrozumienia niż inne. Człowiek potrzebujący zbawienia może zrozumieć tylko Ewangelię, gdy przekonuje go Duch Święty. Podawanie mu „stałego pokarmu” Pisma będzie marnotrawstwem. W podobny sposób wielu wierzących karmi się nieustannie „mlekiem”, w wyniku czego pozostają słabi i nie przygotowani do służby.

Ilustracja 2.2 pokazuje fakt, że każda grupa potrzebuje dostosowanej do swoich potrzeb „diety” Słowa.

Na podstawie ilustracji widzimy, że Ewangelia jest dla niewierzących, a prawdy o oddaniu i życiu chrześcijańskim dla dojrzałych wierzących. Gdy mamy mieszaną grupę słuchaczy, kazanie powinno także odzwierciedlać tę różnicę.

Ilustracja 2.2 Właściwa dieta

Można także zauważyć, że gdy ktoś zaufa Chrystusowi, nie jest natychmiast i automatycznie gotowy na trudniejsze prawdy duchowe. Istnieje normalny okres wzrastania dla nowego wierzącego, w którym potrzebuje on powtarzania i wyjaśniania Ewangelii, w miarę jednak dojrzewania i wzrastania powinien włączać do swojej diety więcej „pokarmu stałego”, a mniej „mleka”. Kiedy więc planujesz swoje kazanie, powinieneś nie tylko brać pod uwagę proporcję wierzących w stosunku do niewierzących, ale także to, czy słuchacze są bliżsi fazy „pokarmu stałego” czy też „mleka”.

III. POMAGANIE SŁUCHACZOM W ODKRYWANIU

Niezależnie od tego, w którym miejscu na skali wzrostu znajdują się twoi słuchacze, twoje zwiastowanie będzie miało większą moc i okaże się łatwiejsze do zapamiętania, jeżeli sprawi, że będą oni sami odkrywać prawdy biblijne. Nie wystarczy, by jedynie uczyli się od *ciebie* i słuchali tego, co *ty* mówisz. Muszą sami czerpać prawdę z Pisma. Biblijne zwiastowanie przypomina więc odkrywanie, które obserwowaliśmy przy omawianiu indukcyjnej metody studium Biblii.

Twoi słuchacze muszą sami czerpać prawdę z Pisma.

Wyobraź sobie, że otrzymałeś od kogoś ważny list i idziesz na pocztę go odebrać. Urzędnik na poczcie nie daje ci jednak listu, a jedynie otwiera go, czyta po cichu i mówi ci ogólnie, co tam jest napisane. Czy byłbyś zadowolony? Czy nie czułbyś potrzeby samodzielnego przeczytania listu? Podobnie postępują kaznodzieje. Studiują sami Słowo i potem streszczają innym to co zapamiętali. Bez porównania lepiej jest, gdy kaznodzieja otwiera dla nas Biblię i prowadzi nas w naszym własnym studium zawartych w niej prawd.

Dlaczego w takim razie zajmujemy się zwiastowaniem? Dlaczego nie damy po prostu ludziom Biblii i nie każemy jej czytać? Ponieważ wiele rzeczy w Piśmie jest trudnych do zrozumienia (Tak uważał również Piotr w 2 Piotra 3:15-16). Ktoś powinien wyjaśnić ludziom skomplikowane kwestie i pokazać, jak zastosować prawdę w życiu. Biblijne zwiastowanie pomaga wyjaśnić podobieństwa między kontekstem biblijnym a czasami współczesnymi. Potrzeba umiejętności i wrażliwości, by wiedzieć, kiedy mamy pomagać w odkrywaniu, nie stając się przeszkodą między ludźmi a Biblią. Aby tego dokonać, trzeba poświęcić czas na dobre poznanie słuchaczy i dopasowanie naszego kazania do ich potrzeb.

Kaznodzieja ma pomóc w zbudowaniu mostu między słuchaczami i Słowem, aby mogli oni odkrywać je sami.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Co myślisz o sposobie, w jaki Paweł potraktował sprawę bożków w Dziejach Apostolskich 17? Jak ty przedstawiłbyś to kazanie w takiej samej sytuacji?
- Jaki jest najlepszy sposób „zrównoważenia diety” w kazaniu skierowanym do grupy mieszanej?
- Jak myślisz, jakie rzeczy są „pokarmem stałym”, a jakie są „mlekiem”?

PLAN DZIAŁANIA

- Przeczytaj ponownie listę cech charakterystycznych w sekcji II.A. i zastanów się nad grupą, której służysz. Zapisz krótkie informacje podsumowujące każdy punkt w odniesieniu do twojej grupy. Czy są jakieś inne ważne cechy charakterystyczne, które trzeba dodać do listy, aby dobrze opisać twoich słuchaczy? Czego jeszcze powinieneś się o nich dowiedzieć, jeżeli masz nauczać w sposób skutecznie zaspokajający ich potrzeby?
- Następnie przeanalizuj jedno z kazań, które ostatnio wygłosiłeś lub przygotowałeś do wygłoszenia w najbliższym czasie. Czy pasuje ono do grupy? Dlaczego tak lub dlaczego nie? Jak mógłbyś ulepszyć je, by było bardziej powiązane z sytuacją słuchaczy, interesujące i możliwe do zastosowania?

ZWIASTOWANIE

3

LEKCJA

Biblijne zwiastowanie III

ROZUMIENIE SIEBIE SAMEGO

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest pomóc uczestnikom kursu poprawić swoje osobiste przygotowanie i prezentację, aby zwiększyć efektywność kazania.

Główne punkty

- Życie, świadectwo i styl kaznodziei może wzmocnić kazanie lub je osłabić.
- Głos, gestykulacja i ubranie można kontrolować i korygować dzięki wysiłkowi i ćwiczeniu.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć potrzebę osobistego duchowego przygotowania do zwiastowania.
- Umieć lepiej kontrolować swój głos i gestykulację podczas kazania.
- Poznać metody bardziej efektywnego czytania Słowa.

WPROWADZENIE

Omawialiśmy fakt, że zrozumienie struktury kazania i zrozumienie słuchaczy są kluczem do efektywnego biblijnego zwiastowania. Trzecim czynnikiem jest mówca. Ilustracja 3.1 pokazuje, jak słowa mówcy mogą albo pomóc w wyjaśnieniu treści Słowa słuchaczom, albo je osłabić.

Mówca wpływa na nasze przyjęcie kazania na co najmniej dwóch poziomach. Po pierwsze, zawsze gdy ktoś przemawia do nas na jakikolwiek temat, podświadomie filtrujemy jego słowa przez naszą opinię o nim. Jeżeli uważamy tę osobę za wiarygodną, mądrą, rzetelną itp., jej słowa będą łatwiejsze do przyjęcia. Jeżeli natomiast nie ufamy mówcy lub nie lubimy go, będziemy skłonni zignorować jego wystąpienie lub pomniejszać jego wartość. To samo dzieje się w przypadku kazania.

Istnieje drugi sposób, przez który mówca ma wpływ na efekty swego wystąpienia. Nawet jeżeli przemawia osoba, którą lubimy i której ufamy, treść wystąpienia może nie dotrzeć do nas, jeżeli robi on coś, co nas rozprasza lub jej „język ciała” zaprzecza temu, co mówi. Być może ktoś opowiada o czymś, co się stało, ale wygląda tak, jakby myślał o czymś innym. W naturalny sposób będziemy się zastanawiać, o czym on naprawdę myśli, zamiast skupić się na jego wypowiedzi. Być może zauważymy owada wspinającego się po jego rękawie i całkowicie zapomnimy o tym, co mówi. To, co widzimy, może przekreślić to, co słyszymy. Powtórzmy, to samo ma miejsce w zwiastowaniu.

To, co widzimy, może przekreślić to, co słyszymy.

W tej lekcji omówimy kilka ważnych czynników dotyczących mówcy. Prawdopodobnie najważniejszymi są stan duchowy mówcy, jego stan emocjonalny i wygląd fizyczny. Przyjrzymy się każdemu z nich po kolei.

I. SPRAWY DUCHOWE

Zwiastowanie to czynność duchowa. Ufamy, że Duch Święty weźmie słowa, które wypowiadamy, i zastosuje je do serc słuchaczy. Aby mieć pewność, że tak się stanie, powinniśmy dokładnie przyjrzeć się naszemu życiu duchowemu.

A. Bądź sobą

Ludzie szybko potrafią zauważyć kogoś, kto udaje. A jednak nawet mający dobre intencje kaznodzieje przechodzą „zmianę osobowości”, gdy stają przed innymi, by nauczać. Ich głos i słownictwo mogą ulec drastycznej zmianie. W najgorszym przypadku mogą przybierać „pozę

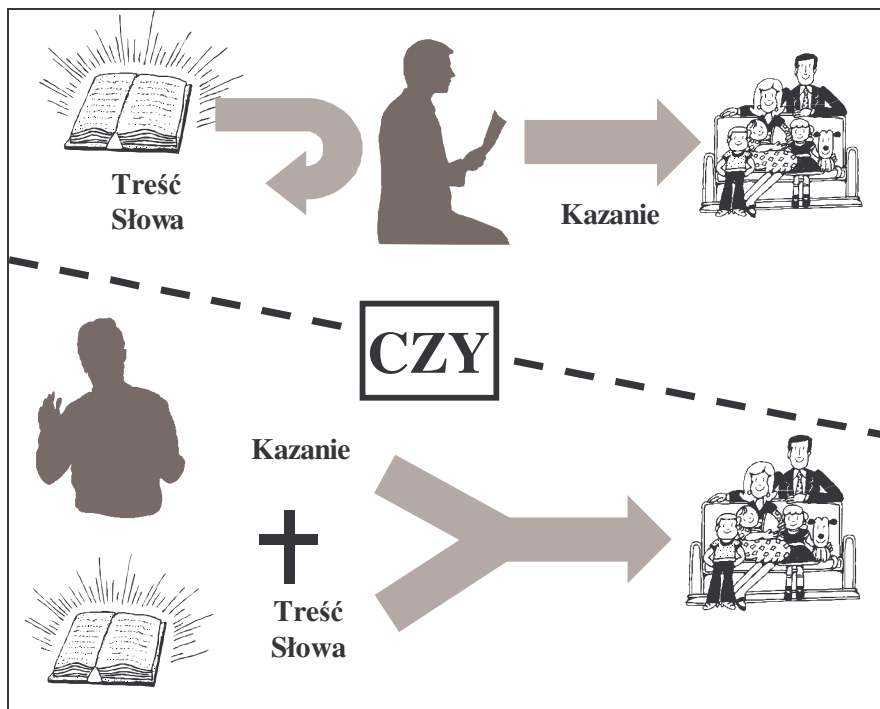
świętości”, która ma przekonać innych, że powinni słuchać, ale wywiera efekt wprost przeciwny, jeżeli nie jest autentycznym odzwierciedleniem życia duchowego mówcy.

W rzeczywistości Bóg stworzył każdego z nas w wyjątkowy sposób, abyśmy mogli służyć Mu tak, jak tego pragnie. To była trudna prawda dla Mojżesza. W Drugiej Księdze Mojżeszowej 4:10-12 powoływał się na swoje trudności z przemawianiem, co według niego miałyby przeszkodzić jego przesłaniu do Izraelitów w niewoli egipskiej. Bóg zganił Mojżesza. On uformował go dokładnie takim, jakim chciał, żeby był – łącznie z trudnościami w wymowie. Gdy myślimy, że musimy być kimś innym lub zachowywać się w inny sposób niż ten, do którego stworzył nas Bóg, abyśmy głosili Jego prawdę, nie pomagamy Mu przez to.

Bóg stworzył każdego z nas w wyjątkowy sposób, abyśmy mogli służyć Mu tak, jak tego pragnie.

Nie oznacza to oczywiście, że nie powinniśmy starać się poprawić naszych umiejętności przemawiania czy wzrastać w naszej więzi z Panem. Chodzi raczej o to, że gdy stale wzrastamy, nie powinniśmy udawać, że zaszliśmy dalej, niż rzeczywiście jesteśmy. Ważne jest, by słuchacze widzieli, że jesteśmy grzesznikami zbawionymi przez łaskę, podobnie jak oni. Powinniśmy być wzorem duchowego wzrastania, nie doskonałości.

Ilustracja 3.1 Pomoc czy przeszkoda w kazaniu?

B. Zwracaj uwagę na swoje życie z Panem

Paweł uczył Tymoteusza, że jego wzrost i życie będą wpływały na jego służbę (1 Tym. 4:16), i wydaje się, że jest to zasada ważna dla każdego, kto pragnie głosić Słowo Boże. Jedno z najbardziej zdumiewających wyzwań w Nowym Testamencie znajdujemy w Dziejach Apostolskich 4:13. W tym fragmencie Piotr i Jan stoją przed najwyższymi i najlepiej wykształconymi autorytetami religijnymi swoich czasów. Pomimo tego, że są niewykształconymi rybakami, są pewni tego, co głoszą. Dlaczego? Ponieważ przebywali z Jezusem. Nawet niewierzący członkowie Sanhedrynu musieli uznać ten fakt.

Wymowa tego fragmentu nie jest wymierzona przeciwko wykształceniu. Bóg posługiwał się także apostołem Pawłem, który miał najwyższe możliwe wykształcenie religijne. Z tekstu tego wynika jednak, że *nawet ludzie niewykształceni* mogą być użyci przez Boga w potężny sposób, jeżeli prowadzą głębokie życie duchowe. Nie jest ważne, jakie jest twoje pochodzenie i wykształcenie. Bóg może posłużyć się tobą na każdym poziomie, jeżeli pozostajesz blisko Niego. To jest najważniejszy czynnik w biblijnym zwiastowaniu.

II. SPRAWY EMOCJONALNE

Kaznodzieje i potencjalni mówcy często cierpią z powodu dwóch skrajności emocjonalnych. Niektórzy myślą, że nie poradzą sobie dobrze i władają nimi strach. Może on być tak silny, że rezygnują z wystąpienia nawet gdy mają do powiedzenia coś ważnego. Inną skrajnością jest tak wielka pewność własnych zdolności, że prowadzi do pychy.

Kaznodzieje i potencjalni mówcy często cierpią z powodu dwóch skrajności emocjonalnych.

A. Strach przed publicznym przemawianiem

Czasami strach jest dobry. Jest to normalna emocja, którą dał nam Bóg w pewnym celu. Odpowiednia dawka strachu może:

- wyostrzyć nasze zmysły
- zmotywować nas do większego wysiłku
- uświadomić nam naszą zależność od Boga

Nawet doświadczeni kaznodzieje często czują ucisk w żołądku lub jakąś niepewność przed kolejnym wystąpieniem. Reprezentowanie Króla Królów jest budzącym lęk zadaniem, którego nikt z nas nie jest naprawdę godny. Gdy pamiętamy o tym fakcie, pomaga nam to ustrzec się przed pychą i poleganiem na własnych możliwościach.

1. Powody strachu

Istnieje wiele powodów strachu. Do najczęstszych należą:

- Strach przed wyśmianiem. Często boimy się, że zrobimy coś głupiego i ludzie będą się z nas śmiać.
- Strach przed nieznanym. Mamy przemawiać do jakiejś grupy ludzi, a nigdy wcześniej tego nie robiliśmy.
- Strach przed odrzuceniem. Czy oni mnie zaakceptują?
- Strach przed wrogością. Jak oni zareagują na to, co powiem?
- Strach przed niepowodzeniem. To może nastąpić, gdy nie przygotowaliśmy się odpowiednio.

2. Zapanowanie nad strachem

Istnieje kilka rzeczy, które możemy zrobić, by zapanować nad niezdrowym nasileniem strachu.

- Powierz swoje kazanie Bogu, który jest z tobą i troszczy się o ciebie.
- Rób wszystko dla Pana. Chcemy Jego aprobaty – nie aprobaty ludzi.
- Pamiętaj, że twoje kazanie jest bardzo ważne, jest to Słowo Boże. Skoncentruj się na swoim kazaniu i na tym, jak bardzo słuchacze go potrzebują.
- Dobrze przeprowadź swoje studium. Dobrze poznaj treść, którą masz przedstawić.

3. Zapanowanie nad napięciem, które pochodzi ze strachu

Istnieje kilka ćwiczeń fizycznych, które możesz wykonać za każdym razem, gdy przygotowujesz się do przemawiania. Pomogą ci one zmniejszyć napięcie wywołane strachem.

- Zanim wstaniesz, by przemawiać, odpręż się. Zajmij pozycję sprzyjającą odprężeniu i pozwól odprężyć się mięśniom szyi, pleców, nóg i rąk.
- Zapanuj nad oddychaniem. Zanim zaczniesz przemawiać, zrób kilka głębokich wdechów, by napełnić płuca świeżym powietrzem. Podczas kazania rób regularne przerwy i oddychaj głęboko. Nie mów szybko.

B. Pycha

Przeciwieństwem lęku jest pycha. Pycha jest częstą grzeszną postawą, zwłaszcza u ludzi zaangażowanych w publiczną służbę i przemawianie. Paweł ostrzegał Tymoteusza, że młodzi chrześcijanie mogą łatwo wpaść w tę pułapkę, jeżeli zbyt szybko wyniesiemy ich na zbyt wysoką pozycję w kościele (1 Tym. 3:6). Niemal każdy wierzący potrafiłby jednak z pewnością

podać przykłady bardziej doświadczonych przywódców chrześcijańskich, którzy także ulegali pysze.

Ci, którzy znajdują się pod wpływem pychy, zapominają, że prawdziwy wzrost duchowy dokonuje się tylko przez służbę Ducha Świętego w sercu słuchacza. Zdolny, ale ogarnięty pychą mówca, może być interesujący, zabawny, zdolny do pociągnięcia za sobą słuchaczy. Ludzie mogą tłumnie przychodzić, by go słuchać. Nie będzie on jednak posiadał zdolności do spowodowania ich duchowego wzrostu. Z punktu widzenia Królestwa Bożego kazania takich ludzi są w najlepszym przypadku stratą czasu, a w najgorszym – grzechem.

Prawdziwy wzrost duchowy dokonuje się tylko przez służbę Ducha Świętego w sercu słuchacza.
--

III. WYGLĄD FIZYCZNY

Choć zwiastowanie jest czynnością duchową, dobre umiejętności publicznego przemawiania mogą ułatwić słuchaczom zrozumienie i przyjęcie treści. Publiczne przemawianie to umiejętność, której można się uczyć. Niektórzy ludzie mają naturalny talent do publicznego przemawiania, ale każdy może być skutecznym mówcą, jeżeli nauczy się kilku pomocnych metod. Zwiastowanie jest szczególną formą publicznego przemawiania. Jest to publiczne głoszenie Słowa Bożego innym. Ważne jest, by sposób poruszania się i mówienia kaznodziei nie przeszkadzały ludziom skupić uwagi na kazaniu.

Istnieje kilka technik publicznego przemawiania, które mogą być pomocne w głoszeniu kazań. Przez zastosowanie tych pomocnych środków oraz solidne przygotowanie i praktykę możesz zwiększyć efektywność swojego zwiastowania, aby twoi ludzie wzrastali w rozumieniu Bożego Słowa i w posłuszeństwie w coraz głębszej więzi z Bogiem.

A. Kontrola głosu

Dużo łatwiej będzie słuchać mówcy, który wie, jak kontrolować swój głos i dostosować go do akustyki pomieszczenia.

1. Cechy charakterystyczne głosu

a. Głośność

- Zmieniaj siłę głosu w zależności od emocji i znaczenia twojego kazania.

b. Ton

- Wybierz ton, który nie jest ani silny, ani słaby.
- Dobrze jest nagrywać swój głos na taśmie i słuchać go. Możesz zmienić swój ton głosu tak, by był bardziej „zgodny”.
- Nie mów monotonna. Zmieniaj ton głosu.

c. Wymowa

- Gdy przemawiasz publicznie, powinieneś szeroko otwierać usta, aby dobrze wymawiać słowa.

d. Tempo

- Nie powinieneś mówić ani bardzo szybko, ani bardzo wolno.
- Nerwowość często powoduje, że mówimy szybko. Ćwicz mówienie kazania w ciszy swojego pokoju i pracuj nad jego odpowiednim tempem.
- Tempo powinno być dostosowane do słuchaczy. Powinni oni bez trudności nadążać za tobą i rozumieć cię.
- Stosuj w twórczy sposób pauzy tak, jak robisz to w normalnej rozmowie.

2. Dostosuj swój głos do akustyki pokoju

Aby mieć pewność, że wszyscy w pomieszczeniu cię słyszą, musisz mówić do ostatniej osoby w sali. Jest to szczególnie ważne, gdy nie korzystasz z mikrofonu. Jeżeli akustyka sali jest słaba, możesz dostosować się następującymi sposobami:

- Mów wolniej.

- Mów krótkimi frazami i stosuj między nimi przerwy.
- Dokładnie wymawiaj słowa.
- Zmieniaj ton.
- Łącz słowa z gestami.
- Używaj niskiego tonu głosu.

B. Wygląd

Ważny jest także wygląd mówcy. Gdy przemawiasz, powinieneś wziąć pod uwagę następujące dziedziny:

1. *Ubranie*

Ważne jest pierwsze wrażenie. Nie ubieraj się przesadnie, ale też nie lekceważ ubioru. Nie chcesz zwracać uwagi na siebie, ale na Boga. Dlatego ubieraj się w sposób właściwy dla grupy, której służysz.

2. *Postawa*

Słuchacze widzą nas, zanim nas usłyszą. Sposób, w jaki podchodzimy do kazalnicy, już mówi coś słuchaczom. Gdy podchodzisz do kazalnicy, chcesz, żeby ludzie wiedzieli, że masz dla nich słowo od Boga. To jest coś ważnego. Dlatego trzymaj głowę podniesioną i idź z godnością.

Gdy stoisz przed grupą, nie trzymaj rąk w kieszeni i nie trzymaj nimi kurczowo podium. Miej ręce wolne dla naturalnych gestów w trakcie przemawiania. Unikaj następujących pozycji:

- *Wojskowej* – ciało wyprostowane i sztywne, z rękami złączonymi za plecami. Komunikuje ona twardość i napięcie.
- *Apatycznej* – unikaj przekładania ciężaru ciała na jedną nogę przy równoczesnym opuszczeniu ramion. Postawa taka komunikuje lenistwo i brak zainteresowania.
- *Kapłańskiej* – w takiej pozycji próbujemy wyglądać w sposób niezwykle święty. Sztuczna, wyprostowana, z rękami w pozycji jak do modlitwy.
- *Lwa* – kaznodzieja chodzi tam i z powrotem, podobnie jak lew w klatce.

Pozwól, by twoja postawa dostosowywała się do emocji kazania. Przemawiasz do słuchaczy swoim głosem i ciałem. Pozwalaj, by twoje ciało zmieniało się w naturalny sposób razem z głosem. Wtedy twoje ciało i głos będą harmonijnie współpracowały, a nie przeszkadzały sobie nawzajem.

3. *Gesty*

Gdy rozmawiasz z przyjaciółmi, wykonujesz gesty głową, rękami, dłońmi, nogami i mięśniami twarzy. Używasz całego ciała. Gdy mówisz kazanie, chcesz być tak samo naturalny jak podczas rozmowy z przyjaciółmi.

- Gesty powinny być autentyczne i naturalne. Powinny towarzyszyć kazaniu tak, jak towarzyszyłyby rozmowie z przyjacielem.
- Nie jest konieczne uśmiechanie się przez cały czas. W rzeczywistości byłoby to coś fałszywego, ponieważ będziesz też mówił kazania o konieczności nawrócenia. Twój wyraz twarzy powinien być zgodny z normalnymi emocjami twojego kazania.
- Gdy przedstawiasz ilustrację z życia człowieka lub jego wypowiedź, możesz naśladować ton jego głosu, gesty czy wyraz twarzy. Innymi słowy, rzeczą właściwą jest przedstawianie czy odgrywanie scen z Biblii lub codziennego życia.
- Utrzymuj kontakt wzrokowy ze słuchaczami. Chcesz, by wiedzieli, że interesujesz się nimi osobiście. Najlepiej możesz to zrobić utrzymując z nimi kontakt wzrokowy. Chcesz też wiedzieć, czy reagują na twoje kazanie. Możesz to wyczytać jedynie z ich oczu.

C. Czytanie interpretacyjne

Zanim przeczytasz fragment biblijny słuchaczom, powinieneś dobrze zrozumieć jego nauczanie. Powinieneś najpierw zrozumieć, co autor stara się powiedzieć, żebyś mógł być Bożym narzędziem w efektywnym przekazaniu tego słuchaczom.

- Przeczytaj fragment uważnie co najmniej trzy razy.
- Zwróć uwagę na interpunkcję.
- Przestuduj słownictwo. Jeżeli są jakieś słowa, których nie znasz, poszukaj ich w słowniku.
- Zwróć uwagę na temat fragmentu i jego nauczanie. Zwróć także uwagę na sposób rozwinięcia tematu.
- Zwróć uwagę na cel, jaki przyświecał autorowi przy włączaniu tego fragmentu do narracji biblijnej. W tym celu ważne jest przyjrzenie się kontekstowi.
- Jeżeli we fragmencie występują jacyś ludzie, zwróć uwagę na ich cechy charakterystyczne.
- Jeżeli fragment jest historią biblijną, niech twojemu czytaniu towarzyszy jej rozwój od wprowadzenia przez rozwinięcie, kulminację i zakończenie. Próbuj swoim głosem oddać emocje zawarte w historii.

Czytasz Boże Słowo, więc czytaj je z przekonaniem i entuzjazmem.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Pomyśl o jakimś dobrym kaznodziei, którego znasz. Jakie elementy stylu przemawiania czynią go skutecznym? Opisz jego sposób wykorzystania głosu i języka ciała.
- Jakie są dwie pomocne idee, które poznałeś w wyniku tej lekcji i które mogą poprawić twoją skuteczność w zwiastowaniu?

PLAN DZIAŁANIA

Niech twój przyjaciel nagra na magnetofon (lub kamerę wideo, jeśli macie taką możliwość) twoje kazanie. Następnie, przeglądając nagranie, przeanalizuj swój głos według parametrów podanych w tej lekcji. Jeżeli będzie to film, przeanalizuj także swój wygląd i język ciała. Jeżeli macie tylko magnetofon, poproś przyjaciela, by obserwował cię pod tym kątem i przedstawił ci swoje obserwacje i wnioski do analizy.

RODZINA

RODZINA
3
LEKCJA

Służba rodzinie

SEMINARIUM

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest stworzenie okazji do szczerzej dyskusji na tematy, które mogą mieć wpływ na założyciela kościołów oraz zagadnienia równowagi między służbą a rodziną.

Główne punkty

- Musi istnieć równowaga między czasem przeznaczonym na służbę dla rodziny, a czasem przeznaczonym na służbę dla kościoła.
- W życiu i służbie chrześcijanina zakładającego kościoły będą pojawiać się problemy związane bezpośrednio z jego współmałżonkiem i dziećmi. Problemy te trzeba rozpoznawać i szczerze o nich rozmawiać. Założyciel kościoła musi podjąć zobowiązanie, że będzie rozwiązywał je w postawie modlitwy.

Pożądanee rezultaty

W rezultacie tego seminarium każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć, że dla niego jako chrześcijanina zakładającego kościoły fundamentalnymi kwestiami dla zdrowej służby są równowaga i jedność w małżeństwie i rodzinie.
- Być oddanym coraz lepszemu rozumieniu swoich członków rodziny i tego, w jaki sposób ich życie podlega wpływowi służby oraz w jaki sposób oni wpływają na jego służbę.
- Dążyć do uzyskania równowagi i jedności w małżeństwie i rodzinie.

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Przedstawione tutaj przykłady mają na celu jedynie pobudzenie do dyskusji o potrzebie równowagi między służbą założyciela kościołów a jego małżeństwem i rodziną. Możesz wykorzystać własne przykłady i pytania do dyskusji, ale pamiętaj, by poruszyć takie tematy, jak przywództwo przez służbę, rozwiązywanie konfliktów, właściwe podejmowanie decyzji w rodzinie, właściwe sposoby okazywania miłości mężowi lub żonie, akceptowanie własnych silnych i słabych stron oraz silnych i słabych stron współmałżonka itp. Przygotuj się starannie do sesji przez przeczytanie wszystkich scenariuszy i rozplanowanie czasu lekcji według spraw szczególnie ważnych dla uczestników. Zamieszczone tu scenariusze być może nie zawsze będą odpowiednie dla potrzeb twojego kontekstu. W takim przypadku możesz opracować własne przykłady i pytania.

WPROWADZENIE

Często stawia się pytanie: „Co jest pierwsze, rodzina czy służba?” Odpowiedź brzmi: „Ani to, ani to”. Pierwszy jest BÓG. Ponieważ kochamy Go, służymy Mu. On dał nam pewne zadania do wykonywania, dlatego wszystkie one są częścią naszej służby dla Niego. Próby rozdzielania rodziny i służby są podobne do oddzielania życia duchowego od służby. Jest to niemożliwe, ponieważ przenikają się one nawzajem. Nasza rodzina jest częścią naszej służby.

Kluczem do efektywnej służby w zakładaniu kościołów i w rodzinie jest równowaga. Niektórzy chrześcijanie zakładający kościoły i pastory doprowadzają swoje zaangażowanie w służbę dla kościoła do skrajności, a w efekcie zaniedbują swoją rodzinę. Jest to w wyraźnej sprzeczności z biblijnymi przykazaniami dla ojca, by uczył i karmił swoje dzieci (2 Mojż. 6:7, Przyp. 22:6). Jak ojciec może robić te rzeczy, jeżeli nigdy nie widzi swoich dzieci i nie spędza z nimi czasu? Pomyślmy o kapłanie Elim, którego dwaj synowie byli tak bezbożni, że Bóg postanowił ich zgładzić (1 Sam. 2:34). Bóg dał nam obowiązek wychowania naszych dzieci, ponieważ wie, że pozostawione same sobie nie będą dokonywać dobrych wyborów.

Niektórzy chrześcijanie zakładający kościoły zdążają w kierunku innej skrajności – są tak bardzo zaprzątnięci sprawami swojej rodziny, że nie wypełniają powołania, jakie dał im Bóg jako pastorom czy zakładającym kościoły. Łatwo może się zdarzyć, że rodzina będzie zabierać coś z naszego oddania się Bogu. Jezus ostrzegał w Ewangelii Mateusza 10:37, że każdy, kto kocha swoją rodzinę bardziej niż Jego nie jest Go godzien.

Kwalifikacje dla starszych i diakonów podane w Pierwszym Liście do Tymoteusza 3 wymagają bardziej zrównoważonego podejścia – przywódca w kościele ma być mężem jednej żony, który dobrze kieruje swoimi dziećmi i domem. Podobnie jak ludzie upadający moralnie nie nadają się do służby, tak samo ci, którzy zawodzą w swoim życiu rodzinnym, pozbawiają się kwalifikacji do służby. Każdy żyjący w małżeństwie założyciel kościołów musi starać się o zachowanie właściwej równowagi między czasem, jaki spędza z żoną i dziećmi, a tym, jaki poświęca na pracę dla kościoła. Jedno i drugie jest służbą, jedno i drugie jest jego powołaniem.

WSKAZÓWKI DO TEGO SEMINARIUM

Poniższe scenariusze przedstawiają sytuacje i problemy, które można często napotkać wśród chrześcijan zakładających kościoły. Gdy będziesz pracować nad nimi, poszukuj podobieństw do własnego życia i służby.

- Podzielcie się na małe grupy na początku lekcji. Każda grupa powinna zająć się tylko jednym scenariuszem.
- Podajcie biblijne zasady, które można zastosować w danej sytuacji.
- Po zakończeniu czasu przeznaczanego dla małych grup niech wszyscy zbiorą się razem i niech każda grupa przedstawi swoje wnioski.

I. SCENARIUSZ PIERWSZY – IREK I LIDKA

Kołysany miarowym ruchem pociągu Irek szykował się do tak potrzebnego nocnego spoczynku. Choć ostatnie pięć dni podczas kursu wypełniła mu intensywna praca, czuł się zachęcony tym, czego się nauczył i społecznością z innymi, którzy mieli takie same pragnienie jak on: zakładanie nowych kościołów. Było tam takie poczucie jedności! Wszyscy rozumieli jego problemy i troski, ponieważ przechodzili przez tę samą wstępną fazę procesu zakładania kościołów. Chwile wspólnej modlitwy były pełne uwielbienia dla Boga i nowej mocy dla nich.

Zapadając w sen Irek myślał o następnych krokach w swojej służbie zakładania kościołów, odczuwał cudowny pokój i odnowione poczucie potężnej obecności Boga w swoim życiu. Nie mógł się doczekać tej chwili, gdy będzie mógł podzielić się swoimi nowymi pomysłami ze swoim zespołem i zacząć wcielać je w życie.

Lidka, mniej więcej w tym samym czasie, gdy Irek zapadał w kojący sen, znajdowała się właśnie w samym środku rodzinnej katastrofy, jednej z wielu od momentu jego wyjazdu. Gdy kołysała do snu ich najmłodsze dziecko, ośmiomiesięczną córeczkę, czuła się tak, jakby za chwilę miała oszaleć. Grypa zaatakowała wszystkie ich dzieci, całą trójkę, w ciągu ostatnich dwóch dni, a teraz najmłodsza Kasia miała wysoką gorączkę i wymiotowała. Lidka była całkowicie wyczerpana. Ciągłe potrzeby jej dzieci i nieustanna konieczność sprzątanego bałaganu związanego z gripą doprowadziły ją na skraj jej fizycznej wytrzymałości.

Ale grypa była tylko ostatnim z serii problemów, które zaczęły się po wyjeździe Irka. Oprócz dodatkowej pracy spowodowanej jego nieobecnością doczekała się awarii lodówki i przecieku w dachu, który podczas ostatniej burzy zniszczył tapety w pokoju gościnnym.

Ponieważ mieszkali w tym nowym mieście dopiero od kilku miesięcy, nie miała nikogo, by zwrócić się po pomoc czy chociażby porozmawiać. Nieustannie wypatrywała powrotu Irka. Jego pomoc byłaby przydatna, ale jeszcze bardziej chciałaby porozmawiać z kimś o ciężarach przygniatających jej serce i duszę w wyniku zamieszkania w tym odległym miejscu, z dala od rodziny i przyjaciół, i łatwiejszego stylu życia.

Gdy Irek i Lidka przywitani się u drzwi, ucieszyli się bardzo. On nie mógł się doczekać chwili, gdy będzie mógł powiedzieć jej o wydarzeniach poprzedniego tygodnia, były jednak pilniejsze problemy, które wymagały jego uwagi.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA

1. Co Irek mógłby zrobić od razu, by załagodzić sytuację?
2. W jaki sposób Irek powinien zareagować na sytuację, jaką zastał w domu?
3. Jak myślisz, o czym Irek chciałby porozmawiać, gdy już usiądzie razem z Lidką?
4. Jakimi ciężarami, które spoczywały na jej ramionach, Lidka chciała się z kimś podzielić?
5. Służba Irka wymagała, by często był poza domem – czasami nawet przez cały tydzień. W jaki sposób mógłby zapobiec kolejnej pełnej stresu sytuacji podobnej do tej?
6. Jak może zachęcać Lidkę i pomóc jej widzieć siebie samą jako swojego partnera w służbie?
7. W jaki sposób chrześcijanin zakładający kościoły i mający rodzinę może ustalić, ile czasu powinien przeznaczyć na zajęcie się potrzebami rodziny?

II. SCENARIUSZ DRUGI – ALA I TOMEK

Ala cieszyła się bardzo z tego, że jej mąż, Tomek, przyprowadził do Jezusa młodego mężczyznę, ojca rodziny. Była tak szczęśliwa, że Bóg posługuje się jej mężem. W ciągu ostatnich sześciu miesięcy nowy kościół rozrósł się od kilku rodzin do piętnastu. Służba była bardzo zachęcająca, lecz Ala dalej miała te dokuczliwe niepokoje i uczucia. Powiedziała Tomkowi o tym, że musi z nim porozmawiać, ale wydawało się, że on jest zawsze taki zajęty, że nigdy nie ma czasu na rozmowę. Przychodził do domu codziennie późno wieczorem i był śmiertelnie zmęczony. Mówił, że będzie lepiej, jeżeli porozmawiają, gdy minie mu zmęczenie. Następnego ranka wstawał jednak wcześniej i wychodził z domu na jakieś spotkanie czy rozmowę z nowo nawróconym człowiekiem, albo na spotkanie jednej z kilku grup komórkowych spotykających się w okolicy. Oprócz tych początkowych trosk zaczynała czuć się zazdrosna. Służba zakładania kościołów stawała się dla Tomka całkowicie pochłaniającą go miłością, zajmującą należne jej miejsce w jego życiu. Ala doświadczała uczuć, których nie pragnęła. Chciała wspierać Tomka i jego służbę. To było jej zobowiązanie wobec Pana i męża. Ale czuła się tak odizolowana. Mieszkali w mieście, w którym nie było kościoła przed ich przybyciem i aż do niedawna nie było żadnych wierzących. Było tam kilka nawróconych kobiet, które wzrastały, ale one nigdy nie potrafiłyby zrozumieć jej życia jako żony pastora. Chciała mieć poczucie, że wnosi jakiś wkład w służbę Tomka, ale aż do tej pory nie była w nią włączona i właściwie nie została nawet o to poproszona. Co mogłaby zrobić, by Tomek „zwolnił” na tyle, by mogli porozmawiać o tych ciężarach w jej sercu?

PYTANIA DO ROZWAŻENIA

1. Czy na podstawie faktów z tej historii wygląda na to, że Tomek rozmawiał z Alą na temat jej potrzeb jako żony i matki?
2. Czy sądzisz, że Tomek włączał Alę do swojej służby zakładania kościołów? Czy w ich życiu było partnerstwo i jedność?
3. Pod jakimi względami Tomek zawodzi jako mąż?
4. Jakiej praktycznej rady udzieliłbyś, by pomóc Tomkowi w lepszej komunikacji z żoną?
5. Co mógłbyś powiedzieć na temat „równowagi” w tym małżeństwie?
6. Czy Tomek żyje zgodnie z Listem do Efezjan 5:25-26? Dlaczego?
7. W jaki sposób Tomek mógłby włączyć Alę efektywnie do służby?

III. SCENARIUSZ TRZECI – DOMINIK I JEGO RODZINA

Dominik miał długi tydzień. Popenił kilka poważnych błędów jako mąż i ojciec. Został upokorzony przez swoje grzeszne drogi i teraz, po wyznaniu ich, odrzuceniu i zwróceniu się do Jezusa jego życie ponownie zaczęło nabierać blasku. Gdyby jednak ktoś spytał go o to, jak układa mu się teraz życie, musiałby przyznać, że w dalszym ciągu odczuwa gniew. Oto jego historia:

Pewnego dnia jego najstarszy syn Roman, w wieku osiemnastu lat, oglądał film na ich domowym magnetowidzie. Pożyczył go od jednego ze swoich kolegów. Dominik wszedł do pokoju, usiadł obok niego i zaczął oglądać razem z nim. Wkrótce potem przyłączyła się do nich jego żona, Lucyna. Już po kilku minutach dla Lucyny stało się oczywiste, że nie jest to właściwy film do oglądania dla

chrześcijan. Powiedziała o tym Dominikowi i wyszła z pokoju. Ten wyszedł za nią i próbował wyjaśnić, że Roman jest już wystarczająco dorosły, by samodzielnie podejmować decyzje o tym, co może oglądać, a czego nie. Lucyna twierdziła, że jak długo dzieci mieszkają w domu, ich obowiązkiem jako rodziców jest decydować o tym, co będzie się oglądać, czytać i o czym będzie się rozmawiać. Dominika ogarnął gniew na Lucynę za to, że przeciwstawiła mu się w tej sprawie, a zwłaszcza, że zrobiła to wobec Romana. Zawstydzające było to, że żona zwróciła uwagę jemu, głowie domu. A więc trochę na zasadzie zemsty nie zgodził się z jej punktem widzenia i pozwolił Romanowi dokończyć oglądanie filmu.

Tego wieczoru, gdy szli spać, Lucyna poruszyła tę sprawę ponownie, ale Dominik nie chciał ustąpić. Czuł jeszcze większy gniew na żonę i powiedział, że nie będzie się z nią modlił przed pójściem spać. Następnego ranka po bardzo źle przespanej nocy Dominik wstał, by się modlić. Nie mógł skupić się na czytaniu Biblii i nie mógł się modlić z powodu gniewu. Przy śniadaniu ogłosił całej rodzinie, że w jego domu nie będzie można oglądać żadnych filmów i że nie ma od tego żadnych wyjątków. Inne dzieci nie miały pojęcia, o co chodzi, ale wyczuwały na podstawie głosu ojca i łez w oczach matki, że coś się między nimi nie układa. Dominik czuł się okropnie w związku z całą tą sytuacją. Był pastorem. Był zaangażowany w zakładanie nowego kościoła i mówienie ludziom o miłości Chrystusa i radości chrześcijańskiego życia. W wyniku tego problemu nie miał w życiu miłości ani radości. Ale było jeszcze coś więcej. Wiedział, że żona miała rację uważając, że jest odpowiedzialny za duchową atmosferę w domu. Zbyt dużo było w nim pychy, dlatego nie przyznał się do błędu. Wiedział także, że jest nieposłuszny Pismu, ponieważ nie kocha żony tak, jak Chrystus umiłował kościół. Był to w rzeczywistości gniew przeciw własnemu ciału, ponieważ byli jednym ciałem. Musiał naprawić tę sytuację. Przy następnym posiłku, gdy cała rodzina była razem, przeprosił za rzeczy, które zrobił źle. Uczynił to ze skrucą i ze łzami i poprosił rodzinę o przebaczenie. Modlili się razem, a potem rozmawiali w zdrowy sposób na temat tego, jakie ma być miejsce filmów wideo w ich rodzinie.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA

1. Roman ma 18 lat, jest młodym mężczyzną. Dlaczego czuje swobodę włączania niewłaściwych filmów na magnetowidzie rodziców?
2. Jakiej ważnej cechy brakuje w życiu Dominika, co uwidoczniło się w jego reakcji na uwagę Lucyny?
3. Czy wspólny rodzinny posiłek to właściwy czas na rozmowę o tym czy jakimś innym rodzinnym problemie?
4. Dlaczego pojawiają się różnice opinii między chrześcijańskimi małżonkami w wyraźnych kwestiach odnoszących się do duchowych lub moralnych aspektów życia?
5. Co możesz powiedzieć na temat jakości komunikacji i zrozumienia między Dominikiem i Lucyną do tego punktu?
6. Czy Dominik powinien odczuwać wstyd z powodu zwrócenia mu uwagi przez Lucynę?
7. Jak można zapobiec takim wydarzeniom w przyszłości?

IV. SCENARIUSZ CZWARTY – ANIA I MIREK

„Do zobaczenia wkrótce!” – zawołała Ania zamykając drzwi za ostatnim gościem. Było po północy, a ona miała już tylko tyle siły, by pozbierać kubki i włożyć je do zlewu przed opadnięciem na łóżko. Jej mąż Mirek przygotowywał się do snania.

Następnego dnia rano zadzwonił telefon. Ania poderwała się, by go odebrać, żeby nie przeszkodził w porannym studium Mirka. Był to przyjaciel z sąsiedniego miasta przejeżdżający przez ich miejscowość. „Czy mogę zatrzymać się dzisiaj u was na noc?” – spytał. Oznaczało to dla niej dodatkową pracę, ale jak mogła odmówić?

Ich życie z pewnością zmieniło się w ciągu ostatnich sześciu miesięcy, od kiedy zaczęli zakładać nowy kościół. Ania nie pamiętała innego okresu, w którym byłaby tak zapracowana. Gdy nie byli gdzieś poza domem, wydawało się, że wszyscy z okolicy są w ich mieszkaniu. Ludzie przychodzili na studium Biblii, poradę lub inne spotkania niemal o każdej godzinie dnia. Ania nie sprzeciwiała się temu. Inni ludzie poznawali to, co ona już wiedziała, że Mirek ma serce duszpasterza. Próbowала powtarzać sobie, że powinna być pomocną żoną. Ale czy sam fakt, że Mirek musiał mieć swobodę

rozmawiania z ludźmi i pomagania im w ich potrzebach, oznaczał, że ona musiała przejmować wszystkie inne obowiązki.

Ania wracała myślami do czerwca, kiedy to zostali wysłani do zakładania kościoła. Ich pastor zachęcał ich do współpracy i wzajemnego uzupełniania się. Pastor wiedział, że jej dar ewangelizacji będzie ważny przy zakładaniu kościoła. Okazało się to prawdą. Pierwsi nowi wierzący w kościele to osoby, które ona poznała i którym zaświadczyła o Jezusie. Ale teraz, musiała przyznać to sama przed sobą, nie miała dużo czasu, by wychodzić i robić to, co lubiła najbardziej: rozmawiać o Chrystusie. Coś powinno się zmienić, i to szybko.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA:

1. Czy styl życia Mirka i Ani pokazuje, że jest w nim równowaga? Wyjaśnij.
2. Jakie były milczące oczekiwania Ani? Mirka?
3. W jaki sposób Mirek mógłby pomóc żonie wykorzystywać jej dar?
4. Czy jest możliwe, by małżonkowie byli równorzędnymi „partnerami w służbie?” (Patrz Dz. Ap. 18:24-26).

V. SCENARIUSZ PIĄTY – RENATA I JEJ RODZINA

Renata poznawała po wyrazie twarzy ojca, że zrobiła coś złe. Czy zapomniała wykonać jakąś pracę w domu, czy też było to jego ciągłe niezadowolenie z jej decyzji pójścia za Chrystusem? Zawsze przed wyjściem do służby z zespołem zakładania kościołów starała się dokładnie wypełnić wszelkie domowe obowiązki. Ojciec powiedział jej kiedyś jasno, że kobieta w wieku dwudziestu sześciu lat powinna wykorzystywać czas na szukanie męża, a nie prowadzenie grupy kobiet chcących być uczniami Jezusa.

Właśnie tego wieczoru spotkanie grupy było takie udane. Jej współpracownik Maciek zachęcał ją, by kontynuowała nauczanie kobiet o tym, jak budować kościół i lepiej poznawać Chrystusa. „Nie wiem, co zrobilibyśmy bez twojej pomocy” – powiedział. „Moja żona nie mogłaby prowadzić tej grupy mając dwójkę małych dzieci w domu. Tak się cieszę, że ty możesz to robić”.

Matka Renaty weszła do pokoju i przywołała ją do rzeczywistości. Powiedziała: „Renata, musisz być w domu jutro wieczorem”.

„Mamo, wiesz, że to jest dzień, w którym mam spotkanie z moim zespołem” – odpowiedziała.

„Ach tak” – matka odparła sarkastycznie. „Ci ważni ludzie w twoim życiu. Jak mogłam zapomnieć?”

Renata spróbowała się opanować i szybko wyszła z pokoju. Wiedziała, że powinna czcić swoich rodziców, ale słowa, które przychodziły jej na myśl, dalekie były od szacunku. W jej sercu mieszały się uczucia gniewu i winy. Dlaczego zawsze źle reaguje na uwagi rodziców? Dlaczego oni celowo tak układają plany, by przeszkodzić jej w realizacji Bożego powołania?

Bardziej niż czegokolwiek innego pragnęła, by móc pozwolić sobie na samodzielne mieszkanie, ale jej praca przy zakładaniu kościołów sprawiała, że mogła zatrudnić się tylko na pół etatu jako księgowa. Poza tym ludziom wydawałoby się czymś dziwnym, że młoda, niezamężna kobieta mieszka poza ochroną domu rodziców.

Czasami czuła się tak, jakby żyła w dwóch światach: jednym był zespół zakładania kościołów, gdzie była chwalona i ceniona jako ważna osoba, drugim był jej dom, gdzie była krytykowana i traktowana jak niewolnica. Wiedziała, w którym świecie wolałaby żyć, ale wiedziała też, że przynajmniej na razie musi żyć w nich obu.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA:

1. Czy problem wynika tylko z postawy rodziców Renaty, czy też ona sama w jakiś sposób przyczynia się do niego? Jeśli tak, w jaki sposób?
2. Jak może czcić rodziców, gdy oni sprzeciwiają się temu, w jaki sposób wykorzystuje swój czas?
3. Co poradziłbyś Renacie, gdyby przyszła do ciebie po radę na temat jej sytuacji życiowej?
4. Jakie wyjątkowe sprawy trzeba wziąć pod uwagę, gdy niezamężna kobieta pomaga w zakładaniu kościoła? W jaki sposób inni członkowie zespołu mogą być wrażliwi na te sprawy?

